Amintiri! Vise! Ecouri!

Bună dimineaţa!
Ce mai faci?
M-ai trezit!
Te-ai gândit?
Eu, recunosc m-am mai gândit!

***Visul! Cotlonul minţi!**

În această dimineaţă, a treizecea zi a lui ianuar, din anul ce tocmai a început 2013 m-am trezit dintr-un vis, în care tu, Mihai erai personajul principal, eu străduindu-mă să fiu o gazdă bună, plăcută, că doar aveam la masă un oaspete de seamă!
Numai că tu, erai cel de atunci, iar noi, cei de acum,împletindu-se în mintea-mi confuză, ceva dintre vechi şi nou, între noi cei de atunci şi noi cei de acum, între tinereţe şi maturitate!
Un semn, un gând, un moment ideal de-a reuşi să scriu o altă epică, ce face parte din tinereţea mea, din viaţa mea, din mine cea de acum!
M-am aşezat la calculatorul ce-mi devenise prieten şi am început să scriu una din întâmplările vieţii, strânsă într-un cotlon al minţii mele, nedesluşită vreodată!
Mărturisesc că acum, am sentimentul că pot scrie şi despre tine, Mihai, băiatul cu ochii albaştri ca marea, din viaţa mea de adolescentă!
Visez!
Mihai! Tu, stai la masă în bucătăria casei mele din copilărie, iar eu, pregătesc bucatele pentru micul dejun!
Sunt destul de încurcată, deoarece mărturisesc, nu aveam prea multe preparate în frigider.
Nu ştiu cum s-a făcut că ai venit, aşa pe nepusă masă. Apariţia ta, îmi tulbură gândirea. Sunt stângace, încerc să te ascult.
Spui ca de obicei lucruri interesante!
Mă întrebi ce mai fac! Cum am reuşit să mă descurc de când nu ne-am

mai văzut! Mai ales încerci să îţi aminteşti întâmplări din frumoasa şi scurta noastră prietenie! Iubitul meu soţ stă retras şi tăcut.
Sunt stînjenită, mă gândesc cât de suportabilă este pentru el, această scenă!
Totul în vis este confuz, dar în realitate, cum o fi?
Acesta este un vis.
Este visul realităţii împletit cu amintirea ta, prin ecoul timpului, dăruindu-mi bucuria de-a vorbi cu tine, tu, Mihai, prima mea dragoste şi impresiile pe care le culeg, astăzi, pentru a-mi descătuşa sufletul, dăruindu-i eliberarea necesară, putând să vorbesc cu tine, aşa simplu şi liniştit!

***Lumea amintirilor!**
Există clipe, întâmplări, oameni şi fapte, pe care nu le uităm, oricât de mare este ţinutul uitării!
Mişcător moment!
După cum vă spuneam în introducerea acestei povestiri, am alunecat din lumea visului, în lumea amintirilor!
Am avut un vis! Însemnătatea lui mă îndeamnă să-l descriu!
E dimineaţă. Întredeschid ochii şi privesc în lumina imaginară.
Intrezăresc un chip drag sufletului, pe care nu l-am mai văzut de mult: băiatul cu ochii ca cerul de primăvară târzie, cu miraculosu-i zâmbet din colţul gurii, având buze provocatoare, colorate într-un roşu plăcut de aveai impresia că sunt date cu ruj, într-un ansamblu perfect contrastant, a unei feţe luminoase, de un alb imaculat, fiind încadrată de părul castaniu, uşor ondulat,.Mă fixa cu o privire uimită, zărind un chip siderat, deoarece îmi oferea mâna, pentru a mă ridica din pat!
Imi revin. Scutur din cap, realizând că este numai o imagine dintr-un vis, pe care l-am uitat, imediat!
Mintea mea memorând numai imaginea lui cu mâna întinsă spre mine!
Tulburător moment! Sunt uimită! Da! Tu eşti! Tu! Mihai! Omul ce mi-a marcat adolescenţa.
Te miri! Nu-i aşa?

Nu mă mai gândisem la tine de mult.
Erau ani, mulţi ani!
Viaţa cu tot bagajul ei încărcat cu bune şi rele, m-a pus adesea la încercare.
În tot acest timp, am trecut prin multe momente: frumoase, banale, chiar şi triste! Însă Dumnezeu mi l-a hărăzit pe Sandu, um om minunat, înţelept, lângă care simt că totu-i trecător!

***O zi din luna lui florar!**
Plăcută trezire!
A opta zi a lui florar! drăguţă duminică, a unui an, de strădanii sufleteşti, 2011 confuze, ca visul din care tocmai, mă dezmeticisem! M-am ridicat din pat şi am mers la Moto şi i-am spus că m-a trezit Mihai! Am dat mâna cu el!
-Da? şi ce ţi-a spus?
-Nimic. A venit numai să mă ajute să mă ridic din pat! Am zis eu, alintându-mă.
-Bine pisi! Mergi şi îmbracă-te că răceşti!
Nici nu mai ştiu ce am făcut în acea zi, însă seara Florin, prietenul nostru de familie, mi-a scris un mesaj, în care mă invita să intru pe una din reţelele de socializare, din internet, numită skype. acolo mă aşteaptă o surpriză.
Ei da!
Chiar surpriză!
Am deschis calculatorul, sunând pe skype, la Florin şi erau cu tine!
Da! Cu tine!
Da! Cu tine, Mihai!
Fantastic, ce mică e lumea!
Da! Te-a găsit şi te-a invitat în direct, pe skype în conferinţă!
Nu pot să cred!
Emoţiile au năvălit, mâinile mi s-au răcit, transpiraţia pe coloană a apărut fără întârziere, iar eu nu mai aveam grai, de aceea i-am lăsat să vorbească cu tine. M-am lăsat pe spate, în şezlongul preferat, am tras adânc aer în piept şi am încercat să îmi revin, ceea ce s-a şi întâmplat!

În urmă cu două luni Florin mi-a promis că te va găsi! şi te-a găsit!
Aceasta este o întâmplare drăguţă, ce merită cunoscută.
Era pe la mijloc de făurar, când stăteam noi, la una din şezătorile nopţii, pe skype-ul cel de toate zilele şi fiecare povestea câte o întâmplare din viaţă, mai dragă, mai plăcută!
Eu le-am depănat episodul „prima mea dragoste!"
Cred că abia acum înţelegi cum s-au derulat discuţiile!
Florin m-a provocat, incitat,să-i spun mai multe despre tine.
Eu, i-am răspuns că de prea puţine întâmplări îmi mai aduc aminte din acea perioadă. Singurul lucru pe care-l intuiesc este că nu mai eşti în ţară.
A spus misterios: "şi dacă îl voi găsi?"
Sandu l-a provocat, spunându-i: "hai să încercăm, măi Florică!"
Nu mult după aceea a vorbit cu tine şi te-a abordat, imprimându-te cu saundforge, imprimare pe care mi-a făcut-o cadou de ziua femeii, în luna lui mărţişor!
După acest drăguţ cadou, am crezut că se lasă păgubaş. Dar nu a fost aşa!
Am sunat pe adresa lui Florin. Surpriză! Era cu cineva în conferinţă!
Iată suntem în direct. A reuşit să te invite.
Aud o voce! Am recunoscut-o. Conştientizez că este vocea ta, cea de acum.
Voce pe care eu, nu o cunosc, decât din imprimarea audio.
Am salutat timid! Florin a făcut prezentările. Cred că şi tu ai salutat, însă eu nu îmi mai aduc aminte, cum a decurs partea introductivă! Apoi discuţia a intrat pe făgaşul normal. În timp ce conversaţia curgea de parcă ne cunoşteam de o viaţă.
Eu, mi-am amintit de visul din care m-am trezit dimineaţă, dându-mi seama că tu, ai rămas pentru mine, acel băiat ce îmi propunea în urmă cu 25 de ani, să ne căsătorim, să plecăm într-o ţară arabă, unde tu, îţi puteai practica munca, de inginer petrolist, iar eu, ieşind o bună maseuză, voi putea munci, făcând o treabă minunată, urmând ca apoi să reuşim să plecăm într-o ţară europeană, dezvoltată şi să scăpăm de comunism!

Acum tu povesteşti cu lux de amănunte, despre munca ta, în Arabia Saudită şi experienţa prin care treceai!
Fantastic!
A doua oară în această zi specială, mi se întâmplă o comunicare cu tine!
Ascultând gândirea mi-a alunecat pe tărâmul amintirilor!
Aşa că mintea mea a pătruns în trecutul îndepărtat.

***O clipă cât o eternitate!**
Liftul ce a urcat două inimi la cel mai înalt nivel al iubirii!
Era o zi frumoasă de toamnă cam rece! Soarele blând îmi încălzea faţa.
Mă plimbam singură pe aleile din curtea spitalului.
Eram pe la mijloc de brumărel, al unui an trist, 1982 anul cel de început al tragediei mele vizuale!
Mă internasem din nou, în Spitalul Militar, secţia oftalmologie, medic Ion Bănacu.
Adaptarea mi-o făcusem în urmă cu câteva luni, deoarece îmi petrecusem două luni din primăvară în această secţie, la capătul cărora am plecat cu vederea înjumătăţită. Ochiul drept îl pierdusem, rămînîndu-mi numai ochiul stâng, cu care vedeam slab, dar pe tine, Mihai tot te-am văzut, pe când am urcat în liftul spitalului, ce mă ducea pe etajul unde locuiam deja de două săptămâni, urcând şi tu cu mine, fiind însoţit de Laurenţiu, colegul tău, de la sala de operaţii!
Evitam să urc cu cineva în lift, dar acum nu mai aveam ce face!
Aveam 15 ani. eram fiţoasă, îndrăzneaţă, conştientă de frumuseţea mea!
Însă situaţia momentului de faţă, îmi tăiase aripile, în zborul către viaţă!
Dispăruseră toate acele fumuri, fiind înlocuite cu un strop de înţelepciune, intervenind maturizarea bruscă!
Era prima dată când mi s-a părut că liftul este mult prea mic. L-am chemat şi am intrat prima, făcându-mă una cu peretele din spate al acestuia.
Tu, erai băiatul cu ochi de un albastru senin, ce mi-a atras atenţia, într-un fel inexplicabil.

Ai intrat în liftul cu pricina şi pregătindu-te să lansezi comanda, ţi-ai întors privirea către mine întrebându-mă:
-La ce etaj merge domnişoara?
Am răspuns precipitat.
-La 6.
Laurenţiu a confirmat, dând afirmativ din cap!
Ai dat comanda şi te-ai întors mirat, dar şi bucuros, spunând:
-Ce plăcere! Aşa o minunată fată, locuieşte cu noi la acelaşi etaj? Dar oare eu cum de nu te-am văzut??
Am ridicat ochii din podea, uitându-mă la tine, împurpurată, întâlnindu-ni-se numai privirile.
Au trecut secunde în şir nerăspunzându-ţi.
A fost o clipă, cât o eternitate!
S-a sfârşit. Liftul s-a oprit. Uşile s-au deschis, tu, făcându-mi loc, să ies prima, m-ai urmat îndeaproape,pe culoarul luminat de neoanele prea puternice,făcându-mi ochii să lăcrimeze.
Laurenţiu, mă ştia, chiar mă plăcea, făcând încercări timide să-mi atragă atenţia. Însă eu! Nu-l vedeam, nu-l luam în seamă!
În cele două săptămâni de când eram internată, mulţi băieţi mi-au dat târcoale!
Eu eram o tristă visătoare îndrăgostită, ce acum nu vedea de cât pe băiatul pe care-l cunoscuse în primăvara trecută. Atunci am stat internată două luni şi avusesem o idilă frumoasă, el se numea Mihăiţă!
M-am oprit brusc, zăpăcită, neştiind ce mi se întâmplă, în dreptul salonului, deschizând uşa, mi-am aruncat încă o privire peste umăr, uitându-mă după tine şi am intrat repede, crezând că nu m-a văzut nimeni!
Mai târziu am aflat că şi tu făcuse-i acelaşi lucru, însă ochii mei nu mai vedeau până acolo. Aşa că m-am mulţumit cu cât mai vedeam!
Intrând în salon, doamnele, partenere de suferinţă, m-au întrebat: “ce-i cu tine?
Ce eşti aşa înbujorată?”
Eu am răspuns precipitat:
-Am fost afară şi e cam rece!

Apoi mi-am dat seama că se nimerise, căci a intrat o vizitatoare şi a confirmat.
M-am relaxat, dându-mi drumul în surdină la casetofonul, ce-mi devenise prieten de plictiseală şi nădejdea că va fi bine şi voi ieşi învingătoare din această luptă cu suferinţa!
Aşa cum stăteam întinsă în pat, reflectam la ultima mea întâlnire cu Mihăiţă, înaintea despărţirii definitive de el!
Mă împrietenisem cu doamnele din salon. O doamnă ce venea în vizită, pentru a-şi îngriji mama, operată de curând, ne citea, aşa trecea timpul mult mai repede şi plăcut.
Ascultând povestea de iubire, telepatia celor două personaje, din celebrul roman Jane Eyre, am făcut o conexiune, gândul luându-mi-o razna, revenindu-mi în mintea adolescentină, ultima scenă, din scurta dar drăguţa idilă, consumată în urmă cu două săptămâni!

*** Tristă visătoare îndrăgostită!**
Era pe la jumătatea lui brumărel, când abia mă reinternasem în spitalul ucigător de ochi! Gânduri triste s-au abătut asupra mea. Teama îmi învăluia trupul, singurătatea sufletul, speranţa îmi distrugea iubirea!
După vreo 3 zile observ că: Deodată uşa salonului s-a deschis şi un bărbat înbrăcat cu uniformă de Militar în termen, a intrat şi a venit glonţ la patul meu spunându-mi:
-Sărut mâna Lidia!
Am tresărit, ridicându-mă imediat din pat, uimirea fiindu-mi observată pe faţa, de pe care-mi dispăruse culoarea!
A râs şi m-a sărutat, spunându-mi:
-Te-am speriat? Hai orgolioaso? Recunoaşte! Am trecut pe aici să îmi fac o injecţie în ochi şi plec, deşi imi doream să mai rămân, câteva zile cu tine!
Văd că te bucuri!
Am dat din cap şi m-am aşezat la loc comodă în pat, pentru a nu mă trăda cu totul!
Mi-a spus că avea de gând să mai fenteze puţin armata, internându-se din nou, însă Bănacu nu a mai dat aprobarea.

-Te rog însă, ceva??
-Ce? Am spus eu cu o falsă indiferenţă.
-Îmi doresc mult să îţi mai admir, pentru ultima oară,frumosul păr!

Am ridicat ochii mirată, către el, trăgând leneşă acul ce îmi ascundea bogatele bucle lungi, într-un coc, uşor vizibil!

Pletele lungii s-au revărsat peste umerii micuţi de adolescentă, făcând ca ochii lui să se lumineze şi să zâmbească încântat, apoi tristeţea să-l înlocuiască, căci era pentru ultima dată când îl mai vedea, când mă mai vedea, când ne mai vedeam!!

S-a ridicat încet de pe pat, mi-a luat mâna, m-a tras, lipindu-mă de el şi sărutându-mă, nemaicontând, lumea înconjurătoare!
S-a desprins de mine şi privindu-mă pentru ultima dată, s-a îndepărtat repede, salutând şi dispărând!
Imaginile mi s-au amestecat şi în locul lui, au apărut ochii fantastic de albaştri şi frumoşi ai băiatului din lift!
Acesta a fost un ultim episod al prieteniei mele cu Mihăiţă!

Lidia in parc 14 ani

Lidia si mama ei Silvia

Lidia,tatal ei Gigioni,mama ei Silvia si fratele ei Marius

Lidia,Silvia,micuta Cora si Marius

Lidia si Cora

***Mângâierea de zefir a nopţii!**
Trecuseră două săptămâni de când terminasem o drăguţă idilă, poate chiar prima din viaţa mea şi deja mă gândeam la un băiat ce mi-a atras atenţia cu vorba-i blândă, chipul atrăgător, mintea luminată şi sufletu-i bun!
Ai înţeles Mihai?
Tu erai acel băiat.
Gândurile au luat-o razna. Am cugetat îndelung toată seara.
Doamne ce ochi frumoşi aveai! Deodată am tresărit! Doamna cititoare, tăcuse.
Am înţeles! Lectura luase sfârşit şi doamnele se pregăteau de culcare.
M-am mişcat uşor în pat, încercând să dau impresia că am adormit, pentru a nu mă da de gol deoarece am alunecat pe tărâmuri idilice, fără să mai ascult la frumosul roman.

Gata! S-a dat stingerea.
In liniştea nopţii mi-am adus aminte că mâine 21 octombrie 1982, am o zi grea. Intru la operaţia ce trebuia sa aibe ca rezultat, îmbunătăţirea vederii unicului ochi pe care-l mai aveam!
Am tresărit! S-a auzit un zgomot. Parcă era de uşă închisă. Pentru o secundă m-am relaxat, crezând că mi s-a părut.
Am simţit mai mult, decât am văzut. Lângă patul meu stătea cineva. Pipăia să mă găsească.
A nimerit mâna. A strâns-o uşor, întrebându-mă:
-Dormi?
Am tresărit, răspunzându-i în şoaptă:
- Nu! Nu, Dar, cine eşti?
Mi-ai răspuns sigur şi fără emoţii, tot în şoaptă:
- Eu sunt băiatul din lift. Am venit să te rog să-mi dai şi mie casetofonul. am primit o casetă grozavă. Vreau să-o ascult! Am destulă treabă la sala de operaţii. trebuie să-o pregătesc pentru mâine, că avem mulţi pacienţi de operat!
Am înţeles!
Tu erai unul din băieţii de la sala de operaţie, ce se ocupa cu aranjamentul, curăţenia şi dezinfectarea sălii.
-Bine! I-al! Mie tot nu îmi mai trebuie.
L-ai luat. ţi l-am întins, aproape pipăindu-ne, căci nu ne întâlneam, întunericul fiind motivul împrejurării.
Atingerea fusese electrică!
Am tresărit, din nou!
M-ai simţit.
Ai stat puţin, cât o clipă, apoi ai intrebat :
- S-a întâmplat ceva?
-Nu, nu! Mergi.
Mi-ai mulţumit! Apoi, ai căutat mâna mea, mi-ai cuprins-o între mâinile tale fine şi mi-ai sărutat-o, simţindu-ţi buzele fierbinţi, ca o mângâiere de zefir!
Apoi, mi-ai lăsat-o uşor pe pat, parcă ai fi avut un obiect de preţ în mână

Și... Ai plecat!
“Dormi Lidia! Mâine ai o zi grea” imi spuneam in mintea mea.
Auzeam vocea din lăuntrul meu, însă nu o puteam asculta,fiind tulburată, emoţionată, că tu! Tu! Venisei. Da! Tu, erai!
Dar cine erai ?
Nici numele nu ţi-l ştiam!
Doamne! Ce-i cu mine?
Senzaţii! Fiori! Gânduri! bucurie?
Doamne! Ce sunt stările acestea?
Într-un final am adormit, binenţeles cu tine în gând, singura imagine ce-mi rămăsese în mintea înfierbântată, era chipul tău frumos, ce mă privea melancolic şi îmi făcea cu mâna. Parcă îmi spunea: stai liniştită că voi reveni!
Doream cu ardoare să te văd mâine la sala de operaţie!

*Cordonul vieţii!
Surpriză!
A doua zi chiar ai venit. Ai intrat în salonul în care domnea forfota dimineţii, te-ai aşezat lângă mine şi mi-ai spus:
-Stai liniştită! voi fii lângă tine! Voi fii acolo la sală, când vei veni!
Ai plecat uitându-te la mine cu ochii aceeia, ce mă tulburau şi ai dispărut.
Neliniştea mea sufletească erai tu! Nu faptul că urma să intru la o operaţie decisivă.
O doamne! Ce înseamnă inconştienţa vârstei!
Mă gândeam la iubire, mai mult decât la viitor, implicit la viaţă!
Timpul trecea greu. Gândurile îmi zburau în toate cotloanele universului. Când mă bucuram de el, băiatul fără nume, când tresăream că aşteptam din clipă în clipă ca să mă cheme la operaţie.
Frica împletită cu emoţia şi tinereţea, formau cordonul vieţii!
Deodată o asistentă a intrat în salon şi m-a invitat la sală!
Teama m-a învăluit, însă un zâmbet s-a aşternut pe chipul meu, gândindu-mă că tu, vei fi acolo!
Am ajuns în lăcaşul rece, ce îmi dădea fiori de teamă, înodaţi cu emoţie,

alcătuind cununa împietrită!
Tu!... Nu erai.
Speram, credeam, îmi doream din tot sufletul, să vii. Doar, mi-ai promis!
Doctora Foit a venit lângă mine, mi-a luat, blând mâna şi mi-a spus:
- Hai cu mine drăguţă domnişoară!
Am intrat împreună în sală şi m-am urcat pe masa de operaţie, instalându-mă comod, căci aveam destul de stat pe ea.
Mi-au instalat tensiometrul pe o mână şi perfuzorul, pe cealaltă!
Serul miracolelor, a fost introdus şi a început să mă trimită în lumea viselor.
Eram tristă pentru că tu!
tu? nu era-i lângă mine, cum ai promis!
La un momentdat, cineva mi-a luat mâna şi mi-a mângâiat-o. Am ridicat privirea amorţită şi te-am văzut!
Am adormit liniştită, cu zâmbetul pe buze!

***Visul crede în iubire!**
Seara. După operaţie!
Deschid ochii.
Sunt ameţită, din cauza anesteziei şi la început nu înţeleg ce-i cu mine!
Mama e lângă mine. Îmi tot umezeşte buzele, pentru că nu aveam voie să beau apă.
-Lidişor? Cum îţi este?
-Bine! Am răspuns epuizată.
-Hai să-ţi spun o poveste drăguţă? Un băiat îmbrăcat în albastru cu ochii mai închişi decât costumul, ce-l purta, a venit să mă întrebe:" cum se simte domnişoara?"
Eu zic: "nu s-a trezit!"
Atunci el s-a apropiat de pat, ţi-a luat pulsul, dar sub acest pretext te-a privit îndelung, parcă văzând o minune şi apoi a plecat spunând că revine!
Atunci mi-am dat seama, a mai spus mama că autoritatea lui de mai devreme când a intrat în salon însoţit de încă un băiat, nu a fost

întâmplătoare.
i-a spus băiatului: “te rog să îmi oferi prilejul de-a mă descurca singur cu domnişoara! o voi aşeza cu atenţie. Mergi liniştit! Mulţumesc pentru înţelegere!”
Laurenţiu, a fost înţelegător şi s-a retras, părăsind salonul.
El te-a privit într-un mod special, apoi încetişor te-a ridicat, de pe brancardă, cu atâta grijă şi delicateţe, încât am rămas siderată privindu-l şi nu-mi venea să cred!
Arătai ca o prinţesă adormită, cu păru-ţi lung, fluturând în aer, iar trupul învelit în frumoasa cămaşă de noapte, roz trandafirie, numai volane şi dantele, pe când te ridicase în braţe!
După ce te-a aşezat pe pat, ţi-a luat capul în mâini cu gingăşie vizibilă, potrivindu-l într-o anume poziţie, spunându-mi:” vă rog să aveţi grijă să nu mişte prea tare din cap şi mai ales să nu se întoarcă pe partea ochiului operat!”
Apoi a plecat, întorcându-şi capul încă odată din uşă, uitându-se, ca un specialist, mulţumit de lucrarea făcută!
Să ştii draga mea că, aşa am făcut,ascultându-i întocmai indicaţiile! a mai spus mama mea dragă şi să ştii că te urmăreşte îndeaproape. E drăguţ băiatul!
Meditam!
Mă gândeam!
Primul lucru pe care l-am avut în minte când mi-am revenit, mie şi jenă să spun, dar tot pe el băiatul fără nume, îl vedeam!
Deodată m-am gândit la ochii lui frumoşi şi un fulger s-a abătut asupra minţii mele: şi! şi! şi!
şi dacă nu mai văd?
Dacă după această operaţie, îmi pierd vederea complet?
Dacă s-a întâmplat ca în primăvară?
Doar atunci cum mi-am pierdut un ochi?
Fulgerul s-a dus la creier. Frica m-a învăluit. Corpul s-a înfiorat de durere. Sufletul mi-a fost cuprins de teamă, plânsul venind fără întârziere. Abia acum am conştientizat că operaţia poate fi eşuată şi nu voi mai putea vedea niciodată!

Nici ochii tăi frumoşi! Nici ochii mamei mele, tot aşa frumoşi, ca două peruzele!
Nu voi mai putea vedea nici un ochi al lumii!
La început lacrimile curgeau liniştite. Apoi în şiraguri cristaline, prelingându-se pe gât şi alunecand în decolteul adânc, simţindu-le calde, între sânii ce abia se formaseră, ţanţoşi, înpungând cămaşa de noapte cu sfârcurile!
Mămica mea, care suferea cumplit, s-a speriat!
-Ce s-a întâmplat Lidişor?? Te doare? Merg repede la o asistentă! şi a plecat ca glonţul.
Ea a ieşit şi tu, ai intrat aproape imediat.
Eu eram pansată la ambii ochi, aşa că nu ştiam ce se întâmplă în jurul meu.
Am simţit deodată o mână bărbătească şi i-am simţit fineţea!
Brusc m-am liniştit.
-Tu?
-Da eu.
-Cine te-a trimis?
-Nimeni. De ce plângi? Te doare ceva?
-Nu! Mă doare numai sufletul!
-Dar ce s-a întâmplat?
-Nimic. Mergi. Lasă-mă. Destul că m-ai văzut plângând! Pleacă! Nu înţelegi?
În acel moment au intrat mama cu asistenta de serviciu, el dându-se la o parte.
Asistenta a venit lângă pat şi m-a întrebat:
- Te doare rău? Facem un calmant?
Am spus că nu. Că mai rezist şi cu scuzele de rigoare pentru că mama mea s-a speriat şi eu poate o voi mai deranja odată, mai amân, poate îmi trece!
-Ok. Nici o problemă! Voi veni!
Când s-a întors să plece, a dat cu ochii de tine, băiatul în albastru, tu, cel ce îmi devenisei protector de câteva ore, şi i-a zis:
-Tu Mihai? Mai stai pe aici?

-Da domnişoară! ai răspuns cu un calm pe care l-am observat de la început.
-Te rog Mihai să ai grijă de Lidia şi anunţă-mă dacă este necesar!
-Sigur domnişoară!
-Tu ai experienţă şi eşti un băiat foarte inteligent!
-Mulţumesc! Am înţeles.
Domnişoara Raliţa a plecat, iar tu, ai venit lângă mine, aşezându-te pe marginea patului.
Ţi-am zânbit, întinzându-ţi mâna spunând simplu:
-Lidia!
Tu mi-ai dat mâna vizibil emoţionat şi ai spus simplu:
- Mihai!
-Tocmai am aflat de la doamna asistentă!
Am râs încetişor, dar mama mea a bufnit într-un râs, chiar zgomotos!
Liniştindu-se ne-a întrebat:
-Voi nu vă cunoşteaţi?
Noi, în cor:
-Ba da!! Numai că nu făcusem cunoştinţă!
Mă dezmeticesc. După momentul vesel ce-l produsesem, am observat că tu Mihai, stăteai pe marginea patului meu şi de când am făcut cunoştinţă,mâna mea a rămas în mâna ta, simţindu-se protejată şi relaxată!
Mama mea impresionată, continuua să fie uimită:
-Voi vă sorbiţi cu nesaţ unul din sufletul celuilalt şi nu vă cunoşteaţi??!!
Tu i-ai aruncat o privire, implorându-i discreţia, iar eu am rugat-o să fie mai rezervată, că nu-i chiar aşa!
Ea a spus:
- Bine tinerilor! Mă retrag, lăsându-vă să visaţi!
Cu multă discreţie, a plecat din salon, mergând pe afară, să se aerisească, în timp ce fata ei era ocrotită de un drăguţ băiat, ce-i purta de grijă, vizibil.
Eu am gândit că: visul crede în iubire!

***Povara amintirilor!**

Da! îmi doream să trăiesc acest sentiment al iubirii. Era minunat acest început. Călcam uşor pe podeaua necunoscută, făcând pas după pas intrând în casa iubirii, populând-o cu noi, colţişor cu colţişor, unde aşezam cu răbdare frumoase amintiri ce au rămas, acolo rânduite, pentru ca acum să le pot desface şi să le aştern pe rând în această poveste a amintirilor!

Mi-am dat seama că în iubire e minunat să crezi. Aşa că, m-am lăsat furată de vraja în care abia păşeam, timid, recunosc cu puţină teamă, fiind în faţa necunoscutului!

Aşa a început povestea mea de dragoste cu tine Mihai!

***Marele cult al familiei!**

Spunându-mi asta, am auzit deodată vocea ta din prezent:

-Lidia? Tu cum eşti? Ce mai faci? Eu tot am vorbit de mine, dar tu nu ai spus mai nimic!

Eu puţin speriată, un pic nedumerită, căci nu ştiam ce mă întrebai! am răspuns la început timidă:

- Păi Mihai! Viaţa mea nu e atât de spectaculoasă, ca a ta! Însă am o căsnicie frumoasă, un om minunat lângă mine. Familia ne e aproape. Ei au rămas în apartamentul pe care, sper că ţi-l mai aduci aminte. Fratele meu s-a căsătorit, are o fetiţă minunată şi pentru că noi nu avem copii, o considerăm: copilul familiei!

Ei stau împreună cu părinţii mei acolo în acel apartament, iar noi stăm cu două etaje mai sus, normal pe aceeaşi scară! Am avut nenumărate evenimente, care mai triste, care mai vesele, însă până acum le-am trecut cu bine, având o bază puternică alături, o mână blândă, ce a ştiut întotdeauna să mă susţină, să mă ajute, un suflet înţelept, ce a ştiut să mă înţeleagă, să se implice, pentru a reuşi să rezolve problemele noastre şi ale familiei mele! Muncim destul de mult, însă şi rezultatele sunt pe măsură!

Nu am colindat prin străinătate, însă am cutreierat ţara în lung şi în lat, alături de familie şi prieteni de nădejde şi suflet!

Am reuşit să ieşim şi din ţară, dar numai până la vecinii noştri, bulgari!

În toată această perioadă părinţii ne-au fost sprijin la bine şi la greu, ajutându-ne, rezolvându-ne multe din problemele majore ale unei vieţi de cuplu!
Ştii? Nici soţul meu nu vede şi ne este destul de anevoios să ducem o viaţă prea lină. Părinţii, alături de întreaga familie ne sunt sprijin, cum dealtfel încercăm şi noi să fim cu ce putem.
Într-un cuvânt suntem un clan strâns legat prin chingi nevăzute, formând marele cult al familiei!
Cam atât despre viaţa mea.
Eu, le-am spus prietenilor mei că tu sigur nu eşti în ţară, dar sincer nu mă aşteptam în Italia!
Nu ştiu de ce te-aş fii văzut în Anglia sau Franţa!
Tu, ai zâmbit şi ai răspuns:
- Mi-ar fii plăcut, dar aşa este în viaţă!
Apoi discuţia a fost reluată de tine, pe alt traseu, aducându-ţi aminte de întâmplări prin ţările pe care le-ai vizitat, dându-mi răgazul necesar să îmi revin.

***Seiful minţii!**
M-am retras în noianul de amintiri, unde am găsit binenţeles: viziunea mea cu trecutul de mult apus!
Aşa că v-am părăsit din nou, alunecând lin către povestea pe care am început-o!
Sunt din nou în salonul de spital. Un decor de loc ospitalier, mai ales pentru îndrăgostiţi!
Noi ne-am înţeles fără prea multe vorbe, pe întreg parcursul prieteniei!
În seara aceea dee început, nu am avut prea multe să ne spunem, însă firește, mai era şi mama, faţă de care aveam rezerve şi un respect deosebit!
A urmat o săptămână superbă!
Te întrebii oare desigur: cum poate un om să spună că: în spital este superb??
Da! Da! A fost ce-a mai frumoasă, internare a mea.

Dimineaţă m-am trezit fericită!
Soarele bătea în geamul mare al salonului şi eu îl simţeam chiar prin pansamentul neprietenos.
Patul meu era poziţionat chiar lângă fereastră. Simţindu-l cum îmi încălzea obrajii, m-am întristat brusc, revenind la realitate, aducându-mi aminte de ce plânsesem cu o seară în urmă şi tu mă văzuse-i!
Oare voi mai vedea soarele?
Chiar cu două zile în urmă, fusesem extrem de dură cu o doamnă din salon, ce îşi pierduse vederea, din cauza unui accident, ce a avut loc în curtea casei. Pregătea varul pentru văruit şi mestecând mai repede i-a sărit var în ochi. Acesta arde unde stropeşte.
Groaznic!
Uaauu! Dacă nu aş mai vedea de loc? m-aş omorî!
Viaţa nu ar mai putea continua!
Doamne!!
Chiar acum când abia am cunoscut ce e dragostea??
Ce crud, câtă durere!
Ooo! Nuuu!
Nu poate fi aşa?Nu?!?
Eram crispată. Figura mă trăda. Mama m-a văzut!
-Ia spune: te doare?
_Nu, nu. Am dat repede din cap, pentru a nu se duce la asistentă.
-Ţi-e bine? Da? Nu mă minţi!
-Nu mama! Sunt bine!
-Lidişor? Eu plec atunci! Să fii cuminte şi baftă în iubire!
-Da mama! Mergi liniştită, că sunt cuminte! Promit!
Mama a plecat, ea ştie cât de liniştită.
În sfârşit am rămas singură.
Am schiţat un zâmbet şi m-am întors cu spatele la doamne, deoarece mă podidea plânsul şi nu îmi doream să fiu văzută!
Doamne!!
De ce l-ai trimis pe acest băiat în viaţa mea? Chiar acum?!
Regrete? De ce regrete?
Asta-i viaţa!

Le-am spus eu prietenelor mele că ele nu ştiu ce-i viaţa! Ce suferinţa de copil!
-Dormi?
O mână m-a trezit la realitate.
-Nu ,am răspuns, întorcând capul, dar nu aveam ce privi. Legătura de la ochi era strajnică. Am sperat că reuşesc să mai reeditez acel zâmbet fals, pe care îl dăruisem mamei mele mai devreme, însă tu mi-ai spus:
-Eşti tristă! Ba chiar speriată! De ce? Eu mă aşteptam să fii veselă, ca aseară când ne-am dat mâna şi ai râs atât de frumos, fascinându-mă cu faţa ta acoperită pe jumătate , miraculos de frumoasă de cealaltă jumătate??
Am înţeles. Nu m-am mai prefăcut!
-Nu-i nimic. Va trece? Va fi bine.
-Ce să fie bine? m-ai întrebat tu uimit.
-Totul! Pleacă acum, vreau să stau cu mine, cu gândurile mele!
-Bine plec! Dar vreau să îţi spun ceva, înainte de-a pleca!
-Ce?
-Iubesc şi sunt iubit!
.... şiii! Ai plecat, lăsându-mă mută, înmărmurită, uimită, dar umplându-mi sufletul de-o fericire ne mai simţită până atunci!
Am privit către soarele imaginar şi mi-am spus:
"Ei şi ce dacă nu văd?
Cât mă vei mai iubii tu, voi mai putea trăi!"
Am zâmbit şi m-am ridicat să merg să-mi fac toaleta de dimineaţă, pregătindu-mă pentru vizita medicală.
Apoi m-am aşezat în pat, i-am dat drumul prietenului meu de suferinţă, casetofonul şi am aşteptat banala vizită ce se face dimineaţa, pentru a vedea fiecare medic încununarea muncii depuse şi pt. a prescrie tratamentele fiecărui pacient.
La mine cum o fi? Ce îmi rezervă această dimineaţă? Îmi reveniseră cumplitele gânduri.
Nu mai pot! Vreau! Vreau să se termine cu teroarea!
Vreau să ştiu mai repede!
Deodată aud că se deschide uşa. Gălăgie!

Apoi sunetul bine cunoscutului cărucior cu instrumentele necesare vizitei.
Fiecare medic s-a îndreptat către pacienta lui.
Asistentele veneau să pregătească bolnavele în vederea controlului medicului. La mine a venit asistenta de aseară, spunându-i cuiva:
-Mergi şi desfă-o pe Lidia că vin cu trusa imediat!
Am simţit două mâini dibace ce dezlipeau cu o grijă anormală leocoplastul de pe faţa mea. Tot cu grijă mi-a ridicat chifteluţele de pe ochi şi eu am tras disperată de pleoapele lipite, efortul provocându-mi durere. Aşa că m-am lăsat păgubaşă şi am aşteptat, cuminte!
Asistenta i-a spus:
-Hai mai repede? Ce te mişti aşa încet?
Apoi ,aceleaşi mâini blânde m-au şters la ochi, turnându-mi şiruri de picături.
A sosit şi doamna doctor Foit cu lanterna ei miraculoasă.
-Ia să vedem !Cum se simte domnişoara noastră frumoasă? Te-a durut? Ai avut vreo problemă?
_Nu, am spus eu, zâmbind.
-Vezi luminiţa?
-Da! Da o văd!
-Mâna mea o vezii?
-Da! Da. Da!
-Superb! Am reuşit!
Apoi s-a întors către cel ce stătea în spatele ei şi i-a spus:
-Aici mai pune nişte unguent şi la loc cu pansamentele pe ochi!
-Da doamna doctor! Am înţeles!
Am recunoscut timbrul vocii tale, înţelegând că ţie ţi se adresa.
-Nu am ştiut că şi tu vi la vizită! ţi-am spus eu, mirată, dar fericită căci puteam să te văd pentru numai, un minut!
-Am venit special! Vreau să te văd cum eşti! Crezi că nu mi-am dat seama de starea ta de mai devreme? Deci vezi? Vezi!? Că e bine?
Fericită ţi-am răspuns:
- Da! Da! Da!
-Stai liniştită să pot să îţi pun chiftelele pe ochi!

-Nu nu! Vreau să te văd!
-Avem timp! Ai răbdare domnişoară răsfăţată!
Gata! M-ai pansat, întunericul învăluindu-mă. Insă sufletul meu era fericit, mulţumit că Dumnezeu mi-a ascultat ruga şi m-a lăsat să mă bucur încontinuare de viaţă!
Au urmat clipe, ore, zile, fericite!
Mihai! erai lângă mine tot timpul! Mă ajutai să mănânc, să mă plimb, îmi schimbai pansamentele, ascultam muzică şi ne bucuram de clipele minunate. Nici nu ne-am dat seama că ne apropiasem într-o săptămână, cât nu poate mintea umană să perceapă!
Oare, asta este iubirea adevărată!?
Mi-am dat seama că, astfel de momente, pot fi înscrise în seiful minţii şi păstrate cu străşnicie!
Trăieşte Lidia, fiece clipă, ca şi cum ar fii ultima!
Bucură-te Lidia de săgeata aruncată, pentru că o alta nu vei mai avea!
...şi m-am bucurat din plin. Am profitat de fiecare clipă, fiind uimită cât de frumoasă e viaţa!

Aşa senzaţii mişcătoare, afective, sentimente, emoţii!
este prima mea dragoste!!

***Amintirile! Amintesc amintirile!**

Din nou în 2013
Lidia revino pe tărâmul vieţii reale!
Sunt din nou pe scaunul de la birou, auzindu-te în boxele calculatorului.
Povesteşti atât de frumos!.
Prietenii Adina şi Florin, pe deoparte, iar Sandu, alături de mine, ascultau plăcut impresionaţi, istorisirile tale!
Eu încerc să fiu atentă, pentru a putea să prind firul conversaţiei.
Spuneai ceva despre familia ta: că eşti căsătorit cu o învăţătoare, cu care ai un băiat de 18 ani, care urmează în vara ce se apropie să susţină examenul la facultate. Îşi doreşte să se înscrie la vreo trei universităţi.

Una în ţară, una în Italia, acolo unde locuieşti tu acum. Pe cea de a treia nu o mai ţin minte, însă dacă nu mă înşel: în Anglia!
Eu fac repede o legătură şi mă gândesc la soţia ta care este învăţătoare şi realizez, că tu nu ai pus niciodată preţ pe diferenţa de pregătire!
Martor îmi este Dumnezeu că şi în perioada relaţiei noastre de prietenie tu, nu ai scos în evidenţă diferenţa de pregătire dintre noi. Sunt sigură căci erai conştient că eu, nu aş fi avut posibilităţi de-a urma o facultate.
Întotdeauna m-a surprins plăcut această mentalitate a ta. Acum după ani, conştientizez câte aş fi realizat dacă nu îmi pierdeam vederea. Sunt o ambiţioasă şi nu m-aş fi dat bătută.
Însă apreciez răbdarea, dăruirea, perseverenţa ta, de atunci.
Tot astfel conştientizez că alegerea persoanei iubite a rămas după criterii de tine cunoscute, dăruindu-mi satisfacţia gândiri depline, de care ai dat dovadă!

***Ploaia de lacrimi!**

Aducându-mi din nou aminte de un alt episod din prietenia noastră. Mintea mi se tulbură şi intru într-o altă întâmplare, petrecută cu mult mai târziu, a fatalului an 1984!Au trecut 2 ani ...
E coincidenţă?
E hazard?
Aveam mai multe luni de când îmi pierdusem vederea complet, când treceam prin sufragerie şi aud telefonul.
-Alo!
-Sărut mâna Lidia! Am auzit la capătul firului, o voce uşor voalată, dar totuşi cunoscută.
-Bună! am răspuns mirată şi emoţionată!
-Lidia mă auzi? Sunt eu! Mihai.
-Te-am recunoscut! am răspuns eu sec.
-Sunt în Bucureşti! Vii să ne întâlnim în centru? Vreau să vorbim, să îţi explic tot ce s-a întâmplat de când ne-am despărţit!
-Nu! Nu. Nu vin! Nu mai vin niciodată!
-De ce? Nu te lasă ai tăi? Lasă că vin eu şi vorbesc cu ei!
-Nu! Nuuu! Nu vreau!

Degeaba strigam. Tu, închisesei.
Doamne! Doamne!
Ce mă fac?
Ce îţi voi spune?
Cum dau ochii cu tine?
Cum să îţi spun că nu mai văd?...şi de fapt ce mai vrei de la mine?
Sunt ani de când nu m-ai mai sunat!
De atunci, din anul începutului meu de suferinţă, când mi-ai oferit superbe ceasuri de plăcere sufletească, nu ai mai dat nici un semn, decât un telefon scurt, aflând de la mine că eu am probleme mari de vedere şi apoi, linişte!
M-am retras în camera mea şi speriată, mi-am dus mâinile la ochii, lacrimile pornind să curgă şiroaie.
Aşezându-mă pe fotoliu, mi-am dat seama că timpul nu m-a făcut să uit, ci să sufăr, pentru că tu mă părăsisei, fără nici o explicaţie!
Ai dispărut din viaţa mea chiar atunci când eram mai fericită şi îmi promisesem să profit din plin de clipele încântătoare, pe care mi le dăruiai!
Parcă anume s-a întâmplat să nu fii lângă mine când mi-am pierdut vederea şi eram terminată, psihic şi fizic!
Atunci când ai fost lângă mine, Dumnezeu a făcut lucrarea sa şi mi-a dăruit în continuare, vederea.
Acum tu, erai departe, sufletul meu te dorea aproape, rugăminţile mele fiind deşarte.
În toată această perioadă, un alt băiat cu suflet nobil ţi-a luat locul, însă eu nu puteam să mă împac cu ideea că tu ai plecat aşa, fără nici un cuvânt, fără nici o explicaţie!
Durerea era dublă, aşa că am hotărât să nu-l condamn şi pe acel băiat la suferinţă, deoarece sufletul meu era împietrit şi nu mai putea dărui nimic!
De atunci şi până în momentul acesta, nu m-am mai gândit nici la mine, nici la tine Mihai, nici la acel drăguţ băiat… ci numai la ce să mai fac cu viaţa aceasta?
Ce rost mai am eu în această viaţă?

Părinţii mei erau sfârşiţi de atâta suferinţă! Nu ştiau cum să se mai poarte cu mine, ce să-mi dăruiască, pentru a mă bucura ceva sau cineva!
Timpul s-a scurs şi deodată am auzit-o pe căţeaua noastră, Luchi, lătrând. Am tresărit. M-am ridicat brusc din fotoliu şi mi-am şters lacrimile de la ochi, încercând să-mi revin pentru a nu mă trăda.
Am ieşit din cameră curioasă să văd dacă într-adevar ai venit!
Da!
Tu erai!
Părinţi mei te-au primit bucuroşi,strigându-mă:
-Lidia! Hai să vezi ce musafir ai!
Cunoscând topografia casei nu aveam probleme cu deplasarea. Aşa că tu, la început nu ai observat nimic deosebit la mine.
Te-am salutat, invitându-te direct la mine în cameră.
Pe locul unde stătusem eu cu câteva minute în urmă,te-ai aşezat liniştit, iar eu m-am aşezat pe fotoliul rămas liber!
-Ce-i cu tine? Ai plâns?
Am dat afirmativ din cap, continuând să tac.
-Eşti supărată pe mine?
-Nu! Nu sunt supărată! De ce aş fi?
-Hai nu fi ironică. ştiu că eşti supărată şi ai dreptate să fii, însă hai îmbracă-te şi să ne plimbăm prin cartier, măcar, dacă în centru nu ai vrut!
Am ridicat ochii din podea, uitându-mă instictiv, la tine!
- Eu!!Nu! Nu pot merge!
-De ce? Nu te lasă ai tăi? Vorbesc eu cu ei!
-Nu! Nu pot merge!
-Lidia îţi voi explica totul. Ai răbdare! Te rog!!
-Nu pot merge singură! Am strigat eu disperată.
-Cum singură? Nu mergi cu mine?
-Mihai! Eu...Nu mai pot merge neânsoţită!
Tu, m-ai privit o secundă, apoi te-ai ridicat energic şi ai venit imediat la mine!
Eu m-am ridicat din fotoliu şi m-am întors cu faţa către fereastră, încercând să-mi stăpânesc furtuna lăuntrică, ploaia de lacrimi, care vuia

peste toată făptura mea!
Am simţit deodată palmele tale, prinzându-mi umerii, răsucindu-mă cu faţa către tine şi privindu-mă.M-ai tras lângă tine şi mi-ai spus hotărât:
-Acum te îmbraci şi mergem imediat, fără comentarii!
-Mihai !!!!Tu ştiii ce înseamnă să mergi cu un om pe stradă şi să îi spui să urce şi să coboare??
-ştiu! Nu ştiu! Eu voi merge cu tine oriunde! Hai gata cu lacrimile! Am înţeles ce s-a întâmplat! Voi fii alături de tine şi nu-mi pasă de nimic!
Eram înmărmurită! Nu-mi venea să cred!
- Tu? tu eşti Mihai?Vreeii? Mă vrei! Aşa!?
-Da! Da te vreau şi aşa vom merge până la sfârşit! Lidia! Nu glumesc! Hai îmbracă-te! Vreau să ne plinbăm. Să fim numai noi doi! Înţelegi?
-Da! am spus eu timidă.
Am început să mă îmbrac.
Eram neâncrezătoare şi uimită! Mi-am spus în sinea mea: "ei şi ce dacă e numai pentru o seară?
Visul cere împlinire!
Sufletul crede în fericire!
O mică bucurie mai pot avea în această viaţă!"
Am plecat, dar nu înainte de-a primi acordul şi indicaţiile părinţilor mei, care erau fericiţi şi cu lacrimi în ochi!
Atunci şi de atunci înainte aşa am ieşit din casă! Însoţită de tine, braţ la braţ, urmând cursul prieteniei şi implicit al ...Noii mele vieţi!

***Sentiment sau raţiune!**
Dacă sentimentul m-a condus pe drumul cel nou, raţiunea este cea care m-a format în viaţă!
Spun toate acestea, din convingerea că: atât atunci cât şi acum ,iubirea este egală cu raţiunea; raţiunea fiind egală la rându-i cu destinul!

***Iubire, raţiune, destin!**
Cei din jurul meu râd!
Eu nu înţeleg!
În difuzoarele calculatorului eşti tu, Mihai!

Visez?
Este iubirea?
Nuuu! Este realitatea lui 2011!
Eşti un bărbat în toată puterea vârstei.
Ai apărut aşa!!
Brusc!
Urechile mele nu pot percepe realitatea înconjurătoare!
Îmi dau seama că pe tine Mihai, cel de acum ,nu te cunosc!
Hai să vedem ce mai povestiţi!
Deja, ajunseseţi la politică.
Acest subiect, chiar nu mă interesează.
Am ascultat puţin, realizând că dacă până acum nu am conversat, de acum încolo nu mai am ce căuta în discuţia voastră!
Aşa că povestea mea e mai plăcută şi cu mult mai tentantă, decât politica voastră!
Deci...haideţi cu mine la drum printre amintiri!

***Clipa firavului miracol!**
Ne plimbam pe aleile dintre blocuri. Era pe la mijloc de septembrie al zbuciumatului an 1984.
Blândul început al toamnei, îmi înfiora trupul, ce dorea iubire, linişte şi fericire!
Aerul puternic, ne dădea fiori reci, dar şi şocuri electrice la atingerea mâinilor!
Nu mai simţeam nevoia de explicaţii. Vroiam să te simt,să te ating.
Acolo unde se forma câte un ascunziş, tu te opreai şi mă luai în braţe şi mă sărutai!
Eu la început te-am respins, dar nu pentru că nu îmi doream acele senzaţii, ci din pudoare, pentru că nu-mi doream să fim văzuţi!
Tu ai înţeles imediat şi mi-ai spus:
-Nu îţi face probleme! E totul în ordine!Ei nu ne văd pe noi! Pentru că noi, îi vedem pe ei!
Am râs!
Era prima dată în acea seară.

-Doamne cât de frumoasă eşti când râzi!
M-ai întors cu faţa la tine, luându-mă în braţe ca pe un copil şi ai ridicat capul în sus să mă vezi. Deodată ochii tăi s-au întâlnit cu ai mei, din care curgeau picături din roua fericirii! Perle, curgeau strălucitoare în lumina nopţii, prelingându-se una pe obrazul tău, aproape de colţul gurii, spărgându-se şi strecurându-se între buzele fierbinţi şi topindu-se! Te-am implorat să mă laşi jos, fiind pe rând: emoţionată, încurcată, fericită, dar şi tulburată, căci toate mi se întâmplau numai mie! Trăind clipele, firavului miracol!
M-am agăţat de gâtul tău şi voia întâmplării s-a produs, lipindu-mă de tine, contopindu-ne într-un singur firesc, dăruitor de senzaţii!
Un zgomot ne-a trezit la realitate.
Era un căţel, ce cred că s-a speriat la rându-i, neaşteptându-se să dea cu ochii de noi.
-ţi-a fost teamă?
-Nu! Am spus eu râzând.
Am înaintat pe aleea îngustă, dintre două blocuri, la capătul căreia stătea ascunsă o bancă, înconjurată de doi falnici plopi, a căror frunze îngălbenite, foşneau, în adierea vântului de toamnă! Noi, ne-am bucurat, la vederea primitoarei băncuţe.
Aşezându-ne, l-am zărit şi pe prietenul nostru de mai devreme, căţelul, ce s-a aşezat liniştit sub bancă şi punându-şi botul pe labe se uita la noi cu atenţie, parcă vroia să spună: staţi liniştiţi, că am eu grijă de voi!
Tu m-ai aşezat pe picioarele tale şi m-ai lipit atât de aproape, încât îţi simţeam bătăile inimii.
-Acum drăguţă prinţesă să povestim! Supărarea ta a fost justificată până în acest moment! Să vedem dacă şi acum este la fel! Am ieşit din spitalul Militar cu gândul să te mai caut.
Însă armata a fost un calvar. Am gândit că după terminarea stagiului Militar, te voi căuta. Ajuns acasă, mi-am dat seama că nu mai este prea mult timp,până se dau din nou examenele la facultate şi m-am apucat de învăţat.
Roadele muncii s-au materializat cu intrarea la facultatea mult dorită. Acum vreau să îţi aduc la cunoştinţă că sunt student în anul doi, la petrol

şi gaze, secţia foraj!
Eşti mîndră de mine??
-Normal! ţi-am răspuns eu şi m-am lipit mai bine de pieptul tău.
-În ordinea priorităţilor, după ce mi-am creeat un culoar în viaţă, a sosit momentul, să mă gândesc la mine şi implicit la tine! Ştii micuţa mea copilă, cât m-am gândit la tine? Mi-am dat seama că te voi răni, dar m-am gândit mai întâi la carieră, căci viaţa este alcătuită din: lupta pentru existenţă, trudă pentru realizări şi iubire pentru împliniri! Simt că a sosit momentul să pot spune:
Gândul împletit cu speranţa, au format un cerc, numit: corola iubirii!
Plângeam, cu faţa lipită de obrazul tău, lacrimile prelingându-se pe amândoi, tu mă strângeai în braţe cu putere, simţindu-mă ocrotită şi fericită.
Am tresărit!
Drăguţul căţel, a auzit un lătrat şi a zbughit-o, să vadă ce este.
M-am gândit la părinţii mei că pot fii îngrijoraţi şi te-am rugat să-mi spui cât este ora.
-Aproape miezul nopţii! mi-ai răspuns şi m-ai întrebat:
-De ce? Ţi-e teamă cu mine?
-Ooo! Nuu! Însă părinţii mei cu siguranţă sunt îngrijoraţi!
Căţelul a sosit şi s-a aşezat lângă noi mulţumit că a reuşit să alunge pericolul.

***Raftul cu amintiri!**
Deodată îmi aduc aminte că sunt în faţa calculatorului. Aud o voce cunoscută şi mult iubită .Este Moto ce spune
- Dă-i încolo de câini vagabonzi! Ne-am săturat de ei! şi noi avem câine în familie, dar aceştia de pe stradă sunt de groază!
Tu îi ţineai isonul, fiind de acord.
Am râs şi ne-am dat seama că pe nesimţite, am depăşit uşor miezul nopţii, iar tu, mergeai a doua zi dimineaţă la serviciu.
Noroc că voi în Italia sunteţi cu o oră în urmă!
Am intervenit şi eu în sfârşit şi v-am vorbit:
- Păi ar trebuii să ne retragem, pentru că tu eşti singurul care te scoli la

program mâine dimineaţă! Aşa că, rămâne să ne mai auzim, să mai socializăm şi dacă îţi face plăcere când vii în Românііa, poate ne vedem, să ne cunoaştem, totuşi! Am fost emoţionată în această seară! Nu am prea comunicat! Sper ca data viitoare să fiu mai detaşată!
Tu ai râs.
Am tresărit!
E singurul lucru ce îmi mai aduce aminte de Mihai cel de demult!
-Pa pa! Pe data viitoare!
Aşa s-a încheiat primul şi unicul moment , prima şi unica intersectare cu tine, după ani! Mulţi ani!
Convorbirea s-a terminat. Linişte!
Moto mă ia în braţe. Mă strânge puternic, şi îi simt căldura, care emană fiorii dragostei, cu care mă învăluie şi ocroteşte!
Apoi, voi Adina şi Florin aţi sunat din nou pe skype, pentru a dărui mulţumiri, creând comentarii, care mai de care, mai profunde şi trăgând concluzia, impactului!
O seară minunată! O zi ce va intra în raftul cu amintirile cele mai plăcute!
O creaţie a lui Dumnezeu, care face lucrarea, fiecărui om!

***Amintirile sosesc în ecouri!**
Valoarea fiecărei zi!
Verosimilul aici poate interveni!
Suntem în luna lui făurar, cam în a patra zi, cu mai multă precizie, anul este 2013.
Abia acum încep să mă gândesc cu adevărat la această povestire.
Aşa că: împletesc visele cu realitatea! Realitatea cu amintirile!
Amintirile cu ecourile, care vin şi pleacă, rămânându-mi numai scrisul, pentru a imortaliza sentimentele, reacţiile, prin trecerea timpului!
Visul? Oo da! Visul!
Un alt moment în care te-am întâlnit!
Se făcea că suntem în livingul apartamentului meu şi râdeam, ne distram copios din cauza unui motiv pe care nu mi-l amintesc.

Tu, Mihai cu soţia v-aţi dus până la baie, unde lumina nu se aprindea!
Eu, am mers repede după voi, fiind contrariată, căci nu era posibil.
Am deschis uşa dormitorului, ce se învecinează cu baia şi cerându-mi scuze, v-am aprins lumina din interior.
Soţia ta, şi-a aruncat un ochii în camera luminată şi a spus: “ce mobilă trainică! Asta nu are moarte!
E din lemn adevărat!”
Eu, am confirmat. La întoarcerea de la baie, deplasându-ne pe holul îngust al apartamentului către sufragerie, ea mi-a pus mâna după mijloc, iar eu m-am apropiat de urechea ei şi i-am şoptit. “Acesta este dormitorul princiar, pentru că Moto al meu mă consideră o prinţesă şi mi l-a făcut cadou în urmă cu doi ani!”
Am intrat în camera gălăgioasă, unde erau mai mulţi copii. băiatul tău Mihai, Alexandru cel isteţ, spunea numai lucruri interesante. Era sigur băiatul tău inteligent, ce se remarca printre ceilalţi copii.
O puştoaică spunea că îi place la noi. Se părea că era tot fata ta! însă eu eram tare nedumerită, ştiind că nu ai decât un băiat.
Nu ştiu de ce toţi stăteau în picioare, se mişcau, se învârteau, trăgeau scaunele, nu era nici covorul pe jos, o harababură de nedescris!
Tu, Mihai parcă erai acolo, însă eu nu reuşeam deloc să mă apropii de tine, să te văd! Să te ating! Să fiu sigură că, nu era doar un vis!
Ba da! A fost un vis!
M-am trezit!
Perdeaua străvezie ce desparte somnul adânc, de realitatea înconjurătoare, m-a făcut să simt că părăsisem un vis!
Amintirea trecutului, se revarsă în ecourile timpului, prin visele de astăzi!

***Cortina amintirilor!**
Ziua a zecea a lui făurar, în anul de graţie 2013!
Amintirile sunt scrise, într-un şir de evenimente, care mai de care mai frumoase, sau mai neplăcute!
Scormonesc printre rafturile cu amintiri. Nu găsesc nimic!
Îmi aduc aminte că în biblioteca mea, din living, există cărţii, caiete,

însemnări!
Caut!
Caut şi chiar găsesc!
Super! Am descoperit o mapă în care stăteau foile scrise de mine în urmă cu 27 de ani. Am notat impresii, păreri, întâmplări, din drăguţa poveste de dragoste.
Doamne! Ce bucuroasă sunt!
Le scot. Foile prăfuite şi învechite de timp, se împrăştie peste tot. Pe birou, pe bar. Am început să citesc cu nesaţ, plăcerea lăsând-o la urmă, pe când voi termina, iar voi cei ce veţi citi, veţi împărtăşi: reacţii, critici, opinii şi poate ceva aprecieri.
Eu culegându-le pe toate şi având satisfacţia, că am încercat, am muncit şi am reuşit!!

***Satisfacţia învingătorului!**

Haideţi să reluăm povestirea de acolo: anul 1984
Îndrăgostiţii, sub cei doi copaci falnici, povestindu-şi sentimentele, întâmplările, gândurile, create în tot acel interval de doi ani, în care nu se mai văzuseră, făcând ca luna să le lumineze feţele, când fericite, când necăjite!
A doua zi.
O doamne ce dimineaţă minunată!
Sunt în dormitorul meu şi încerc să mă acomodez cu realitatea.
Tu! da tu erai!
Te-am auzit în sufragerie, vorbind cu fratele meu, care avea o problemă la bicicletă şi era necăjit, iar tu, cu calm încercai să îl linişteşti.
Eu, am ieşit din camera mea. Tu, te-ai întors imediat, ai venit de grabă la mine şi m-ai strâns drăgălaş în braţe, spunându-mi:
- Bună dimineaţa Frumoasa mea!
Eu m-am jenat un pic faţă de Marius, dar mi-a trecut, dându-mi seama că el este mult prea ocupat cu bicicleta.
În timp ce dejunam, tu ai propus să mergem în oraş spunându-mi:
Liduţa! Acolo vei avea şi o surpriză!

normal că nu m-am opus, aşa că în mai puţin de o oră, am ieşit pe uşa apartamentului!
Era o zi superbă de toamnă, cu un soare blând, strălucitor, ale cărui raze ne privea feţele fericite!
La bratul tău, mă simţeam în siguranţă, spunându-mi în sinea mea: cu acest om aş merge până la capătul lumii!
Îmi imaginam zâmbetul tău suav, fiind liniştită că în sfîrşit suntem împreună!
Mi-ai spus o maximă:
"gândirea fără acţiune este un lux!"
Am reflectat, dar mintea mea de copil matur, nu a perceput-o, imediat!
Orele, treceau neânduplecate.
Eram în Cişmigiu, parcul oamenilor liniştiţi.
Ne plimbam pe lângă lac, când deodată te aud spunând:
-Salut prietene!
-Sărut mâna domnişoară!
făceai prezentările.
-Eu sunt cu Lidia!Ne plimbam! Voi? Tot la plimbare?
Ei au răspuns:
- Da da!Mai avem puţin şi trebuie să ne retragem, deoarece prietena mea trebuie să fie acasă!
Tu le-ai propus să mai parcurgem câţiva paşi împreună.
Au acceptat şi ne-am îndreptat către o terasă, unde se serveau prăjituri şi sucuri!
Eram foarte încurcată deoarece nu interacţionasem cu prea multe persoane până la timpul respectiv, neliniştea înfiorându-mi trupul, oferindu-i stinghereala omului neacomodat cu societatea! Mă rugam la Dumnezeu să se termine cât mai repede, senzaţia asta de groază.
Şi s-a terminat cu bine! Tu, ai fost încântat de modul în care m-am prezentat!
În felul acesta am reuşit să pot avea: Satisfacţia învingătorului!
am căutat un loc liniştit pentru a face poze.
Prietenul tău avea un aparat de fotografiat performant. A dorit în mod

special să imortalizăm momentul.
Am primit de la tine o singură fotografie!
Fotografiia aceea a primit numele de: amintirea sufletului!
Poate pentru tine este banală această întâmplare? Însă ea are la bază: încercarea mea de a mă obişnui cu viaţa de nevăzătoare, alături de un om văzător, deosebit de inteligent, care face paşii începătorului, alături de fiinţa dragă!
După 3 luni am aflat, de la tine, că această întâlnire nu fusese întâmplătoare.
Tu l-ai întrebat pe prietenul tău:
-Ce părere ai despre Lidia?
El a răspuns încântat, că a fost plăcut impresionat, de drăguţa lui prietenă şi că i se pare bună alegerea!
L-ai mai întrebat:
- Înţeleg Este drăguţă. Dar altceva, nu ai observat?
-Nu! chiar nu! Ce să observ?
Tu i-ai răspuns direct:
- Lidia este nevăzătoare! Am cunoscut-o pe când era bine, vederea fiindu-i afectată, însă nefiind existente probleme grave! Atunci cînd ne-am reîntîlnit vederea şi-o pierduse!
A rămas siderat, nevenindu-i să creadă! A mers imediat la centrul foto, a developat filmul, pentru a privi cu atenţie poza misterioasă! Nerăbdător, a rugat fotograful să se grăbească, pentru că are o acţiune importantă la facultate şi pozele sunt absolut necesare.
Gata! A sosit ziua în care a mers să ridice fotografiile!
Apoi, a mers la cămin, examinând poza în care eram eu!
-Mihai! Să ştii că nici atunci, nici acum nu realizez, dacă este adevărat, ce spui! Însă, arată superb fata şi poate fi dată exemplu, colegilor din facultatea noastră.
Nu numai că a spus lucrul acesta prietenul tău,dar chiar a şi făcut-o! Rezultatul a fost: Uimire.
Au fost cu adevărat impresionaţi, profund uluiţi, că o fată cu câţiva ani mai mică decât ei, poate fi atât de prezentă, reală, frumoasă şi fericită!
Tu ai luat poza şi mi-ai adus-o dăruindu-mi-o într-un cadru idilic,

ridicându-mă la rangul de: vedetă!

Lidia si Mihai, poza din parc

***Copilul matur!**

Acum să revenim în parcul Cişmigiu, parcul oamenilor îndrăgostiţi!
Noi ne-am mai plimbat, pe aleei retrase, râzând şi făcând glume, pe seama momentului abia consumat.
Nu ai ştiut atunci, dragul meu Mihai, că iubita ta, trecuse prin furcile caudine. niciodată nu am dorit să fiu privită cu milă!
Întotdeauna mi-am dorit să fiu ceea ce sunt: o femeie ambiţioasă, demnă, curajoasă, învingătoare, chiar dacă sunt nevăzătoare!
Tu ai privit momentul veseliei mele, ca pe un deliciu individual, făcând prima probă de interacţiune umană cu realitatea vieţii!

În sinea ta ţi-ai spus probabil: primul examen l-am trecut superb!
Știi Mihai?
Acum văd toate acestea prin gândirea omului matur! Însă reacţiile mele de la timpul respectiv, au fost instinctive, naturale. Cu siguranţă un copil matur, nu poate fi femeia înţeleaptă de acum!
Chiar dacă descriu aceste scene, consumate cu aproximativ 30 de ani în urmă, mai simt şi astăzi fiorul pe care mâna ta, braţul tău ocrotitor, mi-le oferea cu simplitate şi dragoste, atunci, pe când păşeam uşor pe aleile unui parc drag nouă, căutând acel ceva din fiorii dragostei neâmplinite!
Seara promenadelor a luat sfârşit cu o ultimă plimbare la gară, pentru a o aştepta pe prietena mea de la Arad, Vasi. Cu ea trebuia a doua zi spre seară să plec în Arad la liceul pe care îl urmam. Acolo mergeam pentru următoarele 3 luni.
De cum ne-am întâlnit şi am făcut prezentările, Vasi s-a schimbat la faţă, negustând nici una din glumele pe care tu le făceai!
Am constatat că nu există nici o compatibilitate între voi doi.
Amândoi îmi eraţi prieteni, binenţeles, fiecare în felul său!
Am înţeles un lucru: voi doi nu veţi fi niciodată prieteni!
Să încheiem cu o explicaţie: tu ai început marea lucrare a vieţii, adică a-ţi găsi femeia potrivită, care să te urmeze în viaţă, la bine şi la greu!
Eu mă ghidam după instinct, acţionând pentru a mă vindeca, la început cu timiditate, apoi, teama se instalase şi nerăbdarea mi-o rezolvam prin a-mi spune: mîine va fi încă o zi alături de fericire!
Vasi nu a înţeles niciodată această legătură de prietenie, a noastră, spunându-mi că sunt un copil naiv şi îngăduitor, ce bea din cupa cu amăgiri!
Mi-a fost greu să-i dau atunci dreptate!
Mi_e greu şi acum să-i dau dreptate!
Viaţa face şi desface, judecă şi loveşte, dăruieşte şi iubeşte!
Vă las tot pe voi, cei ce veţi citi această poveste să trageţi concluziile!

***Cadoul visat!**
Dacă îmi este permis, aş începe acest nou capitol cu o maximă:

“Nu e de ajuns să ştii, trebuie să o şi aplici!
Nu e deajuns să vrei, trebuie să o şi faci!”
Iarna a venit!
Zăpada a umplut aleile cu frumuseţea-i strălucitoare!
Vacanţa cu tot alaiul ei, a sosit!
Moş Crăciun şi-a luat sania şi le-a spus renilor săi:” haideţi la drum dragilor! Avem mult de colindat, pe la case de urat şi cadouri de dat!”
Cadoul meu cel mai de preţ, ai fost tu!
Omul cu suflet bun, băiatul cu zâmbetu-i blând, iubitul cu darul speranţei!
Am sosit acasă. Cei dragi m-au întâmpinat cu mult dor şi drag!
Tu! M-ai sunat. Apoi te-ai înfăţişat!
O minunată săptămână am petrecut împreună!
Primul nostru spectacol de operetă:” Vînzătorul de păsări”, a fost motivul de-a simţi pentru întîia oară ce înseamnă să fii cu iubitul lîngă tine, să-ţi ofere mîna-i caldă şi primitoare, trimiţîndu-ţi senzaţii, sentimente de iubire, ce fac ca subiectul reprezentaţiei să nu fie înţeles!
Ieşind de la operetă, am luat-o în jos pe cheiul Dîmboviţei, ninsoarea făcându-ne doi oameni de zăpadă mişcători, ce se susţineau unul pe altul, pentru a nu cădea!
Ajunşi în cartierul natal, jucându-ne, am căzut. neaua era moale, iar tu ai profitat, frecându-mi nasul cu zăpadă!la rându-mi m-am prefăcut că m-am supărat, iar tu împăciuitor, m-ai strâns la piept, sărutându-mă pasional!
Ningea peste noi, iar noi nu simţeam, vibrând la unison!
Am intrat în casă, cu zăpada prinsă de haine, îmbujoraţi de frig şi fericire!
Părinţii mei, ne-au privit, pufnindu-i râsul, văzându-ne aşa răvăşiţi, ochii limpezi şi obrajii înroşiţi, într-un ansamblu de fericire absolută!
Tata cu vocea-i baritonală a spus:
-Parcă aţi fost la săniuş!
-Nu la teatru de operetă!
Mama a completat, după ce şi-a potolit râsul:

- Măi! Da ce aţi făcut? V-aţi tăvălit prin zăpadă?
Noi râdeam copios!
Ne distram de uimirea lor, nereuşind să articulăm nici un cuvânt!
Seara a continuat frumos, ascultând colinde de pe o casetă, pe care mi-ai făcut-o cadou.
Pe acele acorduri liniştite, cu clinchete şi voci minunate, calde, ce-ţi mângâiau sufletul cu îmbietoarele miresme ale Crăciunului.
Aşa s-a încheiat una din minunatele seri, petrecute atunci cu tine!
Toate serile din acea săptămână, au fost speciale. La sfârşit, pe când te pregăteai să pleci, tristeţea m-a învăluit, în mantia-i sumbră, ochii umplându-mi-se cu lacrimi.
Te-ai ridicat liniştit de pe fotoliu, te-ai lăsat uşor pe vine şi mi-ai luat capul în mâini spunându-mi:
- Ce copil eşti! Liduţa! Pentru cine am venit eu în Bucureşti? Cu cine am petrecut eu Crăciunul? Cum se numeşte acea fată oare?
-Bine! Bine am spus eu. Dar revelionul cu cine-l fac?
-Domnişoară! Eşti tare nerecunoscătoare! Acum vrei şi revelionul? O doamne!Fata mea dragă şi răsfăţată! Hai lasă-mă să merg şi eu acasă la ai mei şi să văd cum îi conving!
Mâinile au alunecat de pe umeri. M-ai ridicat de pe fotoliu, m-ai luat în braţe, sărutându-mă şi ai plecat!
Ai plecat! Am rămas cu visul, ce mi-a servit drept hrană pentru suflet.

*La cumpăna dintre anii: 1984 1985!

Am învins!! Super!!
Este ora 3 dupăamiaza.
Aud lătratul căţeluşei noastre şi tresar. Merg repede să deschid uşa.
Miracol!
-Mihai? Ai venit?
Ţi-am sărit de gât şi te-am sărutat, nedându-ţi răgazul nici să te dezbraci.
-Ce copil răsfăţat am! Ai răbdare că am bagaje.
Eu m-am retras, lăsându-te să te faci comod!
-Ai fost cuminte domnişoară?

-Da da da!
-Uite ţi-am adus o pungă de bomboane ungureşti şi un lichior de la tata, făcut de dânsul!
Ţi-am mulţumit şi mi-am luat cadoul, strângându-l la piept, bucurându-mă ca un copil!
Ne-am îmbrăţişat amical, deoarece erau părinţii mei pe acolo şi apoi te-am invitat la mine în cameră.
Mama ne-a spus:
-Aveţi grijă că trebuie să vă pregătiţi pentru petrecerea de revelion!
Noi i-am zâmbit cu înţelegere şi am intrat în dormitor.
Orele se scurgeau mult prea repede.
Gata! Musafirii s-au strâns. Noi ne-am gătit, pentru a nu fi în întârziere, doar aveam ceva de parcurs din dormitor până în sufragerie!
Eram îmbrăcată într-o rochiţă albă din voal vaporoasă, cu părul aranjat numai bucle, ce cădea în valurii pe spate.
Tu ai luat un fir argintiu din brad şi mi l-ai pus pe frunte, legându-l de jur înprejurul capului, nodul făcându-l într-o parte, pentru a-mi cădea, în franjuri, pe rochiţa cu reflexe albăstrii, ca să fiu în tonul sărbătorii de iarnă! Toată lumea a aplaudat şi a râs!
Miezul nopţi a sosit!
Paharele cu şampanie s-au ridicat la unison, aşteptînd ca ceasul de la televizor să bată sfârşitul anului şi începutul anului următor!
Tata era pasionat de a da cu tunul, pentru a răsuna noaptea, dându-i de veste tânărului an să sosească, înlocuindu-l pe bătrânul an ce ne făcea cu mâna, trist că ne părăseşte!
Suntem atenţi. Bin-bangul sună. Bubuituri de tun s-au auzit, artificii, au început să zboare de peste tot. Paharele s-au ciocnit, sunetul lor cristalin fiind estompat de zarva plăcută din încăpere!
Ai rămas ultimul pentru a veni să îmi urezi!
Doamne! Câtă solemnitate.
-Lidia îţi doresc ca anul acesta să-îţi fie luminos, alături de mine!
Eu fericită ţi-am răspuns, cu emoţie vizibilă:
-Aşa să fie! Sunt fericită şi altceva nu-mi doresc!
Ne-am îmbrăţişat şi mergând la locurile noastre, ne-am intersectat cu

ceilalţi ce făceau acelaşi lucru!
Bunătăţile pregătite de iubita mea mamă au fost savurate şi apreciate.
Am dansat pe acorduri de vis şi încântare, îmbrăţişaţi şi fericiţi!
În prima dimineaţă a noului an am băut o cafea naturală, mare şi tare, pentru a ne revigora, deoarece noaptea fusese minunată, însă orele de somn puţine.
Am ieşit apoi, afară, ninsoarea dăruindu-ne peisaj de poveste, fulgii cristalini lipindu-se pe feţele noastre îmbujorate, iar noi, ca într-un dans tulburător : visam, ne jucam, făceam bulgări din zăpadă, alergam, cădeam în omătul mare şi ne iubeam!
Orele se scurgeau ca într-un torent îmbătător. după ce am îngheţat bine, am intrat în casă liniştiţi şi fericiţi!
Ne-am relaxat pe fotoliile prietenoase din camera mea, derulând imagini cu ce a fost, ce este şi ce va fi!
La un momentdat te- ai ridicat de pe fotoliul tău şi ai venit m-ai luat de mînă, şi m-ai tras uşor, în picioare, cu gesturi gingaşe şi privindu-mă ai spus:
- Lidia! M-am gândit mult la momentul acesta şi chiar dacă am emoţii, vreau să-ţi spun că ceva din fiinţa ta m-a atras, m-a îndemnat, să pot lua hotărârea de a-mi dori să fim împreună, pentru totdeanuna!!
Am zâmbit neâncrezătoare!
-Sunt încântată şi mulţumită de frumuseţea gândurilor tale, dar şocată! Mihai! Sunt convinsă că ştii ce vorbeşti, însă mie, îmi e greu să cred că toate acestea vor putea fii reale! Noi suntem frumoşi la suflet, creduli în gândire, măguliţi de iubire!Acum dragostea îţi dă aripi să zbori, pe tărâmul miracolelor! Gândeştete la dificilul situaţiei în care ne aflăm. Reflectează la reacţiile celor din jur.
Tristeţea mă cuprinde, lacrimile curg, visul dispare!
-Lidia să ştii că eu m-am gândit mult, am analizat că nu spun toate acestea soarelui, ce mă priveşte încurajator! Nici lunii, ce îmi luminează mintea! Ci...vântului, ce îmi poartă dragostea, aducându-ţi-o pe platoul de cleştar! De jur împrejurul ei, pe acest platou mai stau: admiraţia mea, respectul ce ţi-l port şi imboldul dăruit pentru a lua hotărârea finală!

Mi-ai luat mâinile în mâinile tale şi ai rostit solemn:
-Domnişoară! Vrei să fii soţia mea?
Am amuţit. M-am uitat la tine! de fapt m-am uitat în gol.
surprindere? Teamă? Neincredere? Admiraţie? Tristeţe? Speranţă? Fericire?
Ce e oare?
Desmeticindu-mă, mi-am dat seama că lacrimile îmi şiroiau pe obrajii înfierbîntaţi, de emoţiia prin care treceam!
Mihai, cu umoru-ţi caracteristic, mi-ai spus:
-ştii drăguţă domnişoară că şi plânsul are rostul lui în organism? Ajută la aerisirea plămânilor, răcoreşte sufletul şi ochii, umezeşte obrajii aceştia rumeni, pe care-i sărut eu acum!
Te-ai îndepărtat de mine şi mi-ai spus:
-Speranţa aduce credinţa în iubire! Iubita mea! Acum trebuie să plec. Nu ştiu la ce te gândeşti. nu ştiu ce răspuns îmi vei da! Însă ştiu că mă voi strădui, voi lupta şi sper că voi învinge!Şi acum: rămîi cu bine copilul meu iubit!
.....şi ai plecat.
Am rămas singură, aşa în picioare, cum mă aflam.
Imaginar mă uitam la uşa ce se închisese.
Nu mai gândeam la nimic. Mintea mii se blocase.
Nu ştiu cât timp am rămas aşa! Însă ştiu că, deodată am auzit-o pe mama, intrând în cameră, spunându-mi:
- Lidişor! Nu vii la masă?
-Ba da!
Totul a fost traumatizant.
Şocul mă învăluia, prinzându-mi mintea în încrengături curioase, ramificate pe întâmplări, fiindu-mi greu să le despart, pentru a face diferenţa între bine şi rău.

***Visul unei zi de iarnă!**
Iarna era lungă.
Eu mă pregăteam să plec la şcoală la Arad. Tu, nu ai mai putut veni deoarece te-ai apucat de învăţat, căci bătea la uşă, sesiunea.

Ne-am mai văzut odată, după vreo 10 zile, numai câteva ore.
Le-am preţuit, deşi erau atât de puţine.
Nu am insistat să rămâi, deoarece seara o aşteptam pe prietena mea cea mai bună Vasi să vină de acasă de la Brăila. Tu, neîmpărtăşind gânduri prea bune cu ea.
Aceea a fost o zi frumoasă de iarnă, apariţia ta inopinată, făcându-mi surpriza visului dorit! Deoarece eu nu te mai aşteptam.
Vorbeam cu Vasi la telefon căci trebuia să mergem să o luăm de la gară dar mai pe seară.
Stăteam relaxată pe canapeaua mea preferată, când deodată se deschide uşa şi cineva mă atinge uşor pe mâna ce se odihnea liniştită.
Am tresărit. era să scap receptorul din mână. Mâna aceea îmi răsfira degetele, mângâindu-le cu gingăşie. am tras mâna şi am întrebat:
- Cine este? repezindu-mă să ating şi eu acea mână ce-mi trimisese şocuri electrice!
Mâna s-a retras din raza mea de acţiune, m-am calmat, ponderându-mi mişcările.
Vasi s-a răstit la mine:
- Ce faci? Vorbeşti cu mine? Sau nu?
-Da. am răspuns eu încurcată, gândindu-mă la cine este lângă mine şi face gesturi atât de plăcute!
-Te rog să mă scuzi Vasi. A venit mama şi mi-a cerut să merg să o ajut!Vorbim diseară. Aşa rămâne te aşteptăm la gară!
Am pus încet receptorul în furcă şi am ridicat instinctiv capul, către locul unde era persoana ce se juca cu mine.
Am simţit deodată două mâini sigure ce mă strângeau în braţe, eu siderată, am făcut acelaşi lucru, trăgând aer puternic în piept, şi oftând, apoi, din tot sufletul!
-Doamne! Este adevărat? am murmurat eu.
-Da! Nu am mai rezistat, fără să te văd, mi-ai intrat în suflet că nici nu mai pot să gândesc!
Emoţii! Sentimente! Visuri pentru viitor!
În clipa despărţirii mi-am dat seama că aproape 3 luni nu ne vom mai vedea.

Mi-am spus atunci:” fruntea sus Lidia!
Acum visul ţi-a fost dăruit!
Iubitul ţi-a venit!
Miracolul s-a împlinit!”

***Tu! împletire de vis şi adevăr,**
Da! tu, strălucire de straniu giuvaier!
plină ai, privirea de un albastru, ce-o ai!
Inima îţi cere o clipă să stai
şi tu eşti ca o noapte de mai!
Da! Tu, eşti Ca dragostea din rai!

***Dragostea adevărată!**

Mă întorc, tresar, simt, te simt, mă priveşti!
Mâna ta fină mă atinge. Sunt puţin mirată!
Inima îni bate cu putere!
Gata. Te văd. Mă priveşti, plăcut impresionat, iar zâmbetul şugubăţ mă atrage, simt. Te simt. Ai întins mîinile să mă strângi în braţe! Le văd cum se apropie de mine. Fiori de gheaţă mă înpresoară,te vreau, mă vrei!
Deodată tresar, mi-e frig. Mi-e frică!
Simt că mă strângi în braţe!
Deschid larg ochii. În liniştea nopţii, o mînă blândă şi iubitoare mă mângîie.
Eu eram cu faţa spre el. Era motanul meu. Minunatul meu motan cu faţa spre mine şi cred că visa.
Eram siderată, că te-am văzut, eram fericită că bunul meu Moto măstrângea în braţe. Atunci când pericolul se abătea asupra mea, asupra lui şi chiar inconştient asupra ta!
Trezindu-mă dea binelea m-am tras aproape de iubirea vieţii mele şi i-am spus, inconştient:
-Te iubesc şi l-am strâns în braţe!
Apoi m-am întors către tine şi ţi-am spus:
-Mihai! Ce_i cu tine? De ce nu mă laşi? De ce mă tot vizitezi?

M-am întors la motanul meu şi l-am strâns puternic în braţe, fiind fericită că am în realitate un om pe care-l iubesc şi că acolo cândva de mult, dintr-o lume de mult apusă, a existat un băiat ce m-a iubit, pe care l-am iubit!
Am adormit fericită că Dumnezeu mă iubeşte, dăruindu-mi în această viaţă, printre alte lucruri de preţ: dragostea adevărată!
Acum e dimineaţa ultimei zile a lui făurar.
Încă de la începutul acestui an 2013, tu ai intrat fără să ştii şi nu vei şti niciodată, în gândul meu!
Meditez acum, după două luni, dacă la acel telefon, din prima zi a acestui an, nu ai fi dorit să stăm mai mult de vorbă?
Timiditatea, a fost reacţia pe care am avut-o fiind lipsită de inspiraţie, limitând conversaţia la simple urări!
E oare coincidenţă? E întâmplare?
Reflectez la visul care tocmai m-a trezit, ce m-a ridicat din pat dând somnul deoparte, ridicându-mi vălul de pe ochi, m-am gândit cu dragoste la iubitul meu şi la scena prin care trecusem, în noapte!
Am mers cu însufleţire la bucătărie, făcând o invenţie culinară pentru plăcerea de a-l vedea încântat şi gândindu-mă la frumuseţea vieţii, liniştite şi tihnite pe care o duc alături de el!
După ce a plecat la serviciu motanul meu, m-am gândit să scriu, cât mai repede visul Acesta, pentru a fi imortalizat!

***Bulgării visării!**
Am luat însemnările scrise de mine, cândva în adolescenţă şi am intrat în lumea amintirilor!
Un capitol începe cam aşa:
"Fericirea anilor trecuţi, se scaldă prin marea tristeţe de acum, frumuseţea zilelor de atunci, se oglindeşte acum, în bulgării visării!"
Ce ziceţi?
Aveam ceva stofă de povestitoare, simplist, dar sincer!
O domnişoară cu un caracter distinctiv, a cărei personalitate morală a

dovedit tăria gândului şi dezlegarea suferinţei, amestecându-le în globul de cristal făurit anume iubirii, legându-l cu fundiţa amintiri, aşezându-l pe raftul uitării!

*Primăvara amintirilor!
Vacanţa de Paşti a lui 1985 a sosit!
Am venit numai pentru vreo 10 zile acasă.
Doamne! Ce bucurie! Ce fericire!
Părinţii mei erau încântaţi fericiţi să poată îmbrăţişa unica fată, care de vreo 4 ani era musafiră la ei acasă!
Eram înaintea Floriilor.
Tu, ca de obicei ai sosit liniştit şi fericit la noi acasă!
M-ai strâns în braţe, bucuros că însfârşit a sosit revederea mult aşteptată.
Nu te-ai gândit o clipă că Lidia ta, era nelămurită.
Cărui motiv se datorează absenţa ta în toate aceste luni?
Aşa erai tu! nici o explicaţie, nici o motivaţie!
Degeaba imi făceam probleme.
Tu, nu mă lămureai niciodată. Există sau nu, cineva în viaţa ta sau dacă s-a întâmplat ceva!
Însă, cum plăcerea izvorăşte din suflet, cum, îţi simţeam prezenţa, nu mă mai gândeam la nimic, de cât la tine! La noi! La iubire!
Aşa se face că, ai venit chiar în ziua de Florii şi am petrecut vreo două zile, clipe de neuitat!
Ai intrat tiptil în camera mea. stăteam pe canapea aşteptându-te, bosumflată, necăjită, chiar îngrijorată, că tu nu ai venit aşa cum ai promis!
Am sărit fericită din pat şi binenţeles că am uitat de ce eram supărată!
-M-ai simţit puştoaico? Îmi ştii deja mişcările?
Eu, am râs din suflet cu plăcerea învingătorului!
Tu, ai întins mâinile şi m-ai strâns puternic în braţe, sărutându-mă, dovedindu-mi cât dor ai strâns în tine.
Eu, copilă răsfăţată şi ambiţioasă, am gândit să nu îţi dăruiesc satisfacţii, bucurii, însă niciodată nu îmi reuşea.

-Hai! Prinţesă! lasă-te dezmierdată, şi îmbrăţişază-ţi triumfătorul cavaler, care a înfruntat lupta cu şcoala şi a reuşit să vină, pătrunzând în iatacul devotatei lui prinţese, care l-a aşteptat supărată, că iubitul cavaler, nu a ajuns mai curând! ai spus tu, satisfăcut! Sunt al tău pentru două zile!

Am ţipat de bucurie şi pentru prima dată te-am înbrăţişat, exteriorizându-mă, făcând ce îmi spunea inima!

-De ce? Intotdeauna ai reţineri! De ce nu îţi dăruieşti libertatea de-a face ce simţi? De ce mă privezi de caldele şi plăcutele îmbrăţişări?

Eu, am ridicat capul, uitându-mă la tine jenată, ba chiar încurcată, deoarece nu ştiam ce să îţi răspund!

Aşa suntem noi fetele! Vrem să arătăm pudoare în loc de iubire! Falsă indiferenţă în loc de arzătoare dorinţi!

Într-un cuvânt: eu îmi doream totul! Posesiva Lidia voia de mică să fie numărul 1, să i se dea totul deodată, dar...dar nu îndrăznea, pentru că avea percepţia vieţii prea bine dezvoltată!

Am stabilit cu tine regula iubirii şi am înţeles că nu avem nevoie de neplăceri înaintea bucuriilor, toate fiind făcute la timpul lor!

Prietena mea Vasi, tocmai asta nu a înţeles că, în toată perioada relaţiei noastre, noi, am fost foarte buni prieteni, dar respectul a fost la el acasă, limitele iubirii au fost stăvilare de nepătruns, iar aprecierile au sosit deîndată, bătând la uşa credinţei, că fiecare dintre noi ne doream să observăm consideraţia unuia faţă de celălalt!

Este adevărat că miracolul dragostei nu l-am gustat împreună, fructul iubirii dăruindu-l mult mai târziu unicului bărbat din viaţa mea, pe care l-am iubit, făcându-ne unul altuia darul cel mai de preţ.

Dragostea şi credinţa se măsoară cu veşnicia!

*Cişmigiul! Parcul preferat!

A doua zi!

Am mers în centru până la Piaţa Unirii şi am coborât pe cheiul Dâmboviţei, către teatrul de operetă, având un gând: să vedem un spectacol!

Nu am poposit la operetă deoarece văzusem acel spectacol,însă am

mers ca de obicei în parcul nostru preferat, Cişmigiul!
Primăvara cu alaiul ei, îşi etala frumuseţea, creând în jurul nostru vârtejuri de vis!
Ningea peste noi cu flori din sălciile pletoase, ce se revărsau pe marginea lacului, de unde broscuţele orăcăiau vesele, ţopăind de pe pământul moale îm lacul albastru, ciripitul păsărelelor fiind concertul pe care l-am fi ascultat noi în seara aceasta, iar bărcuţele cu îndrăgostiţi asemenea nouă, se plimbau lin pe întinsul necuprins al apei!
Am zărit o bancă, sub o salcie, unde ne puteam ascunde micuţele intenţii sentimentale şi vorbele pe care nu le puteam auzi de cât noi! Glumele au început între noi, cu caracter afectiv, fiind dornici să câştigăm timpul pierdut!
Am început să visăm cum va fi, când vom fi, împreună!
Mihai, m-ai întrerupt din visul meu, te-ai ridicat de pe bancă, venind în faţa mea. Lăsându-te pe vine, mi-ai luat mâinile între ale tale şi mi-ai spus serios:
-Lidia să ştii că la început vom sta cu ai tăi,căci nu avem de ce merge la Râmnicu- Sărat. Acolo poate ţie să-ţi găsesc un loc de muncă pe la spital. însă eu chiar nu am ce face!
Eu mi-am tras mâinile uşor şi lăsându-mă pe spate, m-am rezemat de spătarul băncii, am tras aer adânc în piept şi emoţionată am spus:
- Tu, Mihai, întotdeauna spui ce vom face, cum vom proceda, însă amănuntele îţi scapă printre degete. Mă gândesc de mult la şocul pe care îl vor avea părinţii tăi, când mă vor cunoaşte!
-Părinţi mei sunt mulţumiţi de mine deocamdată şi îmi doresc să nu-i dezamăgesc, nici de acum încolo! ai spus tu.
-Bine! Bine! Dar cu mine cum rămâne? Ce vor spune când le vei aduce la cunoştinţă că mireasa visurilor tale este nevăzătoare?
-Lidia ştiu că nu va fi uşor, însă se vor obişnui, vor accepta, nu vor mai avea putere să se opună! Ştiu cum să-i conving! Mama sunt sigur că va fi prima care se va obişnui, deoarece eşti genul de fată ce-i place! Tata este un om înţelept şi nu va întârzia să mă înţeleagă, să ne înţeleagă! Lidia şi mai este un lucru! Noi nu vom sta la ei, mult nici la ai tăi, deoarece cu siguranţă vom pleca din ţară! Ştii! Doar ţi-am mai spus

asta.!
-Da! Da înţeleg, dar vezi? Nu eşti tu, în situaţia mea, pentru a putea să simţi ce simt eu!

Fulgerul dureros, mi-a străbătut întreg corpul, zgâlţâindu-mi toată fiinţa, şi aşa, şubrezită, în urma tulburărilor sufleteşti şi transformărilor fizice majore!
-Mihai! Sunt sensibilă şi plâng. nu intenţionez să te impresionez! Eu, nu vreau să impresionez pe nimeni!Viaţa mea a luat o altă cale . Acea cale este complexă!Îţi voi şi explica: În primul rând, acum un an prin iarnă, când tu, nu mai erai lângă mine s-a consumat tragedia, de a-mi pierde şi cel de al doilea ochi.

Figuri scâlciate, s-au răsucit în mintea mea înfrigurată, picând într-um amurg al temerilor, găsind acolo o Lidie înspăimântată,ce creea amestecuri de otrăvuri pentru a o găsi pe cea potrivită, necesară dispariţiei definitive!
Eram în Spitalul Militar, seara, cu prietena mea cea mai bună, Aurelia, o fostă colegă din şcoala generală, care îmi ţinea de urât.
-Ştii Mihai, a sosit momentul să îţi povestesc acest episod al vieţii mele.
Pe Aurelia ai cunoscut-o la mine în casă anul trecut, când ai venit prima dată după 2 ani. Îţi mai aduci aminte?
- Da! Normal. Este o fată drăguţă, dar cam frivolă!
-Da! Am observat şi eu. De aceea am evitat să o mai invit, când tu, mă vizitezi.
-Fetiţa mea geloasă, dar nu ai de ce să îţi faci probleme!
-Da ştiu acum! Însă atunci nu mi-a plăcut şi am evitat-o din precauţie. Ea are lumea întreagă la picioare! Eu, nu am prea multe de ales. Măcar atâta timp cât eşti lângă mine, să mă bucur de puţinele clipe fericite.
-Stai liniştită Liduţa că acum sunt puţine, însă vor veni destule momente, de acum înainte! Hai descătuşează-ţi sufletul şi spune tristul moment la care eu, nu am participat!
-Cum îţi spuneam era seara la spital şi Aurelia mersese pe afară, stând cu băieţi la vorbă, cum stăteam şi eu odinioară cu tine.
M-a rugat să merg şi eu cu ea, însă am refuzat-o politicos, deoarece nu

aveam nici un motiv să pierd timpul cu prieteni militari.
Toate acele locuri îmi aduceau aminte de tine. Pe culoare, pe la colţuri, unde stăteau măsuţele cu fotoliile, te vedeam numai pe tine!
Ştii Mihai, în acea perioadă am avut şi un prieten. Un băiat de toată isprava. politicos, isteţ . Mă iubea enorm. Părinţii mei îl plăceau. Îmi spuneau că le este drag, deoarece este foarte serios şi fără prea multe eforturi au observat că ţine la mine.
Insă, eu nu-l vedeam, nu-l simţeam. E drept că eram la mare distanţă, iar atunci când ne întâlneam, el, era mult prea timid şi nu mă atrăgea cu nimic!
Tu, în schimb îmi umpleai sufletul cu amintirea celor 10 zile miraculoase, petrecute la sfârşit de brumărel, în urmă cu un an.
Nu îţi aduc nici o vină. Eu, sunt singura vinovată că nu te-am uitat. că nu am uitat acele clipe unice în felul lor!
O seară tristă, parcă prevestea tragedia ce urma să se consume chiar a doua zi!
Operaţia a decurs obişnuit. Nimic alarmant. M-au adus în salon ca de obicei adormită şi legată la ambi ochi. Aurelia a plecat în seara aceea deoarece a rămas bineinţeles, mămica mea dragă, să mă îngrijească.
O seară şi o noapte grea, cu stări proaste, chiar cu dureri.
M-am gândit mult la tine. Mi-am adus aminte că ultima dată când am fost aşa, erai cu mine,eu, fiind prinţesa adormită, îngrijită de prinţul purtător de noroc!
Acum eram singură. Norocul m-a părăsit. Scumpa mea mamă nu ştia ce să îmi facă, cum să îmi aline durerile! Au trecut. Asistenta a venit şi mi-a făcut un calmant şi m-am liniştit.
A doua zi la vizita de dimineaţă, profesorul Olteanu împreună cu un grup de medici, vorbeau în timp ce se uitau la ochiul meu, se sfătuiau, mai mult şopteau cuvinte de neânţeles pentru o copilă de numai 17 ani, care nu avea cunoştinţe atât de elaborate în domeniul medical!
Atâtea mâini deasupra ochilor mei, nu îmi permiteau să îmi dau seama cât văd.
Lumina oricum o vedeam.
Mişcările mâinilor, la fel,le vedeam.

Aşa că, nu am realizat că, asta era totul!.
A mai trecut o zi. Pansamentul straşnic legat la ochi, îmi oferea siguranţa că totul va fi bine. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Cine s-ar fi aşteptat. Cine ar fi pregătit pentru a întâmpina o tragedie?
Fericirea vine rar. Nici nu-ţi dai seama uneori că o trăieşti. Abia apoi realizezi că a fost, după ce s-a consumat.

Însă nenorocirile, sunt multe şi vin fără să te anunţe!

***Clipa fatală!**

După cea de a doua vizită, medicul a spus să fiu lăsată fără pansament. Aveam emoţii.
Mama era lângă mine. Mi-a luat mâna între mâinile ei şi mi le mângâia, dăruindu-le căldura sufletului.
Am zâmbit timid. Nu îndrăzneam să deschid ochi. Pleoapele îmi erau grele şi dureroase. Am forţat şi imediat ochii mi-au lăcrimat.
Am considerat că trebuie să mai am răbdare.
Am stat aşa liniştită, ba chiar am adormit puţin.
Sosind ora mesei, am hotărât că pot merge la măsuţa din salon să servesc bunătăţile aduse de tata, ce se străduia din răsputeri să ne ajute şi să ne fie alături, chiar dacă nu stătea prea mult cu noi.
Doamne! Ce părinţi chinuiţi!
Câţi părinţi trec prin ce trec ei?
Unde mai pui că mai aveam şi un frate, de care trebuia să se ocupe. Tata făcea toate acestea, când mama era lângă mine la spital!
Numai ce a plecat tata şi a venit mătuşa Tanţa cu verişoara mea Cora, care avea doar 5 ani.
Cora îmi era ca o soră. Aveam grijă de ea, necondiţionat, cu o iubire deplină!
Într-un cuvânt era sufleţelul meu, mic şi bun, ce-mi alina suferinţele!
Am început să plâng mai tare!
-Ştii tu Mihai, cum este să realizezi brusc, că totul e întunecat în jurul tău? Că proiecţiile luminoase, nu au fost decât înşelătoare imagini plănuite pe irealitatea înconjurătoare!

Nu mi-ai răspuns. m-ai luat în braţe şi m-ai strâns puternic la pieptul

tău, sărutându-mi părul, mâinile, chiar şi ochii înlăcrimaţi!
Atunci mi-am dat seama că lacrimile noastre au început să se amestece, conştientizând că şi tu, plângeai!
Am privit în gol. M-am îndepărtat uşor de tine şi liniştindu-mă, am reintrat în mijlocul povestiri emoţionante, continuând:
-Ştii cum a intrat Cora în salon?
-Nu! Cum?
-A dat buzna pe uşă, ca o vijelie. Eu, stăteam la masă şi sorbeam o supă caldă cu găluşti, ce îmi dădea senzaţii plăcute.
Ea, a strigat. ” Lila! Lila!”
Eu am întors capul şi am deschis ochii pentru prima dată încercînd să privesc.
Uimire! Stupoare! Frică! Lumina era tot ce vedeam. Chipul angelic al micuţei prinţese, era o pată albă imperceptibilă!
Cora m-a întrebat. „ Lila mă vezi?”
Ştii Mihai? Venise aproape de mine. Pusese mânuţa ei mică pe braţul meu. Dorea să o iau în braţe!
Am încremenit! Eu... eu nu mai vedeam!
Întuneric!
Am leşinat.
Nu mi s-a povestit niciodată ce s-a întâmplat cu mine!
Ştiu numai atât, că atunci când mi-am revenit, eram în patul meu, având perfuzii pe ambele mâini, neânţelegând mare lucru!
Am încercat să reflectez asupra sorţii ,răspunzându-mi că, până acum am fost o domnişoară frumoasă, plină de fiţe, idealuri, dorinţe!
Acum, îmi dau seama că voi fi o altă fată, mai liniştită, poate mai înţeleaptă, cu altfel de idealuri, dar cu siguranţă la fel de ambiţioasă!
Incolo, nu ştiu ce îmi va mai rezerva viitorul!

Lidia , cu o zi inainte de operatia din 1984- 17 ani

Lidia si Aurelia 1984 -la spital ,cu o zi inaintea operatiei

Lidia si Aurelia

Lidia si Cora

***Puterea suferinţei!**

Iarna a trecut cu suferinţe multiple, schimbări sufleteşti majore ce mi-au dereglat atât mintea, cât şi existenţa!
Însă cum totul în viaţă este trecător, primăvara cu alaiul ei, a sosit, dăruind clipe de înţelepciune şi frumuseţe sufletească!
Mi-am spus atunci că, viaţa mea va avea valoarea pe care eu i-o voi da!
Aici baza este complexul de inferioritate, de la care am plecat, apoi stările, sentimentele de neincredere în forţele proprii, tendinţele de izolare, la care tu, nu ai participat pînă acum câteva luni, când ai făcut gestul sublim de-a reintra în viaţa mea, dăruindu-mi liniște, încredere, dar nu în ultimul rând clipe deosebite, ce au modificat vizibil mintea mea împăienjenită, a cărei pânză ai dat-o deoparte!
Tu ai profitat de pauza făcută, deoarece eu, îmi presam lacrimile, spărgându-le pe obrajii înroşiţi.

Ai spus:
-Copilul meu drag! înţelege-mă! Nu am vrut să îţi provoc suferinţă, nici atunci, nici acum! Sunt convins că necazul tău, va fi rezolvat, dacă nu acum, atunci peste ani! Lidia, liantul ce a creat unirea gândului cu sufletul, rezultat din atracţie sentimentală, îţi mulţumeşte sufletul? Am reuşit eu să îţi aduc linişte, mulţumire, căldură, în existenţa ta, atât de pusă la încercare?

Frecându-mă la ochi, ca un copil răsfăţat, ţi-am răspuns, pe jumătate suspinând, pe jumătate alintându-mă:
-Da! Tu da! Tu, şi numai tu, îmi oferi liniştea de care are un suflet nevoie! În afară de tine, tu, care ai apărut acum, sunt părinţii mei, dragii mei părinţi, care stau la baza sufletului şi supraveghează toate mişcările mele, asistă la toate transformările mele, suferă lângă gândurile chinuite ale sufletului meu!
În toată această perioadă, părinţii mei au fost puşi la încercare, s-au confruntat cu modificări majore în viaţă şi suferinţe adânci săpate în lăuntrul sufletului, de viaţă!
Ei! părinţii mei! Au fost, sunt şi vor fi până la capăt, alături de copilul încercat, plângând, acceptând, sperând, obişnuindu-se cu soarta neîndurătoare, ce a pus la încercare, întreaga familie!
Ei! Tu! Eu! Noi toţi! Suntem un amalgam, construit pe suferinţă, ridicat pe speranţă, finisat pe credinţă, intrând şi locuind în lăcaşul iubirii, având la bază, nevoia de-a învinge!

Vorbeam şi plângeam! Râdeam şi te iubeam!
-Eşti atât de frumoasă când plângi! Eşti aşa frumoasă, când râzi! şi mi-ai luat mâinile, ce le ţineam lipite pe faţa udă şi le-ai sărutat.
Apoi, m-ai luat în braţe, m-ai strâns la pieptu-ţi ocrotitor, aşezându-te cu mine în braţe, pe băncuţa ce ne devenise prietenă!
M-am relaxat, aşezându-mi capul pe umărul tău.
Tu, atunci ai profitat de liniştea în care mă afundam şi mi-ai zis:
-Linişteştete iubito! Sunt cu tine! Sunt lîngă tine! Valoarea cuvintelor spuse, va fi atunci când împlinirea lor va fi înfăptuită! Însă până atunci să ne bucurăm de zilele pe care le avem de petrecut împreună şi să întindem mâna prieteniei, profitând din plin de viaţă, că este

frumoasă şi merită trăită!
Era prima dată când îmi spuneai:" iubito!"
Mi-am ridicat capul de pe umărul tău şi m-am uitat întrebătoare la tine!
Ai observat şi m-ai întrebat:
-Ce s-a întâmplat?
-Nimic. Sunt uimită! Mă copleşeşti cu tot felul de cuvinte, senzaţii necunoscute şi mă minunez!
-De ce? Ce am spus?
-E frumos! Îmi place. Continuă! Vreau! Da vreau să trăiesc din plin fiece clipă, ca şi cum ar fi ultima! Ştiu că nu va fi toată viaţa aşa!
Am sărit din braţele tale şi am început să râd, iar tu, te-ai ridicat imediat, mi-ai luat mâinile sărutându-le, spunând vizibil tulburat:
- E greu să-i ţii piept unui copil! Dar mă descurc eu, până la urmă!
Adierea vântului de april, ne mângâia faţa. Florile din salcâmul sub care ne adăpostisem, se aşterneau uşoare pe noi, pe părul nostru, de parcă eram ninşi!
Apusul blând al soarelui de primăvară, ne dădea de veste că vine seara răcoroasă, iar noi ca doi copii cuminţi să mergem acasă, că mai avem şi părinţi, ce ne aşteaptă, poate îngrijoraţi!

*Ultima vizită din acea primăvară a fost scurtă şi tristă, deoarece, tu nu ai mai putut face gestul de la revelion, convingându-i pe părinţii tăi, să vii la mine de Paşti!
Lăsându-i primăverii privilegiul de-a se etala cu frumoasele-i peisaje, eu mă retrag aşteptând-o pe sora ei mai caldă: Vara!

***Jurnalul adolescenţei!**

Citesc! Citesc şi nu contenesc să mă minunez!
Câte întâmplări care mai bune, care mai triste, se perindă prin mintea confuză.
Oameni, fapte, peripeţii, Toate acestea s-au întâmplat atunci.
Acum uitate şi regăsite datorita simplului fapt: scrierile mele din aceea epocă!

Commented [F1]:

***Trenul anintirilor!**

Visez?
Nu! Nu visez!
Sunt 4 ani de când aştept acest moment.
Suntem la mijloc de cireşar, al graţiosului an 1985.
În sfârşit părăsesc Aradul pentru totdeauna. Am terminat clasa a-11-a. plec în vacanţa de vară!
Prietenele mele cele mai bune, mă conduc la gară. Ele mai rămân pentru încă două săptămâni. Au de susţinut bacalaureatul.
Conştientizez că sunt ultimile clipe pe care le mai petrec în compania lor. În această formulă nu vom mai fi niciodată. Drumurile noastre se despart de acum, pentru totdeauna.
Suntem pe peronul gării. Oare are cineva ochi să observe această scenă?
Toate 4 stăteam în cerc, ţinându-ne de mâini. Ne curgeau lacrimile şiroaie. Ne promiteam minuni!
Vasi spunea: "nu te vom uita niciodată!"
Laura : "să te gândeşti la noi!"
Mirela printe lacrimi: "să nu ne uiţi!"
Eu plângeam! Mă uitam la ele, nu mai puteam să rostesc nici măcar un cuvânt. Dădeam numai din cap, afirmativ şi încercam să spun şoptit: "da! Da! Da!"
Crainica de la megafon anunţă:
-Trenul accelerat 842, în direcţia Bucureşti, pleacă peste 5 minute din gara Arad.
Am tresărit. Agitaţia din jur ne-a trezit la realitate.
Am lăsat toată lumea să urce, apoi am păşit timid pe prima treaptă a vagonului, întorcându-mă spre fete, le-am luat mâinile în mâinile mele şi le-am strâns cu puterea suferinţei, a despărţirii!
Emoţiile puternice m-au determinat să le întorc rapid spatele şi să părăsesc scara, mergând în dreptul compartimentului meu.
Ele s-au repezit la geam, bătând cu putere în el.
Eu am deschis geamul şi le-am făcutcu mâna, deoarece trenul a dat

semnalul de plecare.
Am mai auzit îndepărtare:" La revedere Lidia! Drum bun! Să nu ne uiţi! Să ne ţi pumnii, pentru examenul pe care-l avem de dat!"
Trenul s-a pus în mişcare. La început lin, apoi şi-a intensificat viteza, zdruncinându-mă.
Încercam să-mi revin. Plângeam. Lacrimile îmi şiroiau calde pe obrajii înroşiţi, suferinţa fiindu-mi vizibilă.
Aveam de făcut un drum lung la capătul căruia mă aştepta adevărata viaţă.
Încep să îmi revin conştientizând că părăsesc o lume în care nu m-am adaptat, pe care nu am iubit-o niciodată.
Bucuria mă învăluie. Mă gândesc la ce mă aşteaptă peste câteva ore. Minunata familie şi speranţa că iubitul meu va veni la Bucureşti, să îşi întâmpine iubita!
Locuitorii compartimentului erau tăcuţi. Liniştea în care mă aflam, îmi dădea puterea de-a rezista pînă la capătul drumului.
Oameni se întâlnesc şi se cunosc, apoi se despart! Se despart pentru că au făcut imprudenţa să se cunoască! Se despart, dar nu se uită!
Într-un final, mă destind. Mă aşez confortabil pe canapeaua moale a compartimentului. îmi reazem capul de perna laterală a spătarului care este învecinată cu fereastra. Dau perdeaua la o parte. Fixez un punct pe întinsul câmp imaginar, al nopţii şi privesc luminile ce se succed rapid în faţa ochilor!
Plecam în sfârşit din frumosul Arad, dar din cea mai urîtă şcoală pe care am întâlnit-o vreodată!
Am locuit aici timp de 4 ani, fiind la liceul sanitar special cu profil masaj, al şcolii pentru deficienţi de vedere.
Am intrat în această şcoală când vedeam destul de bine. Impactul cu lumea oamenilor nevăzători a fost înfiorător. Aveam numai 14 ani. Până atunci nu avusesem probleme cu ochii. Dificultatea a apărut în urmă cu un an înainte de a ajunge la această şcoală.
În clasa a-8-a au apărut primele semne de scădere a vederi. Părinţii mei m-au dus de grabă la medic. Diagnosticul a fost pus: cataractă complicată cu tulburări nedefinite.

Îngrijorarea a început. Eu nu mai făceam faţă la cursuri. Nu mai vedeam să citesc, să scriu, să arăt pe hartă un punct indicat de profesor. Ei nu înţelegeau. Eu nu ştiam să le explic, nu puteam să le spun că nu văd, nu puteam să îmi învingemoţiile, teama şi mai ales ruşinea.
Revăd şi acum cu ochii minţii scena aceea înfiorătoare, când tovarăşa profesoară de geografie m-a scos la hartă şi mi-a oferit indicatorul, pentru a delimita pe hartă Munţii Apuseni. Eu nu mai vedeam de cât ansamble, culori, dar nu amănunte.
Tovarăşa s-a enervat şi a venit la mine,luându-mi indicatorul din mână şi a început să îmi arate. Pe măsură ce vorbea ,ridica tonul, până la gradul de-a ţipa.
Apoi s-a răsucit spre mine şi şi-a înfipt mâna în coada mea deranjând-o vizibil. Eu plângeam.
Îmi reproşa:
-De ce nu înveţi? Te-a trimis mămiţica cu oile la păscut?
Un coleg mai îndrăzneţ s-a ridicat din bancă şi i-a spus:
- Tovarăşa! Lidia nu mai vede bine!
Profesoara deţinea o pereche de ochelari cu rame metalice la ochii care priveau veninos. Apoi privirea i-a devenit rigidă, scrutându-l pe colegul îndrăzneţ.
-Ce ai spus măi obraznicule? Nu ţi-e ruşine? Îndrăzneşti să mă întrerupi? I-a treci tu la hartă şi arată-mi în locul elevei neştiutoare, acei munţi prea bine cunoscuţi!
Colegul meu binevoitor s-a îndreptat către hartă şi dintr-o mişcare a arătat totul.
-Însă să ştiţi că şi Lidia ar şti să vi arate, însă nu mai vede! Nu mai vede bine!
Tovarăşa care între timp mersese la catedră s-a uitat uimită la elev, apoi la mine. neâncrezătoare m-a întrebat:
- Cum adică nu mai vezi?
Am prins un pic de curaj şi am răspuns repede, pentru a nu-mi dispărea intenţia:
-Am fost la medic şi a spus că am probleme grave şi chiar poate voi fi operată!
-Bine! Bine! Hai mergi în bancă şi linişteştete!

Acel an a fost greu. Am pierdut multă încredere. Eram disperată. Deşi clipele acelea erau numai clipele unui început de lungi şiruri de probleme, cu mult mai grave şi mai dureroase!
Abia atunci mi-am dat seama că viaţa mea va fi diferită de a celorlalţi copii.
Mă pregăteam pentru un liceu pedagogic sau filologie din Bucureşti. Emoţiile crescuseră. Am constatat că nu fac faţă. Nu reuşeam să ţin pasul cu ceilalţi elevi. Am avut ambiţie. O chinuiam pe mama să îmi citească. Mama îmi imprima pe casete audio toate lecţiile.
Eram la sfârşitul anului. Înscrierile la liceu au început. Dirigintele clasei mi-a spus să vin cu părinţii la şcoală. Eu m-am mirat. Însă le-am comunicat şi au venit. Atunci am înţeles că eu nu mai eram un elev ca toţi ceilalţi. Atunci el, dirigintele meu le-a comunicat părinţilor mei că trebuie să urmez cursurile unui liceu special, pentru elevi cu deficienţe de vedere.
Am început să plâng.
Viaţa în acest moment lua o întorsătură marcantă pentru mine! Cum!? Să merg la alt liceu! Pentru ce mă pregătisem atâta timp? Mi-a spus mie doamna profesoară de literatură că nu voi face faţă la un astfel de liceu. „Da Lidia! Tu eşti talentată, dar vederea te va împiedica să ajungi pedagog sau actor!”
Nu am crezut-o! Nu am luat-o înseamă! Lumea toată era a mea! Ambiţia mea era mare. Şi deodată! Ce se întâmplă cu mine? Ce voi face eu acum? Ce înseamnă şcoală specială?
Unde sunt visele mele? Cum? Eu nu voi mai ajunge actriţă? Imposibil! Nu pot crede!
O revoltă lăuntrică s-a abătut asupra micuţului suflet care trebuia să se lupte pentru a câştiga bătălia!
Am plecat de la şcoală urlând. Mama era distrusă. Tata încerca să mă liniştească.
A fost o vară tristă. Am primit repartiţia la un liceu din bucureşti cu profil sanitar, specializare masaj.
Eram siderată. Nu ştiam ce spun. Nu am mai învăţat deloc. Mă răzbunam pe mine, pe soartă.
Am mai primit încă o lovitură. Liceul din Bucureşti era numai pentru

băieţi, fetele urmau acest liceu la Arad.
O Doamne! Nu era destul? Unde plec eu aşa în lume de una singură? Sunt eu în stare să mă descurc printre străini?
Teama mea când am plecat de acasă a fost uriaşă. Viziunea mea nu era distinctivă.
Am făcut tot posibilul să nu rămân.
Nu îmi plăcea nimic acolo în acea şcoală. Clădirea era veche. Oameni mi se păreau ciudaţi. Ardelenii sunt un soi de oameni foarte calmi, care te privesc preţios.
Am fost condusă într-o clasă de examen şi aşezată în prima bancă. Alături îmi stătea o fată plăcută, care venea de la şcoala normală ca şi mine. Pe acelaşi rând mai erau două bănci. Numai fete cu vedere. Pe celelalte două rânduri erau fete cu aspect ciudat. Unde mai pui că aveau în faţa lor pe bănci, un fel de maşini de scris. Am dat roată cu privirea şi m-am oprit la o fată ce mă privea intens. Am plecat ochii. Nu înţelegeam. Am mai ridicat odată ochii şi surpriză: fata drăguţă cu ochii ca smoala, tenul măsliniu, părul lung şi negru ca abanosul, mă privea intens, încontinuare. M-am jenat. Nu mai înţelegeam nimic.
Maşini de scris, oameni, locuri ciudate. Oare unde nimerisem?
O profesoară a intrat în clasă cu un plic în mână. L-a desfăcut şi a început să ne dicteze subiectul.
Am tresărit vizibil. Maşinile de scris au debutat cu un ropot de sunete ce m-au speriat, stresându-mă din start.
Am rugat-o pe tovarăşa de la catedră să mai repete o dată subiectul şi i-am mulţumit.
Am reuşit să inteleg, deoarece s-a făcut linişte.
În sfârşit am reuşit să termin şi eu de scris subiectul examenului, cu toate zgomotele acelor maşini. Mi-am spus în sinea mea:" bine că nu mi-au dat şi mie o maşină din aceea! Nu ştiu ce mă făceam!"
S-a dat startul la examen. Toată lumea gândea, citea, revizuia. Deodată întorc capul şi o observ pe drăguţa fată de mai devreme. Tot la mine se uita. Însă acum mâinile le plimba pe o hârtie ce ieşea din maşina aceeea ciudată. Erau numai puncte în relief. De data aceasta eu mă uitam intens, la mâinile ei, iar ea continua să se uite la mine. Am

înţeles în sfârşit. Colega mea brunetă, era nevăzătoare, iar acea maşină misterioasă era pentru a-i ajuta pe oamenii nevăzători să scrie. Ea poartă numele de „piht”, iar punctele în relief de pe foaia groasă, reprezintă scrierea „braille”.
Am primit aceste informaţi mai târziu de la drăguţele colege nevăzătoare, cu care m-am împrietenit.
Recunosc că m-au fascinat atât pihtul, cât şi alfabetul braille.
Ambiţioasă cum sunt m-am apucat cu sârg să-l învăţ, neştiind că mai târziu îmi vor fi de folos.
Braiull, Îl citeam cu ochii. Binenţeles, simţul meu tactil, nefiind atât de dezvoltat pentru a-l desluşi cu degetele. Ba chiar le ajutam şi pe colegele nevăzătoare, dictându-le atunci când aveau mult de scris.
Mă întorc în sala de examen. Fascinată cum eram, nici nu ştiu cum a trecut timpul. Eu inca nu scrisesem nimic pe foaie. Colega mea de bancă îmi tot făcea semne, pentru a mă întreba dacă ştiu subiectul.
„Ei da! Cum să nu-l ştiu?”
Am făcut o ciornă şi i-am strecurat-o fiind atentă să nu fiu văzută.
Apoi colegele din spatele nostru i-au făcut semn să le dea şi lor foaia.
Deşi, pregătirea mea era pentru un liceu de vază din Bucureşti, la examenul de treapta întâi am scris numai cât să nu dau foaia goală.Nu voiam sub nici o forma sa raman in acea scoala din Arad.
Cu toate acestea se pare ca am scris destul şi iată-mă elevă la liceul sanitar!
Colegele acelea din clasa de examen, erau grămadă în jurul meu. Îmi mulţumeau, se bucurau. Mă încurajau, îmi povesteau cât de bine este la internat.
Îmi aduc aminte că trei fete îmi dădeau târcoale. Mă simţeam ca o prinţesă, mă copleşeau cu atenţie mărită!
Una dintre ele a rămas prietena mea pe viaţă. Ea este binenţeles Vasi, fata posesivă, neâmpăcată cu ea, cu viaţa, cu problemele, dar cu sufletul cel mai bun!
Celelalte două colege, Mirela şi Laura, mi-au fost prietene bune, cu care am mers pe tot parcursul liceului!
Drăguţa fată din sala de examen, Sultănica, era orfană, nevăzătoare şi am

aflat ulterior că nu mergea niciodată acasă, rămânând în vacanţe la şcoală.
Cu ea şi cu alte două fete, Mărioara şi Mihaela, m-am împrietenit. Eram compatibile, simpatia îşi făcuse apariţia, acordam un respect deosebit, considerându-le eroine pentru felul cum priveau viaţa. încurajau lumea înconjurătoare, cum se descurcau. Într-un cuvânt îmi plăceau. Încercam să le ajut, să le fac viaţa mai frumoasă, să le fiu alături la bine şi la greu.
Fiind pasionată de teatru, le-am invitat la o piesă, a teatrului de stat din Aradul cel frumos!
Toate am fost alături şi la bine şi la greu, rămânându-mi ca o pată de culoare în alb-negrul liceal!
Acum ne despărţeam pentru totdeauna, căci ele terminau liceul, dând bacalaureatul, iar eu mai aveam un ultim an, pe care urma după caz să-l fac la Arad în continuare dacă nu reuşeau părinţi mei să mă mute la liceul de băieţi din Bucureşti!
Cred că acum este momentul să vă explic de ce mai aveam eu un an de efectuat!
Primi 2 ani de liceu i-am parcurs cu multe întreruperi. Mergeam foarte des la bucureşti, pentru a fi operată şi iar operată.
Aşa se explică pierderea anului. Aveam în total 7 operaţii, la capătul cărora am pierdut şi vederea complet.
Cum vă spuneam la începutul anului 1984 am suportat acea operaţie fatală. În vara aceluiaş an urma să dau examenul de treapta a-doua.
Acum să vă explic cum am înfruntat momentul: primul impact a fost pierderea anului, fiind mutată în altă clasă de la liceu binenţeles! Apoi pierderea vederii a condus la probleme multiple. Mai întâi adaptarea anevoioasă, să merg pe stradă însoţită, să mi se spună urcă şi coboară, să întreb dacă e soare afară sau nor.
Bine, bine! Am reuşit, cu toate acestea m-am obişnuit. Am ajuns la şcoală. Acolo nu era nimic neobişnuit ca un elev să nu vadă. Toată lumea mă trata normal. Eu nu mai eram normală! Am înţeles şi aceste lucruri.
Acum e acum! Cum voi învăţa de acum înainte?
Simplu! În braille! Însă cum? Eu ştiu alfabetul braille cu ochii! Însă cu

degetele nu! Normalitatea oamenilor din jur mă deruta. Ce fac? Ce mă fac? Cum învăţ? Am un examen în vară! Cum îl dau? Cum mă pregătesc?
Răspunsul a fost natural: încearcă! Învaţă! Înfruntă!
Aşa am făcut. Am pus mâna şi ambiţioasa Lidia a reuşit!
Aici miracolul s-a produs! Nu după mult timp am conştientizat că: degetele mele simţeau,in vârful degetelor mele, era minunea ce m-a descurcat din această încurcătură, în care intrasem şi nu găseam nici o rezolvare!
Aici verosimilul s-a produs!
Revin la povestirea mea.
Pierderea clasei a zecea s-a datorat unui moment marcant.
Profesoara de anatomie a afişat multiple adversiuni asupra mea! Nu ştiu de ce! Nu-i plăcea figura mea! Nu ştiu! nu a vrut cu nici un preţ să mă treacă anul. Deşi, am învăţat pentru acea materie, răspunsul meu fiind răstălmăcit, pentru a mă încurca, aproape la toate întrebările.
Explicaţia ei a fost cam aşa:
„ştii dragă? ştii de ce nu vei trece examenul?
Şcoala nu se face prin cursuri la distanţă! Are nevoie şi de prezenţă!”
Am sunat la părinţii mei spunându-le tragedia prin care treceam şi ei au acţionat, apelând la o rudă bine poziţionată în sistemul communist, care l-a rându-i a acţionat, punând în mişcare forurile superioare de la Bucureşti! Bucureştiul a sunat la Arad. Aşa s-a trezit conducerea şcolii cu o echipă de inspectori şcolari, care au venit să controleze neregulile din şcoală, descoperind-o şi pe a mea. Metodele nu le cunosc. Eram prea mică pentru a ştii cum se rezolvau astfel de incidente, însă ştiu că într-o oare care măsură s-au soluţionat.
Am fost ameninţată de catre cei din conducerea scolii că mă transfera la profesională. Am protestat! De ce? Eu sunt liceană şi am pierdut anul! Nu intrarea la liceu!
Ce mai atâta vorbărie!
Situaţia s-a putut rezolva până în stadiul de a rămâne la liceu, însă anul l-am pierdut.
Asta era! Profesoara de anatomie nu s-a lăsat şi ambiţia ei a fost mare.

Până ce nu mi-a făcut răul propus nu s-a lăsat!
Am aflat ceva mai târziu de ce trebuia eu să dispar din acea clasă!
După două săptămâni în clasa de unde tocmai plecasem, a sosit o elevă a liceului sanitar din Cluj.
Ea era fica unui angajat al C C al P C R.!
Liviana Costache, Era o elevă nevăzătoare, cu un retard major.
Doamne! Nu-i posibil!
Plânge sufletul în mine! Nu sunt o capacitate, nu mai văd aşa bine!
Însă, în această şcoală nimeni nu vede bine, memorie bună, am! Gândesc normal!
Este posibil, aşa ceva?
Tresar! mă doare sufletul şi acum când îmi aduc aminte de nedreptatea făcută!
De fapt această şcoală, a fost coşmarul vieţii mele!
De ce spun aceasta? Haideţi să vă povestesc!
Viaţa în această şcoală era mizeră!
Internatul era simplist dotat şi utilităţile erau precare!
Căldura pe timpul rece, era atât cât să nu îngheţăm de frig.
Apa caldă, era cu program. Ni se dădea numai vinerea, între 17 - 19.
Fiecare clasă avea repartizat câte o cabină de duş. În intervalul celor două ore trebuia să ne spălăm 16 fete.
Mâncarea lăsa de dorit. Ghiveci cu carne de oaie, având miros de urină!
Piure de cartofi nefierţi cu carne din conservă, scoasă din cutie şi pusă în farfurie,!Peste care era turnat un sos de bulion, uşor încălzit.
Exemplele ar continuua, însă nu îmi propun să vă întorc stomacul pe dos!
Pragul limită a fost când căldură nu mai era, frigul fiind starea noastră de spirit, făcând orele în dormitor, aşezate în pat, sprijinite cu spatele de spătarul rece şi cu plapuma pe noi, iar profesorii veneau acolo, orele desfăşurându-se în astfel de condiţii; hrana rece, era îndeajuns de puţină, încât puteam muri sigur de inaniţie; apa caldă inexistentă, noi mergând în oraş, la baia comunală, pentru a ne spăla şi a spăla rufele, pe care apoi le căram prin gerul iernii necruţătoare până la internat, unde le puneam la uscat, durând şi câte o săptămână, să se usuce!

Eram înregimentate. În afară de uniforma bine ştiută de licean, mai aveam o uniformă, pentru ieşirea în afara şcoli. Ea era alcătuită din: fustă lungă şi neagră; cămaşă albă cu mâneci lungi; pantofi negri fără toc; părul strâns în coadă; paltonul, pardesiul sau orice lucru de înbrăcăminte adăugat trebuia să fie obligatoriu negru.
Toate acestea au fost trecute şi petrecute, de noi, cu destulă inconştienţă!
Astăzi când îmi aduc aminte mă trec fiori de teamă, iar când visez că sunt la şcoala din Arad, tresar, mă desmeticesc, apar transpiraţii reci, pe întreg corpul şi mă podidesc lacrimi de bucurie că, nu a fost de cât un vis!

Vasilica ,Laura si Lidia

***Vreme trece! Vreme vine!**

Trenul merge lin. În compartiment toată lumea doarme. Un bărbat sforăie. Îmi aduc aminte de sforăitul tatălui meu, de care mi-e tare dor. Abia aştept dimineaţa să-l strâng la piept. El sigur vine la gară. Cu

siguranţă şi mama că nu poate ea să reziste să nu fie atunci când cobor din tren, păşind pe peronul gări, iar ea să nu mă îmbrăţişeze!
Mă gândesc de ce sunt eu atât de tristă.
Aradul nu mi-a adus de cât necazuri şi eu acum am ajuns în faza să plâng că-l părăsesc?
Nu! Nu plângeam Aradul!
Plâng că m-am despărţit de fete, prietenele mele cele mai bune!
De acum pentru ele, începe viaţa! Adevărată viaţă cu suişuri şi coborâşuri!
Eu mai am de aşteptat încă un an şi apoi voi ajunge şi eu clipa să simt gustul vieţii!
Oau! Ce am spus?
Gustul vieţii?
Asta înseamnă libertate? Hotărâri ale vieţii? Împlinirea dorinţelor?
Da da da!voi putea fi cu Mihai!
Voi avea un serviciu! Îmi voi putea îndeplini visul!
Mă auzi Mihai? Unde eşti tu acum?
Te vei ţine de cuvânt?
Un fior mi-a străbătut întreg trupul, dându-mi senzaţii de gheaţă. Mi-e dor de el, de mama, de tata, de toţi ai casei. Oau! Cum am uitat-o pe Cora? Dar pe fratele meu?
Doamne! Cât dor am strâns în mine!
Şi vara ce tocmai începe! şi visul care cere împlinire!
Cu zâmbetul pe buze şi cu fericirea în suflet, am adormit şi eu în sfârşit.
La un moment dat trenul a frînat brusc şi mai, mai să mă dea grămadă, luându-mă prin surprindere din somnul în care mă afundasem şi visam aşa frumos!
Ce s-a întâmplat?
Toată lumea îşi punea această întrebare!
După vreo jumătate de oră, ajunge şi la noi în compartiment motivul opririi bruşte a trenului, ce spunea cam aşa: din cauza alunecărilor de teren, datorate ploilor abundente, un bolovan, însoţit de un maldăr de pământ s-a desprins din munte şi a luat-o la vale, oprindu-se chiar pe

linia ferată!
Şi unde mai pui că eram la Sinaia
şi mai aveam puţin până la Bucureşti!
şi ai mei mă aşteaptă!
O Doamne! Asta îmi mai trebuia! Eram singură şi cu atâtea bagaje!
Nimeni nu observase că sunt nevăzătoare.
Ai mei cum vor şti că trenul va întîrzia?
Mintea îmi lucra frenetic. Mii de întrebări mi se învârteau cu repeziciune prin capul înfierbântat de teamă, emoţii, neâncrederea în mine creştea vizibil, luând aspectul de frică!
Acum a sosit vestea cea mai dură. Pentru a repune în mişcare trenul, au avut nevoie de ajutoare ca să înlăture pământul de pe linie şi să repare stricăciunile produse.
Într-un cuvânt trenul avea o întârziere de 5 ore.
Mi s-a făcut rău. M-am albit la faţă. O doamnă drăguţă ma întrebat:
- Vă este rău? Vă pot ajuta cu ceva?
Am clătinat uşor din cap şi i-am mulţumit pentru intenţie!
Am băut apă şi mi-am revenit.
Mi-am reluat locul pe bancheta trenului şi am încercat să mă relaxez, gândindu-mă la cel mai frumos lucru: revederea cu ai mei părinţi!
Timpul nu s-a scurs prea uşor, dar când am văzut că a pornit trenul, m-am bucurat vizibil.
Vreme trece, vreme vine! Suferinţele trec, fiind înlocuite de bucurii!
Trenul a încetinit. Speranţa în bine a sosit. Credinţa în Dumnezeu a revenit. Bucuria revederii celor dragi m-a copleşit!
Gata. Suferinţa s-a sfârşit. Trenul cu al lui scrâşnet de roţi ne-a înştiinţat că am intrat în Gara de Nord şi că a ajuns la capătul drumului cu bine!
Toată lumea în jurul meu se agita. Fiecare îşi pregătea bagajele , aşteptând ca să prindă un moment liber şi să se strecoare pe culoarul ce ducea la uşa vagonului, pentru coborâre.
Eu stăteam liniştită şi aşteptam să se elibereze pentru a nu încurca pe cineva.
Nici nu ştiu cum, dar deodată aud un glas prea bine cunoscut:

- Pardon! Îmi daţi voie! Vreau să intru aici în acest compartiment!
-Da! Sigur! Poftiţi! a spus doamna ce îmi purtase de grijă pe tot parcursul drumului.
Eu, am sărit ca arsă de pe canapeaua pe care stăteam liniştită şi lacrimile îmi curgeau şiroaie. Tata! Gigioni! i-am sărit de gât, ţopăind şi strângându puternic în braţe!
-Hai linişteşte-te! Să ne dăm jos şi apoi avem timp de îmbrăţişări!
El, a luat-o parte din bagaje, iar eu, le-am luat pe celelalte mai uşoare şi pentru că deja se mai eliberase am coborât repede!
Când am dat să pun piciorul pe peron, mi-a fost întinsă o mână bărbătească, care nu era a tatălui meu.
Mama, mi-a zis grijulie:
- Lidişor! Ai grijă cum pui piciorul să nu îţi scape în gol!
Am sărit zglobie din tren şi am strâns-o puternic pe mămica mea în braţe, ne mai dându-i drumul.
Rîdeam şi plângeam în acelaşi timp! Deodată simt două mâini ce mi-au înconjurat umerii cu dragoste.
M-am înfiorat. Nu erau ale tatălui meu. Mi-am adus aminte că atunci când am coborât ultima treaptă a vagonului, mi s-a întins o mână caldă bărbătească, deosebit de fină. Tresărind , am făcut o piruietă rapidă, dar degeaba! Mâinile dispăruseră.
Vântul dimineţii de iunie îmi flutura părul, descoperindu-mi faţa îmbujorată, uscându-mi ultima lacrimă încremenită în coada ochiului.
Eram contrariată, dar fericită pentru că eram deja sigură ale cui sunt acele mâini!
Am întins mâna, afişând cel mai plăcut zâmbet al iubirii!
Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o, fără să scoată nici un cuvânt.
-Lidia! m-am prezentat eu.
-Mihai! mi-a răspuns el.
Am rîs şi ne-am îmbrăţişat cuviincios, aşteptând să continuăm acest gest acasă în intimitatea dormitorului.
Apoi Mihai m-a luat de mînă şi am pornit pe lungul peron al gării până la maşină.
Gigioni a spus:

- Ia să vedem dacă mai ştiu unde am lăsat-o pe Zambilica?
Noi am râs, lăsînd să ni se citească fericirea pe chip.
Ne-am urcat în maşină. Eu cu mama în spate. Scumpa mea mămică m-a luat după gât aplecându-mi capul pe genunchii ei şi mângâindu-mă cu o dragoste de mamă suferindă, după puiul ei lăsat atâta timp printre străini!
Bunătatea mamei e mai adâncă de cât oceanul!
Bunătatea tatălui, e mai înaltă de cât muntele!

*Piramida iubirii!
În a nouăsprezecea zi a lui cireşar a început vacanţa de vară.
Parfumul florilor de iunie m-a întâmpinat cînd am intrat în camera mea. Totul era aranjat, camera îşi aştepta stăpâna, să o locuiască şi să o însufleţească. Mirată am întrebat de unde vine parfumul acesta plăcut?
Tu, te-ai strecurat pe lângă mine, ai luat buchetul de roşii trandafiri şi te-ai aplecat asupra mea sărutându-mă cu nesaţ. Dăruindu-mi buchetul, ai avut grijă să nu mă înţep în ghimpii necruţători!
Plângeam de fericire!
Era miracol?
Tu, m-ai privit şi ai spus:
-Toate florile din lume ţi le voi oferi şi-mpreună noi vom fi!
Toate florile din lume eu, le-aş aduna şi cu tine în viaţă voi pleca!
Acesta este un refren adaptat de tine, după împrejurarea dată, pentru a mă impresiona!
Acest cadou pe care l-am primit, după mai mult de o lună de la majoratul meu, este cel mai emoţionant!
-Eşti fericită iubito?
Râdeam şi plângeam. Nu mai ştiu ce făceam. Te idolatrizam.
Am ajuns în vârful piramidei unei prietenii ce numai în cărţi poţi crede că există.
La baza piramidei au stat rânduite pe fiece faţetă cele 4 capacităţi perceptive ale prieteniei:
-voinţa; -perseverenţa; -respectul şi iubirea!
-Da! Da sunt foarte mulţumită! pînă acum , nu mi-am dat seama că

Dumnezeu mă -iubeşte!
-De ce spui asta? m-ai întrebat.
-Pentru că tu eşti cadoul de preţ, dăruit de bunul Dumnezeu şi trimis la timp ca să astupe golul săpat în suflet, atunci când a hotărât să îmi ia vederea!
În totdeauna în viaţă există un echilibru, însă asta numai dacă eşti iubit de Dumnezeu!
Voi crede asta pînă la capătul vieţii. Am fost, sunt şi voi fi pusă la încercare, pentru a vedea dacă sunt vrednică de el!
Un val de tristeţe mi-a străbătut sufletul. Am lăsat uşor buchetul de trandafiri pe genunchi. am privit in gol şi am încercat să îmi imaginez un punct de la care se despart două linii.
" Una este speranţa că totul va fi bine, cealaltă este credinţa că în viaţă voi reuşi, chiar de nu voi fi alături de tine!" mi-am spus eu în sinea mea.
Tu, ai observat imediat mimica feţei şi luându-mi buchetul din mînă, l-ai pus pe măsuţa flancată de cele două fotolii, pe care stăteam noi şi ai întrebat.
-Acum ce s-a mai întâmplat?
-Nimic important! insă tremurul din voce m-a trădat.
-Eşti imprevizibilă! mi-ai zis. Hai să stăm comozi pe canapea şi să povestim puţin, înainte de-a te culca!
Am făcut ce mi-a zis, însă am protestat, propunerii de-a mă culca. Cuminte m-am aşezat lângă tine şi am început să îţi povestesc cum mi-am petrecut majoratul.
Era o zi frumoasă a lui florar. Dimineaţă am fost cu prietena Vasi ridicând pachetul trimis de părinţii mei.
Apoi am fost la mătuşa mea din Arad, tanti Nuţi şi am intrat în posesia tortului adus chiar în ziua aceea, cu avionul, de mătuşa Viorica din Bucureşti, funcţionară la Tarom!
Ajungând la internat, am fost impresionată de colege, că îmi pregătiseră clasa pentru petrecere şi mă aşteptau cu un buchet de trandafiri şi un cadou. Intrând în clasă au început toate la unison să cânte eternul: „La mulţi ani!"

Oferindu-mi cadoul, m-au rugat să-l desfac. Binenţeles că asta am şi făcut, descoperind o păpuşă ţărăncuţă, artizanală, aşezată într-o casetă anume creată, pentru a fi văzută ca într-o vitrină!
Apoi Vasi a venit şi mi-a oferit frumoasa păpuşă prinţesă cu părul bălai, numai bucle, cu rochiţa mătăsoasă şi volane cu dantele sidefii.
Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept cu drag.
Apoi a sosit şi doamna Maria cu prăjituri şi aparatul de fotografiat, pentru a fi imortalizat momentul.
Acum trebuie să iti fac cunoştinţă cu doamna Maria!
Este o bună doamnă pe care am cunoscut-o în Spitalul Militar. Era internată cu fiul ei, adrian, în vârstă de 7 ani, ce avea probleme cu ochii ca şi mine şi cu care am rămas prietenă. A fost de bun augur că era din Arad, deoarece a fost ca o mătuşă în toată acea perioadă, pentru mine!
Tu, m-ai întrerupt şi ai întrebat:
-Doamna Maria? Este doamna aceea care era cu copilul internată în acelaşi salon cu tine? Atunci? În toamna lui 1982, când ne-am cunoscut noi?
-Da! Da! Dânsa. am răspuns eu însufleţită, când am observat că ţi-ai adus aminte! Cadoul de la tine m-a surprins! M-a bucurat fantastic. L-am găsit în pachetul trimis de mama. Părinţii mei întotdeauna au reuşit să îmi facă cadouri deosebite, însă acesta de acum a fost încununarea celorlalte! Nu ştiu dacă v-aţi vorbit?
Însă rochiţa de pânză topită albastră care era o minunată armonie cu dantela brodată din jurul gâtului. Firul argintiu strecurat în broderie este ca o garnitură cu drăguţa curea elastică cu acelaşi reflex argintiu.
Păcat că nu ai fost acolo! Ar fi fost minunat să intri pe fereastra clasei. Ca un fluture alb cu reflexe albăstrui, în frunte cu o steluţă argintie care să stea pe perdeaua de la fereastră şi să-şi ascută urechiuşele, pentru a auzi gălăgioasele domnişoare şi luându-i seama uneia dintre ele!
Apoi să plutești uşor şi să îţi aşezi fin plăpându-l trup în părul anume aranjat, pentru a primi diadema de preţ a iubirii, ascultând ce spune iubita ta!
Eram întinşi şi relaxaţi pe canapeaua primitoare şi povestindu-ţi aşa frumos, tu te-ai întors şi sărutându-mă mi-ai şoptit impresionat:

-Micuţă visătoare! aş fi vrut să fiu cu tine! Mi-aş fi dorit să fiu lângă tine! Dar ştii prea bine, ca şi mine, că nu ar fi fost posibil!

M-am alintat, răsucindu-mă şi ţi-am pus mâinile pe faţa, ce mi-o închipuiam frumoasă şi ochii mei au văzut mai mult decât văd: un suflet bun, dar raţional ce calculează totul!

Te-am întrebat:

-De unde mi-ai luat cureaua aceasta?

-Am fost în perioada de practică şi de acolo am luat două cu dedicaţie. Una pentru tine şi una pentru sora mea Olguţa! Vreau să îţi fac o mărturisire!

-Hai spune! am spus eu, curioasă.

-În afară de voi două, cel mai de preţ o mai am pe mama şi pe toate 3 vă iubesc enorm, binenţeles, pe fiecare în felul ei!

M-ai luat în braţe, strângându-mă , lipindu-mă de tine. Eu m-am lăsat în voia fericirii reale!

Apoi mi-ai mângâiat capul, ce stătea ascuns în scobitura umărului tău şi mi-ai spus ca un tată grijuliu:

- Liduţa! Hai la culcare! Fetiţa mea trebuie să doarmă! In timpul acesta voi învăţa!

M-ai sărutat! te-ai ridicat uşor din pat, învelindu-mă.

Ţi-ai aşezat comod trupul încălzit, pe fotoliu, şi ai început să înveţi pentru că peste două zile aveai examen.

Participam pentru a doua oară la ritualul sesiunilor!

Da! Recunosc că sunt un amestec de posesiune cu neştiinţă, ce reiese din imatura-mi vârstă!

Ascultându-te, mi-am găsit o poziţie cât mai comodă, răsucindu-mă pe locul pe care tocmai l-ai părăsit. Era cald încă. Mi-am ascuns capul în pernă şi fără să mă vezi, am plâns uşor necăjită că trebuie să dorm, iar tu, să înveţi!

şi am adormit!

A fost un somn adânc, lung de vreo 3 ore şi fără vise!

În mai puţin de 24 de ore am trecut prin clipe , stări sau senzaţii captivante ce îţi atrag atenţia, rămânându-mi în suflet Amintirea!

La majoratul Lidiei,impreuna cu Vasilica,doamna Maria si papusa primita cadou

La majoratul Lidiei ,cu tortul trimis de Silvia si pretioasa papusa

Lidia si Adi,baiatul doamnei Maria

Lidia si doamna Maria

***Vara amintirilor**

Ne aflăm în luna lui cuptor!

S-a încheiat în sfârşit sesiunea. S-au încheiat şi examenele de bacalaureat şi s-a dat chiar şi admiterea la diferitele facultăţi.
Păi! Să-i luăm pe rând.
Prietenele mele de la Arad au dat bacul, luându-l cu bine!
Bucuria mea , plăcerea lor, a fost atunci când au sosit în Bucureşti, făcând un popas de câteva ore, pentru a ne vedea.
Vasi a dat o fugă să mă ia de acasă. Am mers la două străzi mai departe de casa mea. Acolo locuia profesoara de muzică a colegelor mele de liceu. O respectabilă doamnă la care mergeam datorită unui imbold sufletesc, cu plăcerea recunoştinţei, pentru ce făcuse pentru ele, ca profesor şi mentor în viaţă!
Le-am găsit vesele, pe Laura şi Mirela, împreună cu doamna.
Ne-am bucurat, am râs şi am plâns, fiind conştiente că de acum începe viaţa.
Drumurile noastre îşi urmau cursul construit de mâna destinului, atunci de mult, când am sosit pe lume şi am păşit pe el!
Prietenele mele din copilărie Aurelia şi Clementina, ce mi-au fost şi colege în şcoala generală, au luat bacul, însă numai Clementina a intrat la facultate.
Gabi singura mea prietenă apropiată la acel moment, a intrat la facultatea de horticultură. A fost fantastic de fericită şi pentru a dovedi reuşita, a smuls foaia lipită pe geamul clădirii şi a dus-o ca pe un trofeu acasă la Botoşani, în satul ei natal, unde locuiau părinţii cu fraţii ei.
Eu, am fost emoţionată şi impresionată de reuşita lor, participând cu sufletul alături de ele. Toată această incursiune pe care am făcut-o pe teritoriul reuşitelor la examen, s-a încheiat cu sesiunea iubitului meu!
În 11 iulie, când vara îşi revărsa căldura de foc peste natura înfierbîntată, eram acasă singură, plictisită, chiar zăpăcită de căldură,sosind aşa deodată, clipa mult visată!
-Tuu!
-Sărut mâna! ai spus tu cam abătut.
-Bună! ţi-am răspuns eu bucuroasă, apoi dându-mi seama că eşti trist, mi-a scăzut voioşia.
-Ce s-a întâmplat?

- Am pierdut un examen.
- Da pînă la urmă, e bine! Am motiv să vin la toamnă mai devreme! mi-ai luat mâinile, în mâinile tale, m-ai apropiat de pieptul tău şi mai strâns în braţe puternic. Apoi te-ai aşezat pe canapea.
Eu, m-am lăsat pe vine în faţa ta şi mi-am lăsat capul pe genunchii tăi, punându-mi faţa în palme şi am început să plâng, simţindu-mă vinovată, pentru eşecul tău.
Am stat aşa, amândoi multă vreme, fiecare având gândurile lui!
Deodată îţi simt mâinile, ce îmi mângâie părul, dându-mi seama că te-ai trezit din visare!
Ridicându-mi capul de pe genunchii tăi ţi-ai dat seama că am plâns.
-La orice pas se simte că eşti copil! Tu? Acum de ce plângi?
-Vinovăţia mea este pierderea ta!
-Hai gata. Suntem mari. Nu mai suntem copii! Vrei să îţi spun ceva?
-Ce? am răspuns eu.
-Cât vrei să stau lângă o fată plângăcioasă?
-Mult! Mult! Daa?
-Asta ştiam. Mult! Dar ce înseamnă mult?
-Toată vacanţaaa! am izbucnit în râs şi ţi-am sărit de gât.
-Ştiam! Tu mă vrei pentru totdeauna, dar acum nu se poate!M-am gândit să petrecem o binemeritată săptămână, împreună!E bine?
-Daa!superb!
Chiar de a doua zi m-ai răsfăţat cu o plimbare în centrul Bucureştiului, oprindu-ne în faţa Teatrului Mic, de unde am luat bilete la piesa "Atenţie se filmează!"
O piesă interesantă, jucată numai în doi actori, acţiunea petrecându-se în Rusia!
Alături de tine totul are un alt sens. Îmi dăruieşti încredere, nu mi-e teamă să merg cu tine, îmi povesteşti tot ce ne înconjoară. ce să mai spun ,la teatru am văzut prin ochii tăi cele mai frumoase imagini!
A urmat o altă zi. Împreună cu familia am mers la cinematograful Flamura, unde am vizionat un film în mare vogă:" Declaraţie de dragoste!"
Povestea lor, povestea noastră, un amestec de întâmplări şi sentimente,

ce au condus normal la o declaraţie de dragoste.

***Realităţi în luna lui marte! 2013..**.
Acum stau şi mă gândesc la zilele de atunci. Suntem în luna mărţişorului! Suntem într-un început de primăvară! O altă primăvară, după ani! un an al amintirilor, 2013!
Scriu de la 5 dimineaţa. Sunt copleşită de amănuntele pe care le citesc în însemnările vremii!
Dacă acestea nu existau, totul se limita numai la câteva întâmplări vag rătăcite în mintea mea. Sunt sigură că în mintea ta sunt şi mai puţine!
Am observat că ai fost bulversat atunci când mi-ai auzit numele!!
Nu îţi aduc vreo învinuire! Sunt conştientă că pentru tine nu a fost o relaţie specială!
Tu, pentru mine ai fost deosebit, prin natura împrejurărilor!
Când am vorbit pe skype, ai pomenit de escapadele la ştrandul 3 lighiane!
Acum conştientizez că şi în mintea ta sunt numai rămăşiţele strecurate prin negura amintirilor!
Alunec din nou printre memoriile ce mi-au devenit prietene de câteva luni!

*Arta iubirii!
Următoarele două zile le-am petrecut la un ştrand din cartierul nostru căruia i se spunea 3 ligheane. Am fost împreună cu fratele meu Marius şi micuţa Cora,verişoara mea. Ei se jucau pe la bazinul cel mare sau la nisip.
Noi doi, îndrăgostiţi incurabili, ne petreceam timpul mai mult pe cearşaf! Depănam amintiri, cream o lume nouă, numai a noastră.
Povesteai multe lucruri noi şi interesante pentru mine!
De-a lungul timpului mi-am dat seama de faptul că eu ca si cultura generală sunt aproape de zero!
Încercam să acaparez totul pentru a umple golul rămas în urma atâtor lipsuri, datorate împrejurărilor sufleteşti şi fizice, prin care trecusem!

În cea de a doua seară când am ajuns acasă, am rămas surprinşi că aveam musafiri.
Venise Laura colega mea, rugându-ne să o găzduim pentru o seară, urmând să plece pentru ultima dată la Arad să-şi ridice diploma de bacalaureat.
A doua zi am condus-o la gară, urându-i baftă şi noroc.
Făcându-i cu mâna i-am spus:
-Drum bun! la revedere! M-am întors apoi către tine şi am zis:
-Am făcut bine că am venit cu ea la gară! Cine ştie când ne vom mai vedea!
-Da iubito! am fost întru-totul de acord cu tine!
Am pornit pe lungul peron, mînă în mînă!
Ori cine observa acest cuplu îşi spunea:" uite! o pereche de îndrăgostiţi!"
Te-ai oprit la un ghişeu şi ai luat un ziar, pentru că aveai o propunere: să mergem la film!
Ai căutat şi ai găsit la cinema Mioriţa, unde rula un film american, dar pentru copii: "Căţelul electronic!"
Am intrat în sală. te-am rugat să nu îmi citeşti deoarece îmi este jenă.
Tu, binenţeles că nu ai ţinut cont de părerea mea, citind tot.
Deodată am observat că o doamnă alături de mine citea. Aşa că, am hotărât să o ascult numai pe ea şi tu să îmi explici imaginile, pentru a înţelege mai bine filmul!
Nu mai ştiu cât de interesant a fost însă ştiu că am plecat cu mintea tulburată, dându-mi seama că pentru mine vizionarea unui film, la cinematograf, nu este prea comodă.
Erai încîntat că, ai reuşit să realizezi efectul dorit, pentru a mă bucura de vizionarea unui film, însă nu ai înţeles că pentru mine efectul, a fost invers.
Plângeam în sinea mea, dându-mi seama că nu voi putea fi niciodată în stare să merg cu sufletul deschis la o astfel de expunere, fără a nu-mi crea sentimentul de neputinţă!
Am plecat de la cinematograf cu destinaţia: acasă!
Deodată observăm un magazin unde era coadă. Ne-am apropiat şi am

aflat ce se dădea: cacao, foi de dafin, helas, nes.
Ne-am aşezat la coadă. Aveau din toate destul. Erau vreo 50 de oameni. Ne-am spus că e o achiziţie bună.
Înaintând am înţeles că nu se mai dă de cât câte un singur produs din fiecare. Ce mai tura-vura! Când am ajuns şi noi să cumpărăm nu am mai luat decât foi de dafin şi helas!
Bune şi astea la ceva! Am spus şi am plecat râzând şi distrându-ne.
Am ajuns acasă. După ce ne-am făcut comozi, te-am rugat să îmi citeşti din David Coperfield!
Era un personaj cunoscut al celebrului scriitor Charles Dikens!
Mama îmi citea, încercând să-mi umple timpul, să îmi înlăture suferinţa!
Tu, ai înţeles acest gest al mamei mele, însă inconştient îmi aduceai critici. De exemplu:
"Această carte ar fii trebuit să o citeşti la 14 ani. Acum ar fi trebuit să fii la un alt nivel!"
Tristeţea m-a învăluit! Suferеam. Orgoliul meu mă îndemna să fiu impulsivă şi să nu îţi accept inconştienta-ţi duritate, ca pe un lucru bun!
Cheia succesului este perseverenţa!
E drept că am observat, necesitatea mijloacelor de continuare a umplerii golurilor de cultură generală.
Haideţi să vă redau scena prin care am trecut, pentru a judeca, dacă cele menţionate mai sus sunt părtinitoare, sau nu!
Eram întinsă pe canapea,iar tu, stăteai relaxat pe fotoliu cu cartea lui Dikens în mână, pregătindu-te să îmi citeşti!
-Abia aştept să văd ce face David, mai departe! am spus eu încântată şi curioasă.
Atunci tu ai început să citeşti. La un momentdat te-ai oprit şi mi-ai spus contrariat:
- Oare ce să te atragă la această carte aşa mult?
Eu am sărit ca arsă şi ţi-am spus intrigată:
-Mihai! Tu nu înţelegi că mie îmi este drag acest personaj şi vreau să cunosc până la sfârşit, povestea de viaţă a acestui băiat orfan? Este drept că, am pierdut timp, cu problemele mele de sănătate, în favoarea

educaţiei culturale, însă tu, nu ai nici un drept să mă judeci şi nici să faci din asta o criză de nervi! Dacă te nemulţumeşte,că ai o prietenă incultă şi pe deasupra nevăzătoare, renunţă la planul făcut şi retrage-te în carapacea ştiinţei! Să mai ştii că prea puţin mă interesează şi pasionează, Einstain acesta, pe care tu îl divinizezi!
-Einstain a fost un geniu să ştii ! Iar noi ca nişte oameni de rând nu avem voie să vorbim astfel despre el!
Doamne ce tiradă ştiinţifică s-a abătut asupra mea, pentru prima dată, m-a surprins explozia ta nervoasă!
Te-ai ridicat în picioare, dădeai din mâini , erai vehement, ridicasei vocea.
Eu ascultam interzisă, ba chiar surprinsă, speriată!
Deodată te-ai oprit, te-ai uitat la mine, apoi te-ai aşezat înapoi pe fotoliu şi ai luat cartea lui Dikens în mînă, răsfoind-o nervos.
Calmându-te, ai început cu glasul domol, să îmi povesteşti viaţa lui Einstain şi tot ce ţine de descoperirile lui ştiinţifice!
Eram interzisă, uimită, te priveam, ascultam şi nu-mi venea să cred cât de inteligent eşti, ce frumos ştii să explici, să povesteşti.
In clipa aceea am văzut realitatea. Am conştientizat că noi facem parte din două lumi diferite!
Tot atunci mi-am dat seama că trebuie să analizez situaţia, relaţia, realitatea, şi să pun pe locul doi povestea noastră de iubire!
Cu siguranţă o voi face şi vom vedea ce va ieşi.
Eram plecată de acolo, în lumea gândurilor, când simt deodată o mişcare în pat.
Ai venit ca un fulger, furându-mi o sărutare.
Am tresărit şi speriindu-mă te-am respins.
Tu m-ai tras uşor lângă pieptul tău, m-ai mângâiat pasional, corpul meu relaxându-se inconştient, lăsându-mă învăluită de fiorii iubirii, uitând pentru câteva clipe, mânia mea, indignarea ta, primul nostru incident cauzat pe diferenţa vizibilă dintre două caractere tari, ce nu se regăsesc la acelaşi grad de cultură!
Am zâmbit! Tu, ai luat zâmbetul meu ca pe o podoabă şi l-ai pus la inimă.

Credinţa ta fiind sinceritatea mea.
Înlăturându-mi supărarea, te-ai gândit să mergi la culcare .
Din acea clipă nu a mai fost nimic ca pînă atunci!
Tu, te-ai ridicat şi sărutându-mă de noapte bună, ai plecat în camera destinată pentru a primi odihna bine meritată, lăsând în urma ta un gol imens!
Plânsul m-a podidit, udând perna. Durerea în suflet m-a copleşit.
Credinţa că hotărârea pe care am luat-o, este şi va rămâne pentru mine: arta împlinirii!

***Tronul iubiri!**

A doua zi, m-am trezit tristă, având uşoare urme din suferinţa prin care trecusem în noapte!
în faţa ta, am apărut zâmbitoare şi iubitoare, propunându-mi să nu vadă ochiul tău vigilent, ceva!
La fel de iubitor ai fost şi tu, luându-mă în braţe şi sărutându-mă de bună dimineaţa.
Mi-ai propus să mergem într-o frumoasă plimbare cu bărcuţa în parcul nostru preferat Cişmigiul!
-Vrei tu?
Da! Acolo suntem în raiul creat de noi, decorul dragostei printre salcâmi înalţi cu a lor coroană stufoasă cu frunze spinoase şi flori albe, al căror parfum te îmbie la contemplare!
-Bine iubitule! Mergem să visăm pe lacul albastru, pe care plutesc pelicani somnoroşi. Berzele călătoare s-au aşezat o clipă pe lacul îndrăgostiţilor să-i privească, iar graţioasele lebede, îşi întind gâtul să ne vadă, cât suntem de fericiţi!
Dupamiaza a fost încinsă, dar pe lac, era minunat. Căldura s-a mai domolit spre seară, adierea vântului, dând răcoarea împlinirii!
Plimbându-ne pe o alee retrasă, am zărit o construcţie din piatră, părea veche şi uitată de timp. Am intrat printr-un portal, păşind încet, neştiind ce va fi dincolo de el. Mirare!
O grădină de vară, părăsită, încadrată de zidurile de piatră, pe care le

zărisem şi pe dinafară de pe alee! Acolo stăteau parcă rezemate nişte băncuţe din piatră, roase de vreme, iar în mijloc trona un paviliom deschis pe trei laturi, alcătuit din arcade frumos sculptate, ce susţineau două coloane şi un acoperiş cu vârful ascuţit. Întreg ansamblul având aspectul unei scene!
În pavilion urcai pe nişte trepte din piatră de râu.
Însă peste tot năpădiseră buruienile, lăsînd impresia că ai intrat într-o grădină de vară, din epoca medievală!
Eram uimiţi. Singuri, nebuni îndrăgostiţi, ce au păşit în lumea miracolelor, căutând liniştea, mântuirea şi iubirea!
-Mihai! Ce este aici?
-Hai iubito să te urc pe tronul prinţeselor şi să-ţi arăt cum a fost odată lumea!
În pavilion erau două scaune de piatră. Pe unul am urcat eu, asigurându-te, că nu păţesc nimic.
Apoi mi-ai luat mâinile între mâinile tale şi mi-ai şoptit solemn:
-Acum cavalerul tău a reuşit să te urce şi pe tronul iubirii! înfiorată, am zâmbit şi fericită ţi-am zis:
-Dacă acesta este tronul iubirii, hai şi tu mărite cavaler alături de mine, să gustăm din firimitura fericirii!
Îmbrăţişaţi stăteam sideraţi pe piedestalul de piatră, imortalizând scena.
Apoi am bufnit în hohote de râs, sorbind cu nesaţ din vraja dragostei, sărind din piatră în piatră, coborând treptele, mergând de mână triumfători către banca cea mai ascunsă privirilor indiscrete şi odihnindu-ne, căci fusese obositoare această zi!
-Mihai de ce mă iubeşti? L-am intrebat serioasă, schimbând registrul idilic cu un moment sincer, ce îmi rodea sufletul de o zi!
-Sunt uimit de această întrebare! Tu de ce mă iubeşti?
-Pentru că iubirea este sublimă! înălţător moment, pentru a fi desăvârşirea unei capodopere! Tu îmi dăruieşti linişte, mă ocroteşti, îmi dăruieşti încrederea în mine, mă înţelegi şi într-un cuvânt m-ai redat vieţii, ferindu-mă de amorţeala în care mă afundasem, smulgându-mă morţii! Însă tot tu, aseară, m-ai îndemnat la o nouă învăţătură!

-Iubita mea! aseară ţi-am dat prima lecţie de cultură generală. Să nu îmi spui că nu ţi-a plăcut?
-Ba da! A fost prima întâmplare neplăcută din viaţa noastră de cuplu, însă finalul a fost reuşit pentru tine! Da! Pentru mine un mare semnal de alarmă!
-De ce? Am făcut un lucru rău? Micuţa mea copilă! Pentru a putea să recuperezi timpul pierdut destinat culturii, vom avea nevoie de multe lecţii, iar timpul ne este deschis în faţă!
-Da! Ai mare dreptate! Însă eu am conştientizat această diferenţă şi mă gândesc cât de greu trebuie să fie pentru tine! Tu, trebuie să accepţi o fată nevăzătoare, să fi atent la fiece detaliu, pentru a-i explica tot ce se întâmplă în jur, acum trebuie să începi un curs de cultură generală, ce va dura poate ani!Cât crezi tu că te voi mai împovăra?
-Lidia! Eu sunt dispus să accept toate acestea!Nu m-a obligat nimeni! Eu am venit în întâmpinarea ta! Nu-i aşa ? Nu mai chemat tu! Ar mai fi trecut timp pînă m-ai fi uitat, apoi, totul s-ar fi vărsat, în marea uitării!
-Da! Este adevărat! Însă eu, sunt ambiţioasă şi trebuie să reuşesc pe propriile mele puteri şi posibilităţi, iar tu, ai nevoie de o soţie care să îţi fie alături, să te sprijine!Nu o soţie pe care să o sprijini şi să te ocupi de tot ce are ea nevoie!

S-a lăsat liniştea. Stăteam pe banca rece şi ascultam strigătul tânguit al unei păsări de noapte.
Era plăcut. Căldura dispăruse, fiind înlocuită cu răcoarea nopţii!
-Oare de ce o fi aşa tristă acea pasăre? am spus eu, îngândurată!
Linişte! Nici un cuvânt.
-Mihai! Unde eşti?
Linişte. nici o mişcare.
-Mihai! Bine! Glumeşti! ştiu eu!Să şti că nu mi-e teamă.Pasărea aceea este tristă ca noi?Oare ce suferinţe or avea păsările?

Deodată aud paşi.
Cineva se auzea în depărtare. Urca treptele. Am recunoscut zgomotul .Venea din dreptul pavilionului. Văd o lumină micuţă. Atunci mă sperii.
Am zis şoptit:

- Mihai!
O mînă mă atinge pe umăr şi apoi aud vocea ta care âmi şopteşte:
-Stai liniştită! Sunt aici! Acolo e cineva. Să văd ce este şi apoi îţi spun.
Lumina unei lanterne s-a îndreptat spre noi şi binenţeles că ne-a văzut.
A ridicat mâna în semn de salut şi apoi a stins lanterna.
Ai venit, m-ai luat în braţe, punându-mă pe genunchii tăi şi m-ai sărutat liniştit, dar apăsat, pentru a-mi dovedi dorinţa de bine, credinţa că totul e posibil!
Nervoasă şi speriată, te-am respins, pentru a te îndepărta! şi pentru că îmi opuneai rezistenţă, m-am smuls din braţele tale şi am sărit în picioare. Tu, m-ai prins cu braţele spunându-mi:
-Stai liniştită iubito!Nu-i nimeni, nimic ce să te înspăinânte!
În pavilionul pe care noi l-am părăsit ceva mai devreme, în asfinţit, acum o altă pereche de tineri îndrăgostiţi, stau în dreptul portalului, iubindu-se, mergând şi ei ca şi noi, să urce pe tronul iubirii!
M-am liniştit şi bosumflată am spus să mergem pentru că imi este rece şi e târziu!
-Da iubito! Ai dreptate, dar înainte de a părăsi acest loc minunat, vreau să îţi spun că păsările de noapte sunt aducătoare de veşti! Pentru unii triste, dar pentru noi bune, cu final de legendă! În seara aceasta ţi-am pus pe frunte diadema iubirii, alcătuită numai din pietre rare: dragoste, armonie, frumuseţe, împlinire!
Am plecat, mînă în mînă, din grădina fermecată, păşind în lume cu fruntea sus, fiind convinşi că şi mîine, şi în fiecare zi va fi la fel.

***Începutul jocului!**

E dimineaţă! Se aud voci!
Era mama. Ne dădea trezirea pentru a merge la ştrand.
Mai mult adormiţi, am ajuns acolo, întinzându-ne cearşaful şi tolănindu-ne leneşi spunând:
-Ce zici dormim?
Eu am răspuns:

-Da. Mi-e atât de somn!!....
Stăteam pe burtă, cu faţa îndreptată unul către celălalt şi tu, mi-ai luat mâna, ai sărutat-o şi ai vîrât-o sub umărul tău!
Soarele dogorea cu putere, când ne-a trezit mătuşa Tanţa.
-Hei! Tinerilor. Voi aţi venit la ştrand să dormiţi?
Noi speriaţi, somnoroşi, ne-am întors contrariaţi spre ea şi eu i-am spus:
- Păi ne-am trezit prea dimineaţă!
Mama a completat:
- Păi! Dacă staţi noaptea târziu?
-Hai mama! că mai avem puţin de stat împreună! am spus eu alintîndu-mă.
Cora, care avea numai 7 ani, se jucase cu Marius în apă, iar acum a venit la noi, agitând un colac în mână şi ţipând cât o ţineau plămânii:
-Suuper! l-am dărâmat pe Marius în bazin şi am fugit la voi să mă scăpaţi!
Noi am râs. Deodată ne trezim cu ea peste noi. Impactul a fost zgomotos. Ea era udă şi noi încălziţi de la soarele ce îşi trimitea razele arzătoare peste noi, am sărit cât ai zice peşte, văitându-ne cât de rece era!
-Cora! Ce faci? am ridicat eu tonul.
-Mofturi domnişoară! Haideţi în apă! E superb!
şi deodată o aud ţipând:
-Vine Marius! Mă ascund după voi. Staţi aşa lipiţi. Zis şi făcut. Am intrat în jocul ei!
Marius venea alene.
- Unde-i gâgâlicea aia?
-Noi nu ştim! am răspuns în cor.
-Hai că ştiu că aici este!
Binenţeles că şi el o văzuse, dar jocul era frumuseţea situaţiei!
A dat roată la cearceafuri şi a văzut-o, stătea cu capul ascuns după noi, căci în rest se vedea cu totul.
A luat-o în braţe şi s-a dus cu ea la bazin şi a aruncat-o în apă.
Mamă! Mamă! Ce mai ţipete!

Ne-am ridicat şi noi şi am mers la bazin pentru a ne răcorii!
Seara eram frânţi. Soarele, plaja şi apa te obosesc fantastic.
Noaptea s-a lăsat, moş Ene a sosit pe la gene, ne-am întins pe canapeaua din camera mea, încercând să răsfoim prin momentele abia consumate în cele 11 zile petrecute împreună şi povestindu-i mi-am dat seama că vorbesc singură.
Ai adormit.
Te-am mângâiat uşor, gândul meu deja făcea o poză, pentru a o aşeza în raftul cu amintiri, până când soarta ne va împreuna, iar tu, nu vei mai pleca!
Am fost nevoită să te trezesc, deşi simţeam nevoia să mă cuibăresc lângă tine.
În mijlocul acestui iureş de întâmplări, empatia îşi făcea cunoscută prezenţa!
Am conştientizat apoi, ce am gândit. Oare mai vreau să ajung clipa de-a fi toată viaţa lângă tine?
"Nu Lidia!mi-am zis. Tu, eşti o putere, iar el alta!
Eu?
Docilă, supusă?
Nu , niciodată!"
La imboldul momentului, l-am trezit şi l-am rugat, gingaş să meargă la culcare.
A fost primul meu act de respingere sufletească.
Jocul a început inconştient!
Iubeam mult, foarte mult!
Acum este momentul să mă atac. Trebuie Lidia!
M-a sărutat şi a plecat.
Nu m-a observat. Eram cu lacrimi în ochi. Nu se vedeau. Lumina era difuză. Venea de la o veioză amărâtă.
Linişte!
Mi-am ciulit urechile şi am auzit când s-a aşezat pe pat, lângă fratele meu, Marius.
M-am ridicat în genunchi, am scos capotul, rămânând în cămaşa de noapte albă, vaporoasă, ce îmi acoperea trupul încins, de flacăra iubiri

neâmplinite!
Lacrimile îmi curgeau ca pîrîiaşele, de pe faţa înroşită, unindu-se în colţurile buzelor, umezind cămaşa, cearceaful, ba chiar decolteul şi perna.
Aşa cum stăteam în mijlocul patului, răvăşită de durere, deodată mă trezesc cu mâinile împreunate în gestul rugăciuni.
“Suntem noi oare vrednici de tine? Doamne!
Sunt eu în stare să nu fac rău?
Mă primeşti la tine? Doamne!
Ajută-mă Doamne!
Dăruieşte-mi gândul cel bun, putere să reuşesc în ce mi-am propus să fac sau să urmez drumul destinului!
Mântuieşte-mi Doamne greşeala, păcatul şi ajută-mă să reuşesc să fac ce-i mai bine!”
Am căzut înfrântă, cu faţa pe perna umedă şi am continuat să plâng.
Somnul a venit pe nesimţite. Oboseala m-a înfrânt. Am adormit fără să îmi dau seama.

***Vibraţia nopţii!**

O dimineaţă reală a lui marte! 2013
M-am trezit în zori stăpânită de melancolie!
De ce oare?
Nu am conştientizat, pînă nu am ieşit din sfera somnolenţei.
Sunt în dormitorul meu de prinţesă şi îmi dau seama că Moto a plecat la serviciu, deoarece am întins mâna instinctiv după el şi nu l-am găsit în pat.
Aseară am scris un ultim pasaj emoţional, ce mi-a dat această stare, matinală.
M-am gândit atât la ultimele evenimente, cât şi la acea perioadă de mult apusă, ambele fiind struţuri cu amintiri!

***Tărâmul de vis!**

În luna lui marte, chiar de ziua femeii, acum s-au împlinit 2 ani de când Florin cu Adina au reuşit să te găsească, fiind dornici de a-mi aduce bucuria în suflet, oferindu-mi un cadou la care nici nu gândeam.
Acum după ce s-au scurs cei 2 ani, scriu cu patos, la nuvela mea!
Eram transpusă, descriind pasajul cu tronul iubirii, din grădina medievală. Nici nu ştiu când a trecut timpul. Era să întârzii la revederea cu fostele colege de la serviciu, cu care urma să merg la un restaurant în afara Bucureştiului, însoţită de soţul meu, care este în continuare coleg cu ele.
Moto al meu, s-a sfătuit cu fetele unde să petrecem „Ziua femeii!"
Rezultatul a fost următorul:
City Green, este o zonă rezidentială, pe drumul Călugărenilor, în vecinătatea localităţii 1 Decembrie, cândva de mult purta numele Copăceni, apoi regele Ferdinand!
Alături de această localitate, există o binecuvîntată aşezare, cândva domeniu regal. Un anume boier al locului, Gheorghe Emanuil Filipescu, mareşal al palatului regal.
S-a gândit să dăruiască cuplului princiar, domeniul Copăcenilor.
După planurile arhitectului Paul Gotereau, au fost construite mai multe clădiri, conace şi case de oaspeţi, case de relaxare şi locuinţe pentru personalul auxiliar. Acest loc a fost dăruit în mod special reginei Maria!
Această locaţie a dăinuit, vreme de decenii, purtând acum numele de Green restaurant. Un local în pădurea deasă fiind ascuns de privirea călătorului!
Această casă de vară, din domeniul Copăcenilor, era pentru regina Maria unul din locurile de vis, unde ea şi suita mergeau să-şi odihnească mintea şi să se relaxeze, admirând pitorescul ţinutului!
M-am simţit ca acasă în acel salon de iarnă, al conacului.
Am păşit ca o prinţesă pe covorul roşu. Acolo ne-a întâmpinat un majordom negru, îmbrăcat în ţinută albă, care asemenea cavalerilor, oferea câte un fir de lalea, fiecărei doamne.
Apoi, o superbă domnişoară, cu trup sculptat, îmbrăcată cu o rochie roşie lungă cu spatele gol, pe care se revărsa un păr negru ca abanosul, lung

până în talie, ne-a condus cu eleganţă la masa rezervată.
O muzică ambientală, completa cu succes acest tablou mirific, dăruindu-mi senzaţii din cele mai plăcute!
A fost o seară specială, ridicându-l pe Moto pe cea mai înaltă treaptă a piedestalului, găsind acolo mireasma iubirii, forţa dragostei, credinţa miracolului!
Am sosit acasă, părăsind tărâmul pe care cândva a călcat frumoasa regină Maria!

***Este miezul nopţii!**

Suntem cuprinşi de amintirea momentului abia consumat, venind în realitatea obişnuitei vieţi, intrând pe skype-ul cel de toată ziua!
Adina şi Florin, împreună cu gaşca sunt acolo. Ne aşteaptă!
Am intrat. Povestim, râdem, ne amuzăm,când deodată primim un mesaj. Interesată cine îmi trimite mesaj la ora aceasta din noapte, Florin îmi spune că este de la aceeaşi persoană.
-Adică?
-Adică de la Mihai! a răspuns el.
Îl deschid. Dezamăgire. Era în Italiană.
-Oare de ce ni la trimis astfel?
-Nu ştiu! a spus Florin.
-Asta este. Eu, voi răspunde, mulţumindu-i.
Mă simt încurcată. Vorbesc cu tine de atâta timp, eşti personajul principal din această poveste. Există sentimentul că eşti real şi m-a surprins un mesaj?
Ei bine! Da? Un mesaj din viaţa reală!
Tu eşti prietenul din adolescenţă, nu, bărbatul matur, împlinit, ce mi-a vorbit pe skype sau la telefon!
M-am gândit imediat Cum să rezolv această problemă?
Am să o rog pe verişoara mea de suflet, Cora, să mi-l traducă!
acest moment emoţional, s-a adăugat în casa sufletului, completând cu succes tabloul mirific al satisfacţiilor!
Florin m-a întrebat cu subînţeles: a amuţit prinţesa?

Nu! Mă gândeam! Mesajul este în italiană! Cum să mulţumesc, gestului frumos!
-Hai că am observat măi Lidişorule, că eşti destul de încurcată, emoţionată!
-Da măi nesuferitule! Şi ce vrei?
Moto a intervenit:
- Hai pisi! Că te-a dat gata Streleţ!
Adina a intervenit:
-Lăsaţi măi fata în pace! Şi eu am primit acest mesaj! Şi care-i treaba voastră?
Toţi am bufnit în râs. Oboseala îşi spunea cuvântul. Ziua fusese lungă, emoţionantă, minunat de frumoasă, cu sfârşit de poveste!

***Cei 40 de sfinţi mucenici!**

Au urmat două zile în deplasare la Slobozia. A fost super. Sâmbătă seara am sărbătorit cei 40 de mucenici.
I-am luat prin surprindere pe Adina şi Florin, deoarece nu îi anunţasem că mergem.
Am sunat la uşă spunând că suntem de la citire contoare.
Adina credulă ne-a deschis, A rămas perplexă. Noi am dat buzna, intrând în casă fără să ne poftească.
A fost una din multele seri petrecute împreună, cu multă veselie, voie bună şi antren, deoarece noi am mers cu prietenul Mugur, iar ei au chemat-o pe Lili, prietena cea mai bună a Adinei!
A doua zi a plouat, aşa că am petrecut-o într-un cadru familial, ascultând şi răsfoind printre rânduri, prima parte a nuvelei mele.
Este prima mea încercare nuvelistică! Până acum am scris timid,cu paşii începătorului, încercând să văd prin veacuri, sentimentul oamenilor sensibili!
Acum acest microb a pătruns în inima mea, dezvoltându-se şi înmulţindu-se, populând-o în mici particule sentimentale, alimentând-o cu hrana sufletului, de care nu mă voi mai vindeca niciodată.
Cu acestea am încheiat micuţa mea concluzie, referitoare la

comentariile voastre ca prieteni sinceri, însă cu siguranţă, subiectivi!
M-am ridicat cu greutate, de pe canapeaua joasă mi-am spus în sinea mea: „linişteşte-te Lidia! „ Apoi, am spus răspicat:
- Gata! Haideţi! E târziu!
Emoţiile m-au îmbrăţişat prietenoase, având curajul să continui.
Am plecat spre Bucureşti îngânduraţi, obosiţi şi fericiţi!
Seara ne-am retras foarte repede la culcare!
Surpriză!
A doua zi, Florin mi-a trimis un mesaj pe telefon, spunând,
-Citeşte! dragă Lidia! „Natura are florile sale, dar florile noastre sunteţi voi! Voi, care aduceţi lumină în viaţa noastră cenuşie şi vă mulţumim pentru asta!
La mulţi ani! O primăvară splendidă!
Cu drag Mihai"

***Dimineaţă plouă cu lacrimi!**

După 10 zile minunate petrecute în luna lui cuptor al incitantului an 1985, clipele erau numărate!
Mi-am şters lacrima din colţul ochiului, încercând să înţeleg ce-i cu mine.
Soarele ultimei dimineţi, îşi răsfira razele blânde, peste trupul meu, înfiorat de plăcere, trezindu-mă, dându-i minţii, răspunsul realităţii!
Stau întinsă în pat. Mă gândesc la tine. La noi!
Te-ai trezit oare?
Aud paşi pe holul dintre cele două dormitoare.
Deodată aud uşa scârţâind. Mişcare în cameră.
Cum se numeşte acest sentiment? Telepatie?
-Cine a îndrăznit să intre în iatacul prinţesei? am spus eu somnoroasă, fiind conştientă că trebuie să îmi şterg lacrima din colţul ochiului.
Mâna ta fină şi blândă mi-a mângâiat pletele revărsate pe pernă.
-Bună dimineaţa domnişoară!
Zâmbind,m-am întors, sprijinindu-mi capul pe mînă, uitându-mă la tine, cu ochii minţii.

M-am gândit ce ochi albaştrii ai, reflectând imaginar că mi-ar plăcea să-i mai văd odată!
-De ce eşti tristă?
-Nu sunt. Am spus eu, coborând încet privirea
-Ştiu că nu îţi place ideea că plec, dar trebuie să ajung şi eu acasă la ai mei, căci au început să îşi facă probleme că băiatul lor nu mai apare!
-ştiu! Sunt conştientă. trebuie să mă obişnuiesc cu aceste momente de despărţire! tu, nu vei putea sta tot timpul cu mine!
-Liduţa! Suntem în ultima jumătate a lunii lui cuptor. Va trece greu! în luna lui gustar, vin! Tu, mă vei aştepta cuminte şi fără să plîngi. Da? Îmi promiţi?
-Da! Da!
Ploaia de lacrimi, strălucea pe faţa mea!
Mă obişnuisem, deja cu acest decor. îmi devenise prieten în ultima perioadă!
Mi-am întors faţa spre pernă, impunându-mi să pot să îmi strunesc lacrimile, ce nu mă onorau cu nimic.
-Fata mea iubită! Mă asculţi?
-Daa! am răspuns, neîntorcându-mă.
-Păi, cum? Aşa plîngînd?
-Mihai! Spuneai aseară, în grădina fermecată că, păsările de noapte aduc veşti triste?
-Da! Dar pentru noi au adus veşti bune!
-Care sunt acelea bune? am spus eu, mirată.
-Vestea bună este că, eu te-am urcat pe tronul iubirii! Îţi voi mai spune ceva ce nu îmi doream să fac. Voi veni mai repede la Liduţa mea, deoarece am vorbit cu prietenul meu să mergem la munte. Ne vom întoarce prin Bucureşti, fiecare pe la iubita lui!
-Când asta? am sărit eu din pat, năpustindu-mă asupra ta.
M-ai strâns în braţe cu putere şi ai şoptit:
-Pe la mijloc de gustar.
-Aaa! Super! Atunci ne întoarcem şi noi de la mare!
-Ştiam.
-De unde ştiai?

-Secret!
-Aaa! Ştiu cine ţi-a spus!! Mama este traducătoarea! Mama vrea să îmi fie, întotdeauna, bine!
-Ei vezi că mă implic şi complotez până şi cu mama ta?
-Da! Da! şi m-am întors încă înlăcrimată, dar bucuria se aşternuse pe chipul meu. Radiam!
-Eşti aşa de plăcută când îmi dăruieşti acest zâmbet, ce îţi aparţine, purtându-l ca pe o podoabă de preţ!!
-Mulţumesc!
Am ridicat din nou ochii spre tine dorindu-mi să pot să îţi răspund în aceleaşi note romantice!
Am înţeles că multe nu sunt posibile, între doi oameni care deşi se iubesc, nu se potrivesc!
-Iubita mea! Este destul de târziu, aşa că mă voi pregăti de plecare, rugându-te să fii cuminte şi să îl aştepţi pe iubitul tău cavaler!
Râdeam, plângeam, nici eu, nu ştiam ce fac!
M-ai sărutat şi ai plecat!
Parfumul rozelor de iulie îmi umplea plămînii cu mirosul lor, atunci când am deschis fereastra şi am privit în gol, uitându-mă după tine!
Îţi făceam cu mâna!
Tu, mi-ai strigat de jos.
-La revedere Liduţa!
Gata cea mai lungă perioadă de timp petrecută împreună, s-a scurs printre degetele vremii, aşternându-se în raftul cu amintiri. Preţioase, acum au ieşit la iveală, dăruind sufletului hrana minţii!

**
Nu există virtute, asemenea nevoii!

***La sfârşit de gustar!**

Fierbinţeala sufletului, era mai puternică, decât căldura verii!
Am auzit-o pe căţeluşa noastră, Luchi.
Mi-am spus că vrea afară şi de aceea latră. Nu aşteptam pe nimeni.

Deodată aud voci. Era numai mama acasă şi totuşi aud o voce bărbătească!
Sunt confuză. Mi se pare? Visez? Aud bine?
Da! Auzeam foarte bine!
Nu am primit nici un semn de la tine, toată luna.
Da! Tu eşti!
Cât am gândit aceste presupuneri, deja aud cum se deschide uşa.
- Bau! Bau! Oau? Ce neagră este iubita mea! Sunt gelos pe mândrul soare că şi-a trimis razele arzătoare, să-mi mîngîie iubita, ba chiar să o şi atingă cu bulgări de ciocolată, ce s-au topit pe întreg corpul, transformând-o din albă în negresă!

Am zâmbit la gluma lui, uimită de apariţia neaşteptată, dar supărată că o lună nu a mai dat nici un semn de viaţă.
Dar ce mă mir? Nu aşa face de câte ori pleacă?
-Nu te bucuri că am venit?
-Ba da!

Dar, trag o concluzie. "Eu, nu exist, decât în castelul creat de tine, pentru o prinţesă devotată, iubitoare, însă indezirabilă pentru lumea înconjurătoare!"
-Ce a păţit Liduţa mea? Eşti puţin descurajată sau deprimată?Am promis şi am venit! E drept că nu te-am căutat în tot acest timp, însă am avut şi eu o binemeritată vacanţă, după un an greu.
-Te cred că este greu. În afara învăţăturii, mai ai şi o iubită ce te solicită!
-Da! Este adevărat, dar asta nu mă sperie. În viaţă trebuie să faci de toate şi să te confrunţi cu de toate!
-Este adevărat! Intotdeauna forţa inteligenţei tale, îmi impune să bat în retragere, interiorizându-mă!
-De ce iubita mea? Nu îmi place astăzi de tine. Eşti supărată aşa tare pe mine?
-Nu! Nu sunt supărată pe nici o fiinţă umană, ci pe soartă! Realitatea este dură, nu plăcută, numai visele dăruiesc plăcere! Aveam, ca şi tine, vise, acum irealizabile. Puteam, ca şi tine acum să fiu o adolescentă ce se gândeşte la viitor. Poate ca şi tine mă pregăteam pentru o facultate, dorită! Acum, sunt un amalgam de complexe de inferioritate!Nimic

altceva! Dar nu ai venit aici să vezi o domnişoară ce îşi plânge de milă!
Am zâmbit galeş şi m-am întors cu faţa la tine şi am întins mâna,încercând să nu dau greş, să fiu aşa cum aş fi fost în urmă cu doi ani, când te vedeam şi gestul era ceva normal. E drept că te-am atins, dar dorinţa mea ar fi fost să întind mâna în gest de salut, pentru că nu te băgasem în seamă până în momentul acela şi să îţi spun:" bun venit Mihai! Hai să nu mai fim necăjiţi, că toate în viaţă se rezolvă, până la urmă!"
Însă tu, ai glumit chiar în secunda aceea şi te-ai ferit, cu gândul să ne jucăm.
Era normal. Eu, nu mai eram normală!
M-am crispat, nu ţi-am mai spus nimic, dându-mi seama că nu am reuşit gestul. Totul mă deprima. Nu ştiam cum să îţi spun. Am zâmbit încontinuare, impunându-mi să fiu reală, normală, indiferentă şi pentru moment am reuşit!
-Mihai unde eşti? şi m-am dus acolo unde îmi indica zgomotul.
Noroc că nu m-am înşelat şi am atins trupul tău, ce stătea relaxat pe canapea şi ai început să râzi, prinzându-mă de mîini, aşezându-mă gingaş în braţele tale plăcute şi m-ai sărutat!
M-am relaxat, încolăcindu-ţi mâinile pe după gât şi strîngînd cu putere, m-am lăsat furată de minunatele clipe ce mi le ofereai!
Progresam. Primul pas fusese făcut. Reuşeam să dăruiesc până la capăt, ca o actriţă ce îşi joacă rolul final.
Este un act de curaj, să poţi învinge iubirea.
Este un pas hotărîtor să poţi da valoare raţiunii!
Acum ca şi atunci, sunt convinsă că am gândit, acţionând, dându-i valoare credinţei că am procedat cum a fost mai bine!
Timpul îşi are valoarea sa!
Scenele de vis şi încântare s-au mai derulat, ceva timp între noi.
Am mers pînă la capăt, fără a atrage atenţia, cu o mică excepţie.
Încercam să te îndepărtez. Lipsa mea de interes faţă de lucrul la care munceai, pentru a imi umple golurile rămase, era unul dintre motivele căutate. Încercam să par indiferentă şi să îţi spun că e prea mult pentru mine, atîta învăţătură şi aşa mai departe.

Aşa a venit însfârşit şi ziua în care te-ai enervat şi ne-am certat.

***Cufărul cu amărăciuni!**

Ai venit la mine într-o seară de joi, la sfârşit de octombrie. Eu, deja eram la liceul sanitar al şcolii pentru deficienţi de vedere, din Bucureşti. Reuşiseră părinţii mei, să mă transfere în oraşul natal, pentru a fi liniştiţi, având şi cel de al doilea copil acasă, putându-i astfel oferii iubirea, liniştea, îngrijirea şi educaţia necesară!
Tu, ai început să te obişnuieşti să vi la mine, chiar şi în timpul săptămânii.
Nu mai era nimic neobişnuit.
Îndrăznesc să spun că, m-am bucurat de această întâmplare.
Aprofundând senzaţiile, alături de omul cu care trebuia să păşesc într-o călătorie, lungă, până la sfârşitul vieţii.
M-am oprit puţin la ce înseamnă viaţa în doi.
Da Mihai! Te-am studiat, am comparat. M-ai învăţat, am realizat. Am înţeles, te-am eliberat!
Lumina în camera noastră, era difuză.
Erai întins pe canapea şi îmi vorbeai aşa frumos despre Einstein.
Când ai sosit, eu învăţam la fizică.
Ti-am arătat lecţia pe care încercam să o memorez, iar tu, ai spus simplu:
- Este atât de uşoară!
-Da? O fi pentru tine! Însă eu, nu înţeleg nimic din ea. Aşa că încerc să o tocesc, pentru a nu mă face mîine de râs în faţa colegilor cei noi şi a tovarăşei profesoare!Mihai! Tu nu înţelegi că mie nu îmi place fizica?Tu, povesteşti aşa frumos, dar nu eşti profesorul meu la liceu!Cred că aş înţelege şi eu fizica asta, la un moment dat, dar numai cu tine!! Înţelegi? mă umileşti cu felul acesta al tău! Nu mă ambiţionezi!
Am început să plîng, să ţip de nervi.
-Da! Sunt o proastă! De ce stai cu mine? Lasă-mă odată! Pleacă! Pleacă, nu mai suport!

Explozia mea de plîns şi ţipete necontrolate, te-au deprimat, descurajat şi mai mult, te-ai enervat.
Te-ai ridicat din canapea şi ai încercat să mă liniştești, strângându-mă în braţele tale plăcute.
Am stat o clipă, cât o veşnicie, am savurat din plin senzaţia, am strâns-o într-o cutie a amărăciunilor şi am izbucnit din nou, împingându-te, respingând ultima clipă şi spunându-mi.
“Gata Lidia! Fii tare. Acesta este punctul final!”
Am spus zdrobită de durere.
- Pleacă! Nu mai suport! Asta este umilinţă! Eu nu vreau aşa ceva! Îţi ofer libertatea!
-Lidia! Tu ştii ce spui? Lidia! Este grav momentul acesta! Îţi dai seama?
-Da! Da! Da! Gata. Nu mai vreau! Nu sunt pentru tine! Nu eşti pentru mine!
M-am liniştit. Fotoliul era lîngă mine, însă eu m-am aşezat pe covorul albastru, am lăsat faţa în jos privindu-l, văzând cu ochii minţii, albaştrii ochi, pe care-i iubeam atât de mult!
Erai nervos. Surprins. Nedumerit.
-Zii! Vrei să plec?
-Da! am rostit eu şoptit şi fără vlagă. Pleacă!
-Bine! Dacă asta este dorinţa ta!Plec, dar pentru totdeauna!
Ti-ai strâns lucrurile, ai mai zăbovit o clipă pe fotoliul de lîngă mine, m-ai mîngâiat uşor pe păr şi te-ai ridicat, dar nu înainte de-a te opri puţin îndreptul feţei şi ,m-ai sărutat pentru ultima oară!
Ai inchis usa in urma ta... şi linişte!
Nu ştiu cât am zăcut acolo, dar ştiu că atunci când mi-am revenit, eram cu capul pe şezutul fotoliului, ce era ud, faţa o simţeam umflată, iar frigul mă învăluise, având un tremur spasmodic.
M-am ridicat în picioare, clătinîndu-mă şi ţi-am spus, mi-am spus.
“Gata Lidia! Totul s-a terminat. Putere Lidia!
Asta ai vrut. Asta ai!”
Îmi pare rău Mihai! Am fost nevoită pentru tine, pentru noi, să măsor iubirea cu raţiunea, lăsându-mă purtată pe aripa destinului, în zbor,

credinţa fiindu-mi călăuză şi speranţa ,muză, dăruindu-ţi libertatea de care aveai atîta nevoie!
Asta se întâmpla pe la a-29-a zi din brumărelul anului ce mi-a mângâiat pe alocuri sufletul. Ai reuşit să îmi mai pansezi din rănile ce au săpat adânc, până în scorbura minţii! După două luni de tatonări şi 3 ani de când începuse prietenia noastră,totul s-a sfârşit!

*Cine eşti tu oare?

E martie, e primăvară!
Stau de ore la calculator şi scriu.
Îmi revine în minte acel mesaj pe care l-am primit de 8 martie 2013.
Mă gândesc.
Tu eşti Mihai? Tu eşti prietenul adolescenţei mele?
Cine eşti tu oare Mihai??
Tu ai rămas acolo undeva!
Nu te pot vizualiza cu figura de acum?
Mihai!
Emoţiile au fost duşmanul meu de moarte!
Ele m-au trădat, făcându-mă vulnerabilă în faţa destinului! În faţa ta!
Te-am auzit la telefon, chiar în prima zi a acestui an.
Nu ştiu ce s-a produs în mintea mea!
Eram în casă. Aud telefonul sunând. Răspund:
-Sărut mâna Lidia! La mulţi ani în anul nou!
Nu ştiu cum am reuşit, dar m-am purtat ca o adolescentă întârziată!
În mintea mea tulburată s-au întrepătruns două convorbiri telefonice!
Creierul meu a început să proceseze, făcând conexiuni, amestecând trecutul cu prezentul.
Ascultându-ţi vocea,am alunecat pe calea amintirilor!

***Vibraţiile telefonului adolescentin!**

Ultima convorbire telefonică din adolescenţa mea
Era iarnă! Frig în casă. Se apropia Crăciunul.

Singurătatea mea îmi ucidea sufletul. De un an nu mai aveam nici un prieten.
Asta se întâmpla pe la 10 decembrie 1986.
Stau tolănită pe canapeaua din sufragerie, cu capul pe picioarele mamei mele.
Deodată vine fratele meu şi îmi întinde receptorul.
-Vorbeşte!
-Cine este?
-Nu ştiu!
-Hai că mă minţi!
-Nu! Nu ştiu! crede-mă!
-Bine! dă-mi telefonul! ţineam receptorul cu mâna, nesinchisindu-mă să mă ridic din poziţia comodă în care mă aflam.
La capătul firului era o voce bărbătească, a spus.
-Sărut mâna Lidia! Mihai la telefon.
Am sărit ca arsă.
- Cine? Care Mihai?
-Lidia sunt acel Mihai căruia i-ai trimis în urmă cu două săptămâni o telegramă, cu un simplu dar sincer la mulţi ani! Ţin să-ţi mulţumesc că te-ai gândit la mine şi să îţi spun că am fost impresionat de memoria ta!
"Îmi dau seama că am intrat pe făgaşul amintirilor! "am gândit eu, melancolică.
Pentru a nu îmi trăda emoţia din glas, durerea din suflet, explicaţiile au fost puţine.
Credinţa mea a fost că am îndeplinit cu succes alegerea făcută!
-Dar ziua ta când este? Îţi mărturisesc că am uitat!
-Acum nu mai are importanţă! Dacă nu ai ştiut-o până acum!
-Nu fi rea! Ştii că nu îmi încarc memoria cu astfel de lucruri!
-Da! ştiu.
-Tu ce mai faci?
-Nimic special. M-am angajat la spitalul Vitan-Bîrzeşti, ca maseuză, într-o secţie de reumatologie, aproape de casă. Cu operaţiile am lăsat-o baltă, că nu mai am ce recupera, din ce am pierdut.

-Ba da! mi-a spus el uşor enervat. Tu, trebuie toată viaţa să faci tot ce este posibil, până în ceasul din urmă!
-Este uşor de spus! Este greu de făcut! Tu, ce faci? Ai terminat facultatea?
-Anul acesta.
Am tresărit.
Pe când el, termina facultatea, noi, trebuia să dăm curs visului ce îşi cerea împlinirea!
Creierul a simţit un fulger. Mintea mea răvăşită de durere, a intrat în trepidaţii, aducându-şi aminte că noi, puteam să fim împreună!
Am strâns cu putere receptorul şi mi-am zis.
"Fi calmă Lidia! Putere şi concentrare Lidia!"
Ai tăi ce fac?
-Părinţii mei, sunt bine. Sora Olguţa s-a căsătorit şi e bine. Fratele Nicu a terminat liceul şi dacă nu a intrat la facultate, l-au recrutat în armată, executând stagiul Militar în Craiova. Sora cea mică Luminiţa, a rămas cu 10 clase că aşa sunt prematurii, mai înceţi la minte. Nu-i place şcoala de loc. Asta mă necăjeşte foarte tare, dar vom vedea ce mai este de făcut.
-Întotdeauna ai avut ceva împotriva ei! Nu este bine. Este sora ta şi trebuie ajutată. E adevărat că tu eşti mult prea inteligent şi te plictiseşti repede de oameni mai slab pregătiţi!
-Da! Este adevărat că mă enervează oameni fără cele mai elementare cunoştinţe generale, însă ea, este puturoasă şi nu vrea să înveţe!
-Da! Ai dreptate. şi eu tot la asta mă gândeam!
-Adică îmi dai dreptate?
-Da! Nu! Da! Nici eu nu ştiu! şi am tăcut.
Pentru ca tăcerea să nu devină incomodă, m-am gândit să te întreb!
-Ai avut vreo problemă cu telegrama? Eu, m-am străduit să respect întru totul convenţia de a ţi-o trimite pe numele confratelui nostru din spital, George Sandu.
-O, nu Lidia! Ce probleme să fie? Ai procedat perfect.
Deodată s-a auzit semnalul sonor ce anunţa întreruperea convorbirii!
Tu, mi-ai urat toate cele bune, luându-ţi rămas bun!
Am intrat în vibraţii, gândindu-mă că eşti la Bucureşti şi, şi, şi….

***De la vechi la nou!**

-Alo!alo! Lidia nu mă auzi?

-Ba da acum da!

Mi-am revenit. Auzeam strigăte în telefonul mobil.

-Te aud acum, spune!

-Eu sunt în România acasă la Bucureşti! Aseară am fost la Reveliom. Suntem tare obosiţi. Acum am ieşit puţin la plimbare şi m-am gândit să te sun şi să-ţi mulţumesc pentru mesaje.

Emoţii, timiditate, minte tulburată!

Nu am mai ştiut ce să îţi spun am dat tonul de încheiere, spunându-ţi că ne vom mai auzi poate.

Tu, ai spus natural:

- Sigur!! Sărut mâna Lidia!

Am închis. Am stat un moment să îmi revin. Emoţiile au năvălit grămadă în sufletul meu, trecând prin stări confuze, create de mintea mea ce lucra frenetic, făcând conexiuni între vechi şi nou, dându-mi seama că m-am comportat ca o adolescentă!

Oare aşa e în viaţă?

***Destin!!...**

Acum urcăm pas cu pas, pe culmea vieţii, conştientizând că jumătate din ea, a trecut!

Vezi cum deja am ajuns la raţiune?

Am plecat din platoul miraculos al iubirii şi după cum spuneam, coborîm mult mai des pe pământ unde raţiunea intervine, alcătuind în mare măsură: Destinul.

Vezi tu Mihai?

Atunci tu, nu ai realizat că micuţa Lidia este un copil matur, ce s-a gândit la soarta fiecăruia!

Viaţa mea de femeie nevăzătoare, nu era compatibilă cu cea a unui bărbat normal, ce avea o perspectivă luminoasă!

Aşa că eu am hotărât să ne despărţim, dăruindu-ţi libertatea, pentru

a putea urca pe culmi. Am avut tăria de-a renunţa la tine, la fericire!
Am putut să-ti dăruiesc iubirii, eliberarea, făcând despărţirea uşoară, ba chiar banală!
Poate că nici nu-ţi mai aduci aminte de toate acestea, însă tu ai fost cel care a primit totul fără suferinţe prea mari!

“Ei şi ce? ţi-ai spus probabil în minte.
Va fi o altă fată... şi gata!”
Însă eu m-am bucurat mult pentru tine, căci iubirea adevărată este minunată!

*Visul adevărului!

-Lidia! Unde eşti?
Eram ascunsă după un panou şi îmi era teamă să te văd, să mă vezi!
Tu, scoteai dintr-un dulap multe cutii, hîrtii, nici eu nu ştiu ce erau, ce făceai cu ele.
A apărut soţia ta, nu ştiu de unde, având o cratiţă în mână, pe care o rotea mereu, cu gesturi nervoase. S-a apropiat de mine şi luându-mă de braţ, a mers cu mine pe un coridor îngust şi mi-a spus : „Mihai e într-o criză de nervi, răscoleşte totul şi nu găseşte ceva legat de tine!
Ar fi bine să dispari din viaţa lui, pentru că prezenţa ta nu-i face bine!”
Ok. Am înţeles. Figura mi s-a întunecat şi povara situaţiei mi-a apărut , atât de reală, în faţa ochilor, încât nu mi-am dorit decât să plec, să dispar.
M-am mişcat în patul cald! Mă trezesc. Reflectez. De fiecare dată când îmi tulburi somnul, mă gândesc la tine, la mine, la noi cei de atunci, la noi cei de acum.

***Puterea iubirii, înţelepciunea raţiunii !**

Pentru a realiza impecabilitatea acestei creaţii, a fost nevoie să mă străduiesc mai mult decât este necesar, să risc, mai mult decât este înţelept, să visez, mai mult decât este acceptabil, să mă stăpânesc, mai mult decât este posibil!

Tu mi-ai dăruit clipe fericite, eu ţi-am dăruit iubire!
Tu mi-ai făcut din viaţă rai, eu ţi-am dăruit viaţă de rai!
Sunt nevoită să şi explic toate acestea.
Să începem cu:
Viaţa mea este o luptă!
Am intrat în adolescenţă cu o problemă: vederea!
Operaţii!
Reuşite sau nereuşite!
Mi-am pierdut un ochi. Apoi şi pe celălalt!
Acum am ajuns în momentul povestirii mele.
Stii Mihai?
Ai fost primul bărbat din viaţa mea, de care m-am îndrăgostit cu adevărat!
Suferinţele mele, le-ai transformat în bucurii!
Temerilor mele, le-ai curmat firul!
Sufletului meu, i-ai dat răgazul de a poposi la poarta raiului!
Înţelegi Mihai?
Însă cu toate acestea eu am înţeles câte eforturi făceai!
Câte neplăceri îţi provocam!
Într-un cuvânt eram ca o piatră atârnată de soarta ta!
Nu nu nu!
Niciodată eu nu voi fii o povară!
Ori trăiesc şi lupt!!
Ori mă retrag, pentru a nu produce încurcături nimănui!
Dar am luptat, m-am echilibrat şi am reuşit, fiind una dintre cele mai fericite femei din lume!
Victorie!!!
Sacrificiul nu a fost degeaba!
Am început aşa: m-am gândit cum să rezist între oameni?
Păi trebuie să le înfrunt privirile!
Să îi pot înţelege, pentru că eu, am fost ca ei. Dar, ei ca mine nu.
Să-i determin să înţeleagă că se poate trăi şi aşa.
Am avut voinţă!
Cum?

Pe tot parcursul vieţii mi-au fost alături părinţii!
Ei mi-au oferit totul: încrederea în mine.
M-au înţeles, ridicându-mă de la stadiul de legumă, la stadiul de floare, ce poate să înflorească, dăruind bucurie , oamenilor din viaţa sa!
M-au încurajat spunându-mi," tu, nu ai de ce să te retragi din viaţa activă!
Tu ai putere!
Ai înfruntat atâta suferinţă ! şi acum? De ce să nu poţi? "
Împletind gândul cu voinţa, am obţinut un şir de fapte, ce sunt mai convingătoare, decât vorbele!
Da? E adevărat!
Vorbele nu sunt necesare, pentru a convinge, însă eu, acum de ele sunt nevoită să mă folosesc, pentru a scrie această povestire!
Mai devreme spuneam ceva între raţiune şi iubire, ce alcătuiesc destinul!
Deci, am ajuns la forma finală: destinul!
Eu, îmi aduc aminte cu mare plăcere despre acest episod al vieţii mele!
Mihai!
Tu, ai însemnat pentru mine prima mea iubire!
Însă prietenia cu tine m-a înălţat, înţelegând că într-o relaţie, iubirea se leagă strâns de respect, suflet şi înţelepciune.
Tu! Mi-ai arătat şi dovedit că, ajutorul sufletesc, este cel mai de preţ cadou într-o prietenie!
Comparând purtările sufleteşti cu fineţea gândurilor şi educaţia cultivată, mi-am dat seama că noi, nu putem convieţui împreună. Aşa că, am luat o hotărâre! Despărţirea!!
A fost greu. Am pierdut multă energie psihică.
M-am confruntat cu sufletul, ce durea!
În sfîrşit! Am reuşit!
Am reuşit să o iau de la capăt. Aşa. Ca un nou născut. Am învăţat să păşesc, să mă hrănesc, să creez, să construiesc!
Să te întâlnesc, să pot să îţi vorbesc din nou astăzi, aşa simplu:
-Bună dimineaţa!

Ce mai faci?
Te-am trezit?
Tu, te-ai gândit!
Eu, recunosc, m-am gândit!

Virtutea se odihneşte în cugetul cel drept!

Astăzi, în luna lui marte a anului de graţie 2013!
Am încheiat un mare şi important capitol din viaţa mea de adolescentă, ce a sosit în ecouri, printre lacrimi, gânduri, între vârtejurile de amintiri!

Fără luptă nu este posibil progresul!
Fără durere nu este posibilă lupta!

Sfarsit

Alte poze ...

Lidia si Silvia

Gigioni ,Lidia ,Laura si Vasilica

Matusa Nuta cu Cora in brate ,pe fotoliu:Silvia si Laura ,in picioare :Lidia si Vasilica

....si noi cei de acum ....

Cuprins

Visul! Cotlonul minţi!... pagina 1.
Lumea amintirilor!... pagina 2.
O zi din luna lui florar!... pagina 3.
O clipă cât o eternitate!... pagină 4.
Tristă visătoare îndrăgostită!... pagină 7.
Mângâierea de zefir a nopţi!... pagină 10.
Cordonul vieţi!... pagină 12.
Visul crede în iubire!... pagină 13.
POVARA AMINTIRILOR!... PAGINĂ 16.
Marele cult al familiei!... pagină 16.
Seiful minţi!... pagină 17.
Amintirile, amintesc, amintirile!... pagină 21.
Ploaia de lacrimi!... pagină 22.
Sentiment sau raţiune!... pagina 25.
Iubire! Raţiune! Destin!... pagină 25.
Clipa firavului miracol!... pagină 26.
Raftul cu aminţiri!... pagină 28.

Amintirile sosesc în ecouri!... 29.
Cortina amintirilor!... pagină 30.
Satisfacţia învingătorului!... pagină 30.
Copilul matur!... pagină 33.
Cadoul visat!... pagină 35.
La cumpăna dintre anii 1984 - 1985!... pagină 36.
Visul unei zi de iarnă!... pagină 39.
Dragostea adevărată!... pagină 40.
Bulgări visări!... pagină 42.
Primăvara amintirilor!... pagină 42.
Cişmigiul! Parcul preferat!... pagină 44.
Clipa fatală!... pagină 47.
Puterea suferinţei!... pagină 51.
Jurnalul adolescenţei!... pagină 53.
Trenul amintirilor!... pagină 53.
Vreme trece! Vreme vine!... pagină 62.
Piramida iubiri!... pagină 65.
Vara amintirilor!... pagină 70.
Realităţi în luna lui Marte!... pagină 72.
Arta iubiri!... pagina 73.
Tronul iubiri! … pagină 76.
Începutul jocului!... pagină 80.
Vibraţia nopţi!... pagină 82.
Tărâmuri de vis!... pagină 82.
Miezul nopţi!... pagină 84.
Cei 40 de sfinţi mucenici!... pagină 85.
Dimineaţă plouă cu lacrimi!... pagină 86.
La sfârşit de gustar! …. Pagină 88.
Cufărul cu amărăciuni!... pagină 90.
Cine eşti tu, oare!... pagină 92.
Vibraţiile telefonului adolescentin!... pagină 93.
De la vechi la nou!... pagină 95.
Destin…!... pagină 95.
Visul adevărului!... pagină 96.
Puterea iubiri, înţelepciunea raţiuni!... pagină 96.
Încheiere!
Virtutea se odihneşte în cugetul cel drept!

Recenzie

"Ceea ce diferentiaza acest jurnal de alte pagini dedicate iubirii este nu lupta ci RENUNTAREA , aceste pagini redau durerea renuntarii

la persoana iubita din prea multa dragoste

Se remarca grija pentru cei de alaturi-familie , prieteni , o grija "ca lumina ochilor", si grija pentru persoana iubita , "o grija ca lumina sufletului", lumina asemeni celei solare, puternica , greu de privit si de inteles, fara inceput si fara sfarsit, fara ''aici '' si ''acum''.
De mentionat fidelitatea cu care au fost pastrate elementele trecutului-materiale, temporale , relationale.

Jurnalul este o definitie completa pentru "a te indragosti", "a iubi", "a indrazni", si am remarcat cum paginile sunt un "Prezent al amintirilor";Pentru Lidia , amintirile nu sunt la timpul trecut !

De apreciat sinceritatea, onestitatea , demnitatea si mai ales lupta continua intre a accepta, a spera, a dori , a astepta.

Poate ca nu este vorba despre trecutul demult apus ci mai degraba despre un trecut peste care doar a tras cortina ,iar din cand in cand, in nopti de liniste si singuratate in doi , indrazneste sa ridice cate un colt si sa priveasca la piesa cu aceeasi actori , dar cu alta actiune si alt final

Se remarca deasemeni curajul autoarei de a se intoarce in trecut la varsta maturitatii- stie ca are in spate un capitol nefinalizat - adolescenta .Se intoarce nu sa-si incheie socotelile cu trecutul ci sa strige lumii povara unei iubiri."

DORINA SANDU